

POSTANOWIENIE

Dnia 20 września 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi II Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR A. G.

Protokolant: starszy sekretarz sądowy E. T.

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2017 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z wniosku J. T.

z udziałem R. C. (1)

o podział majątku wspólnego

postanawia:

- 1) ustalić, że w skład majątku wspólnego byłych małżonków J. T. i R. C. (1) wchodzi:
 - a) spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...), należącego do zasobów Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. - o wartości 160.000 zł (sto sześćdziesiąt tysięcy złotych);
 - b) lodówka No F. o wartości 250 zł (dwieście pięćdziesiąt złotych);
 - c) pistolet pneumatyczny o wartości 265 zł (dwieście sześćdziesiąt pięć złotych);
 - d) komputer z modemem i torbą o wartości 350 zł (trzysta pięćdziesiąt złotych);
 - e) kserokopiarka wartości 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych);
 - f) zestaw mebli M. o wartości 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych);
 - g) suszarka do owoców i grzybów o wartości 40 zł (czterdzieści złotych);
 - h) wiertarka udarowa o wartości 80 zł (osiemdziesiąt złotych);
 - i) aparat cyfrowy o wartości 50 zł (pięćdziesiąt złotych);
 - j) depilator o wartości 100 zł (sto złotych);
 - k) komoda zakupiona do mieszkania przy ul. (...) w Ł. o wartości 80 zł (osiemdziesiąt złotych);
 - l) szafa zakupiona do mieszkania przy ul. (...) w Ł. o wartości 70 zł (siedemdziesiąt złotych);
 - m) kredens zakupiony do mieszkania przy ul. (...) w Ł. o wartości 130 zł (sto trzydzieści złotych);
 - n) stół i krzesła zakupione do mieszkania przy ul. (...) w Ł. o wartości 130 zł (sto trzydzieści złotych);
 - o) lampa do kuchni zakupiona do mieszkania przy ul. (...) w Ł. o wartości 20 zł (dwadzieścia złotych);

- p) nagrywarka P. o wartości 400 zł (czteryście złotych);
 - q) hantle o wartości 80 zł (osiemdziesiąt złotych);
 - r) kołdra wełniana i komplet pościeli o wartości 200 zł (dwieście złotych);
 - s) aparat do mierzenia ciśnienia z zasilaczem o wartości 60 zł (sześćdziesiąt złotych);
 - t) pas wibracyjny o wartości 50 zł (pięćdziesiąt złotych);
 - u) maszyna do szycia o wartości 400 zł (czteryście złotych);
 - v) lodówka turystyczna o wartości 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych);
 - w) waga łazienkowa o wartości 20 zł (dwadzieścia złotych);
 - x) lutownica o wartości 15 zł (piętnaście złotych);
 - y) dyktafon cyfrowy o wartości 50 zł (pięćdziesiąt złotych);
 - z) parasol przeciwsłoneczny na działkę ze stojakiem o wartości 60 zł (sześćdziesiąt złotych);
 - aa) urządzenie do laminowania o wartości 15 zł (piętnaście złotych);
 - bb) pilarka o wartości 60 zł (sześćdziesiąt złotych);
 - cc) plafon o wartości 30 zł (trzydzieści złotych);
 - dd) lornetka o wartości 30 zł (trzydzieści złotych);
 - ee) słuchawki o wartości 30 zł (trzydzieści złotych);
- 2) oddalić wniosek uczestnika o ustalenie nierównych udziałów stron w majątku wspólnym;
- 3) dokonać podziału majątku wspólnego byłych małżonków J. T. i R. C. (1) w ten sposób, że spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego opisane w pkt. 1 a) oraz ruchomości opisane w punkcie 1 b)-i) oraz k)-ee) przyznać na wyłączną własność uczestnikowi R. C. (1), zaś ruchomość opisaną w punkcie 1 j) przyznać na wyłączną własność wnioskodawczyni J. T.;
- 4) zasądzić od uczestnika R. C. (1) na rzecz wnioskodawczyni J. T. kwotę 1.627 zł (jeden tysiąc sześćset dwadzieścia siedem złotych) tytułem dopłaty płatną w terminie 1 (jednego) miesiąca od uprawomocnienia się niniejszego postanowienia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności;
- 5) zasądzić od uczestnika R. C. (1) na rzecz wnioskodawczyni J. T. kwotę 11.460,54 zł (jedenaście tysięcy czterysta sześćdziesiąt złotych pięćdziesiąt cztery grosze) tytułem rozliczenia nakładów poczynionych z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika płatną w terminie 1 (jednego) miesiąca od uprawomocnienia się niniejszego postanowienia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w razie uchybienia terminowi płatności;
- 6) oddalić żądanie wnioskodawczyni J. T. z tytułu rozliczenia nakładów poczynionych z majątku wspólnego stron na majątek osobisty uczestnika w pozostałym zakresie;
- 7) oddalić żądanie wnioskodawczyni J. T. z tytułu rozliczenia nakładów poczynionych z jej majątku osobistego na majątek wspólny stron, a także z tytułu rozliczenia nakładów poczynionych z majątku osobistego wnioskodawczyni na majątek osobisty uczestnika;

8) oddalić roszczenie odszkodowawcze wnioskodawczyni J. T.;

9) przyznać i nakazać wypłacić ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi na rzecz adw. A. K. kwotę 17.712 zł (siedemnaście tysięcy siedemset dwanaście złotych) uwzględniającą podatek VAT tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z urzędu za obie instancje.

Sygn. akt II Ns 2228/16

UZASADNIENIE

We wniosku z dnia 12 sierpnia 2010 roku wnioskodawczyni J. T. wniosła o ustalenie, że w skład majątku wspólnego jej i R. C. (1) wchodzi: spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) o wartości 200.000 zł oraz następujące ruchomości: 1. łódzka No F. o wartości 2.000 zł, 2. pistolet pneumatyczny o wartości 530 zł, 3. komputer z modemem i torbą o wartości 2.260 zł, 4. kserokopiarka o wartości 220 zł, 5. zestaw mebli M. o wartości 300 zł, 6. odkurzacz o wartości 500 zł, 7. pilarka elektryczna o wartości 140 zł, 8. suszarka do owoców i grzybów o wartości 100 zł, 9. wiertarka udarowa o wartości 120 zł, 10. aparat cyfrowy o wartości 240 zł, 11. depilator o wartości 100 zł, 12. meble zakupione do mieszkania przy ulicy (...): a) komoda o wartości 270 zł, b) szafa o wartości 100 zł, c) kredens do pokoju o wartości 390 zł, d) stół i krzesła do kuchni o wartości 390 zł, e) lampa do kuchni o wartości 30 zł, 13. nagrywarka P. o wartości 950 zł, 14. radiotelefon CB o wartości 430 zł, 15. hantle o wartości 60 zł, 16. kołdra wełniana i komplet pościeli o wartości 200 zł, 17. aparat do mierzenia ciśnienia o wartości 120 zł z zasilaczem o wartości 25 zł, 18. pas wibracyjny o wartości 100 zł, 19. maszyna do szycia o wartości 400 zł, 20. łódzka turystyczna o wartości 120 zł, 21. waga łazienkowa o wartości 40 zł, 22. lutownica o wartości 60 zł, 23. dyktafon cyfrowy o wartości 100 zł, 24. parasol przeciwsłoneczny na działkę ze stojakiem o wartości 60 zł, 25. urządzenie do laminowania o wartości 60 zł, 26. podkaszarka o wartości 120 zł, 27. pilarka o wartości 80 zł, 28. plafon o wartości 50 zł, a także nakład z majątku wspólnego na majątek odrębny uczestnika o wartości 400 zł w postaci zapłaty mandatu karnego uczestnika. Wartość ruchomości wskazanych w punkcie II. 1-28 wniosku J. T. określiła na kwotę 10.545 zł, zaś wartość całego majątku wspólnego na kwotę 210.945 zł. Wnioskodawczyni żądała dokonania podziału majątku wspólnego w ten sposób, że składniki opisane w pkt I i II – 1-28 wniosku przyznać uczestnikowi ze splatą na rzecz wnioskodawczyni w kwocie 105.472,50 zł. Nadto żądała zwolnienia jej od kosztów sądowych w całości. W uzasadnieniu podniosła, że wszystkie przedmioty z pkt I i II wniosku zostały nabyte podczas trwania małżeństwa, a obecnie są w wyłącznym posiadaniu uczestnika. J. T. oświadczyła, że strony posiadały równe udziały w majątku wspólnym.

(wniosek k. 2-5)

Postanowieniem z dnia 27 sierpnia 2010 roku Sąd zwolnił wnioskodawczynię od opłaty sądowej od wniosku oddalając wniosek J. T. o zwolnienie od kosztów sądowych w pozostałym zakresie, a także oddalając jej wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu.

(postanowienie k. 40)

W odpowiedzi na wniosek uczestnik wniosł o ustalenie, że w skład majątku objętego wspólnością ustawową małżeńską wchodzi ruchomości: 1. łódzka No F. o wartości 800 zł, 2. pistolet pneumatyczny o wartości 300 zł, 3. komputer z modemem i torbą o wartości 400 zł, 4. kserokopiarka o wartości 150 zł, 5. zestaw mebli M. o wartości 200 zł, 6. suszarka do owoców i grzybów o wartości 50 zł, 7. wiertarka udarowa o wartości 80 zł, 8. aparat cyfrowy o wartości 240 zł, 9. depilator o wartości 100 zł, 10. komoda o wartości 150 zł, 11. szafa o wartości 80 zł, 12. kredens o wartości 200 zł, 13. stół i krzesła o wartości 250 zł, 14. lampa do kuchni o wartości 30 zł, 15. nagrywarka P. o wartości 500 zł, 16. hantle o wartości 50 zł, 17. kołdra wełniana z kompletem pościeli o wartości 200 zł, 18. aparat do mierzenia ciśnienia z zasilaczem o wartości 120 zł, 19. pas wibracyjny o wartości 100 zł, 20. maszyna do szycia o wartości 400 zł, 21. łódzka turystyczna o wartości 70 zł, 22. waga łazienkowa o wartości 15 zł, 23. lutownica o wartości 60 zł, 24. dyktafon cyfrowy o wartości 100 zł, 25. parasol przeciwsłoneczny na działkę ze stojakiem o wartości 60 zł, 26. urządzenie do laminowania o wartości 30 zł, 27. pilarka o wartości 50 zł, 28. plafon o wartości 30 zł, 29. obrączki o

wartości 800 zł, 30. pieniądze w kwocie 2.000 zł, 31. serwis obiadowy na sześć osób o wartości 250 zł, 32. naczynie żaroodporne o wartości 150 zł, 33. garnek emaliowany 10 l o wartości 100 zł, 34. komplet sztućców na sześć osób o wartości 80 zł, 35. dwa wazony kryształowe o wartości 100 zł.

Ponadto R. C. (1) zgłosił do rozliczenia wierzytelność w wysokości 35.000 zł z tytułu nakładów poczynionych z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika. Żądał dokonania podziału zgłoszonych przez niego składników majątku poprzez przyznanie wnioskodawczyni składników wskazanych w pkt. 2, 4, 5, 8, 9, 11, 13, 14, 16, 17, 19, 20, 23, 24, 25, 30, 31, 32, 33, 34, 35, jednej obrączki o wartości 400 zł, a na rzecz uczestnika składników wskazanych w pkt. 1, 3, 6, 7, 10, 12, 15, 18, 21, 22, 26, 27, 28, jednej obrączki o wartości 400 zł. oraz wierzytelności z tytułu nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika w kwocie 35.000 zł. Ponadto uczestnik żądał rozliczenia kwoty 50.000 zł. tytułem nakładu poczynionego z majątku osobistego uczestnika na majątek wspólny w postaci zaciągniętego przez uczestnika kredytu na wykup mieszkania. W konsekwencji R. C. (1) żądał zasądzenia od wnioskodawczyni na swoją rzecz kwoty 8.752,50 zł tytułem spłaty, wynikającej z rozliczenia przyznanych na rzecz wnioskodawczyni i uczestnika ruchomości oraz rozliczenia nakładu uczestnika na majątek wspólny w kwocie 50.000 zł (różnica między 25.000 zł – 16.247,50 zł).

W uzasadnieniu pełnomocnik uczestnika wyjaśnił, że odkurzacz, pilarkę i radiomagnetofon sprzedano w czasie trwania małżeństwa. Aparat cyfrowy, depilator, maszyna do szycia, kołdra z kompletem pościeli zostały zabrane przez wnioskodawczynię, natomiast podkaszarka należy do rodziców uczestnika. Zaprzeczył, aby w skład majątku objętego wspólnością wchodziło spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) o wartości 200.000 zł., gdyż prawo to zostało nabyte przez uczestnika w zamian za przysługujące mu prawo do lokalu numer (...) położonego w Ł., przy ulicy (...) na podstawie umowy zamiany, a więc stanowi ono jego majątek osobisty. Wyjaśnił, że poza lokalem przy ulicy (...) uczestnikowi przysługiwało spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) przy ulicy (...) stanowiące jego majątek osobisty. Na sfinansowanie zamiany lokali i pokrycie wkładu w łącznej kwocie 165.000 zł uczestnik przeznaczył kwotę 100.000 zł uzyskaną ze sprzedaży lokalu numer (...) przy ulicy (...), a nadto kwoty: 50.000 zł otrzymane w darowiźnie od rodziców oraz 20.000 zł z kredytu w (...) Bank S.A. i 50.000 zł z pożyczki w (...) przy czym kwotę pożyczki w (...) Banku w wysokości 50.000 zł spłacił jednorazowo z własnych środków, zaś kwotę 20.000 zł spłaca jego obecna żona, M. C.. Uczestnik podniósł nadto, że udziały byłych małżonków w majątku wspólnym są równe. Wskazał, że łączna wartość ruchomości zgłoszonych do podziału stanowi kwotę 43.295 zł, natomiast rzeczy przyznanych na rzecz uczestnika kwotę 37.895 zł, zaś na rzecz wnioskodawczyni 5.400 zł. Wobec czego żądał zasądzenia na rzecz wnioskodawczyni z tego tytułu spłaty w kwocie 16.247,50 zł. Uczestnik nie odniósł się do zgłoszonego przez wnioskodawczynię do rozliczenia nakładu z majątku wspólnego na majątek odrębny uczestnika o wartości 400 zł w postaci zapłaty mandatu karnego uczestnika.

(odpowiedź na wniosek k. 71-80)

Postanowieniem z dnia 17 marca 2011 roku Sąd ustanowił dla wnioskodawczyni pełnomocnika z urzędu.

(postanowienie k. 116)

W piśmie z dnia 28 kwietnia 2011 roku wnioskodawczyni poza składnikami wskazanymi dotychczas, wniosła nadto o ustalenie, że w skład majątku wspólnego wchodzi: a. nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika stanowiący spłatę kredytu zaciągniętego przez uczestnika na zakup w dniu 5 maja 2004 roku samochodu marki T. (...), b. nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty w postaci kosztów przegranego przez uczestnika procesu w sprawie XI P 1325/05, c. nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika o wartości 1.338,47 zł z tytułu kosztów remontu lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł., przy ulicy (...), w tym 838,47 zł to koszty urządzeń i materiałów, a 500 zł wynagrodzenie wykonawcy, d. nakład z majątku osobistego wnioskodawczyni na majątek wspólny w kwocie: 669,40 zł z tytułu zwróconej nadpłaty w podatku dochodowym za 2003 rok, 6.000 zł z tytułu ceny uzyskanej ze sprzedaży ruchomości stanowiących majątek osobisty wnioskodawczyni, 1.000 zł z tytułu wynagrodzenia za pracę wnioskodawczyni za styczeń 2004 roku wpłacone na wspólny rachunek bankowy stron, e. nakład z majątku osobistego wnioskodawczyni na majątek osobisty uczestnika w kwocie 1.000 zł stanowiący

równowartość 20 m² glazury i 8 m² terakoty wykorzystanej do remontu lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł., przy ulicy (...), f. pieniądze w kwocie 1.308 zł stanowiącej nadpłatę z rozliczenia podatku w 2007 roku, które przejął uczestnik. Ponadto wnioskodawczyni wniosła o zasądzenie od uczestnika na swoją rzecz kwoty 19.731,18 zł z tytułu różnicy pomiędzy wydatkami ponoszonymi przez wnioskodawczynię na mieszkanie po nakazaniu jej w dniu 23 października 2007 roku opuszczenia lokalu przy ulicy (...) przez uczestnika, a wydatkami, jakie poniosłaby gdyby do powyższego nie doszło. Wyjaśniła, że czynsz za mieszkanie przy ulicy (...) wynosił kwotę 378,43 zł miesięcznie. Przypadająca na wnioskodawczynię połowa czynszu, gdyby mieszkała w lokalu, wynosiłaby miesięcznie 189,21 zł, zaś za okres od listopada 2007 roku do chwili obecnej (42 miesiące x 189,21 zł) kwotę 7.946,82 zł. Wnioskodawczyni do stycznia 2011 roku miesięcznie płaciła za hotel 672 zł, od lutego 2011 roku – 735 zł. Przez 42 miesiące zapłaciła łącznie za hotel kwotę 27.678 zł. Niniejszym wnioskiem dochodzi różnicy między kwotą 27.678 zł, a 7.946,82 zł. Wnioskodawczyni podtrzymała twierdzenie, że lokal mieszkalny stanowi majątek wspólny, m. in. dlatego, że uczestnik przedstawił dowody wpłat jedynie na kwotę 56.421 zł. W ocenie wnioskodawczyni uczestnik nie udowodnił zaciągniętych przez niego pożyczek. Wnioskodawczyni oświadczyła, że serwis obiadowy, naczynie żaroodporne, garnek emaliowany, komplet sztućców oraz wazon krysztalowy to przedmioty nabyte przez wnioskodawczynię przed powstaniem wspólności ustawowej, zatem stanowiące jej majątek osobisty. Zaprzeczyła, jakoby zabrała jakiegokolwiek przedmioty poza stanowiącymi jej własność: garnkiem emaliowanym, kompletem sztućców na sześć osób oraz dwoma wazonami. Podała, że w posiadaniu uczestnika pozostaje naczynie żaroodporne i serwis obiadowy. Zaprzeczyła, aby w czasie trwania związku małżeńskiego sprzedano odkurzacz, pilarkę i radiomagnetofon CB – zaś kwota tych składników powinna zostać wzięta pod uwagę przy rozstrzyganiu sprawy. Przyznała, że po orzeczeniu rozwodu zabrała zestaw do kawy będący prezentem od rodziców, starą maszynę do szycia i stary aparat fotograficzny. Aparat cyfrowy i maszyna do szycia wymienione we wniosku to zupełnie inne przedmioty, które strony kupiły w czasie trwania wspólności i są w posiadaniu uczestnika, tak jak depilator i kołdra z kompletem pościeli. Zaprzeczyła, jakoby podkaszarka należała do rodziców uczestnika. Wyjaśniła, że poduszki były na działce i oddano je bezdomnym.

(pismo przygotowawcze k. 133-144)

Na rozprawie w dniu 6 czerwca 2011 roku pełnomocnik wnioskodawczyni oświadczył, że między uczestnikami nie ma sporu co do ruchomości wymienionych w pkt. II wniosku za wyjątkiem podkaszarki i pilarki (pkt. 26 i 27). Oświadczył, że wnioskodawczyni nie zabrała żadnej biżuterii w tym obrączek. Wyjaśnił, że wnioskodawczyni posiadała aparat fotograficzny analogowy (...), który należał do jej majątku odrębnego i który został przez nią zabrany. Natomiast we wniosku został wskazany aparat cyfrowy, który został nabyty w trakcie małżeństwa. Identyczna uwaga dotyczy maszyny do szycia. Pierwszą maszynę wnioskodawczyni kupiła za kredyt dla młodych małżeństwa w 1979 r. – był to Łucznik. Ta maszyna wchodziła w skład majątku odrębnego wnioskodawczyni i została przez nią zabrana. Natomiast nowa maszyna zakupiona wspólnie z mężem pozostała w mieszkaniu. Pełnomocnik wnioskodawczyni podniósł, że ruchomości wymienione w pkt. 1.1.31 do 1.1.35 odpowiedzi na wniosek należą do majątku odrębnego wnioskodawczyni i zostały zabrane przez wnioskodawczynię. Pełnomocnik uczestnika potwierdził, że ruchomości wymienione w pkt. II za wyjątkiem pkt. 26 i 27 wchodzi w skład majątku wspólnego stron. Potwierdził, że ruchomości wymienione w pkt. 1.1.31 do 1.1.35 należą do majątku odrębnego wnioskodawczyni i zostały zabrane przez wnioskodawczynię.

(protokół rozprawy k. 212-220)

W piśmie z dnia 29 czerwca 2011 roku pełnomocnik uczestnika wyjaśnił, że uczestnik przed zawarciem związku małżeńskiego dysponował kwotą 17.000 zł pochodzącą ze sprzedaży dwóch samochodów. Kolejny pojazd T. (...) nabył w maju 2004 roku, na zakup, którego zaciągnął kredyt. Spłata kredytu pochodziła ze środków z majątku osobistego uczestnika, wobec czego również ten pojazd stanowi jego majątek osobisty. Zaprzeczył, jakoby został dokonany nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika o wartości 1.388,47 zł z tytułu kosztów remontu lokalu numer (...) przy ulicy (...) wskazując, iż jako kwotę takiego nakładu można przyjąć jedynie 838,47 zł. Zdaniem pełnomocnika wnioskodawczyni nie udowodniła, na jakiej podstawie domaga się uznania nakładu w kwocie 550 zł. Oświadczył, że kwota 669,40 zł z tytułu nadpłaty w podatku dochodowym za 2003 rok, została przekazana przez wnioskodawczynię na rzecz jej córki po odebraniu przekazu pocztowego. Pełnomocnik zaprzeczył, aby ze sprzedaży swoich ruchomości

uczestniczka otrzymała kwotę 6.000 zł i wniosła ją do majątku wspólnego. Przyznał, że wnioskodawczyni sprzedała swojej siostrze meble i sprzęty AGD, jednakże uzyskała z tego tytułu kwotę około 2.000 zł, która została przekazana na pokrycie kosztów przeprowadzki i opłacenie transportu. Kwota 1.000 zł z tytułu wynagrodzenia za pracę wpłacona na wspólny rachunek stanowi ich majątek wspólny. Zaprzeczył, jakoby wnioskodawczyni dokonała nakładu ze swojego majątku osobistego na majątek osobisty uczestnika w kwocie 1.000 zł w postaci 20 m² glazury i 8 m² terakoty w związku z remontem lokalu mieszkalnego numer (...). Wyjaśnił, że glazura była materiałem II gatunku. Pomieszczenie było małe, zaś do jego prac nie można było użyć więcej niż 8-10 m² glazury i 0,25 m² terakoty. Potwierdził, że na wspólne konto została przekazana nadpłata w podatku za rok 2007, jednakże wynika ona z zarobków uzyskanych przez małżonków, wobec czego objęta jest wspólnością ustawową. Ponadto, pełnomocnik wyjaśnił, że zasada obligatoryjnej i przymusowej wspólności spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego odnosiła się do oceny skutków nabycia tego prawa przed 24 kwietnia 2001 roku. Obecnie podstawą oceny przynależności małżonków do prawa są przepisy kodeksu rodzinnego i opiekuńczego. W niniejszej sprawie to uczestnik dysponował większością środków niezbędnych na nabycie prawa do lokalu. Jednocześnie pełnomocnik oświadczył, iż wnioskodawczyni dobrowolnie opuściła lokal mieszkalny wraz ze swoimi ruchomościami i dokumentami. Ponadto miała stałe dostęp do lokalu i mogła swobodnie odbierać znajdujące się w nim przedmioty. Dlatego też brak jest podstaw do ponoszenia przez uczestnika kosztów zamieszkiwania przez J. T. w hotelu. Jednocześnie od tego czasu to uczestnik ponosi wszelkie opłaty za mieszkanie.

(pismo pełnomocnika uczestnika k. 233-239)

W piśmie z dnia 14 września 2011 roku pełnomocnik wnioskodawczyni podniósł, iż wbrew twierdzeniom uczestnika spłata kredytu na zakup pojazdu marki T. (...) nie nastąpiła z jego majątku osobistego. Uczestnik mógł jedynie dysponować kwotą około 5.000 zł., dlatego też na zakup pojazdu zaciągnięto kredyt w kwocie 15.845,66 zł, który w całości spłacono w trakcie trwania małżeństwa. Uczestnik nie wykazał, aby dysponował kwotą wyższą niż 5.000 zł. Pełnomocnik J. T. zaprzeczył, aby nadpłata w podatku za 2003 rok została przekazana córce wnioskodawczyni. Ponadto powyższa kwota stanowiła rozliczenie dochodów za okres przed powstaniem wspólności ustawowej małżeńskiej. Wnioskodawczyni przyznała, że nadpłata w podatku dochodowym za 2007 roku w kwocie 1.308 zł stanowi majątek wspólny, którą to kwotę w całości przejął uczestnik. Ponadto J. T. rozszerzyła żądanie zapłaty różnicy pomiędzy wydatkami ponoszonymi przez wnioskodawczynię na mieszkanie po opuszczeniu lokalu o kolejne 5 miesięcy, czyli o kwotę 2.728,95 zł. Oświadczyła, iż dokonywała na konto uczestnika wpłat kwot po około 400 zł na spłatę zakupionego pojazdu marki T..

(pismo pełnomocnika wnioskodawczyni k. 334-339)

W piśmie z dnia 30 listopada 2011 roku pełnomocnik uczestnika zaprzeczył, aby wpłaty dokonywane przez wnioskodawczynię w kwotach po 500 zł miesięcznie dokonywane były na spłatę kredytu. Zdaniem uczestnika były one dokonywane na bieżące potrzeby, opłaty czynszowe i eksploatacyjne oraz wydatki na żywność, czy leki. R. C. (1) przyznał, że pobrał kwotę nadpłaty za 2003 rok i przeznaczył w całości na bieżące potrzeby rodziny.

(pismo pełnomocnika uczestnika k. 375-378)

W piśmie z dnia 11 maja 2012 roku pełnomocnik wnioskodawczyni sprecyzował wniosek wnosząc o ustalenie, że w skład majątku wspólnego jej i R. C. (1) wchodzi: I. spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) o wartości 200.000 zł, II ruchomości: 1. łódzka No F. o wartości 2.000 zł, 2. pistolet pneumatyczny o wartości 530 zł, 3. komputer z modemem i torbą o wartości 2.260 zł, 4. kserokopiarka o wartości 220 zł, 5. zestaw mebli M. o wartości 300 zł, 6. odkurzacz o wartości 500 zł, 7. pilarka elektryczna o wartości 140 zł, 8. suszarka do owoców i grzybów o wartości 100 zł, 9. wiertarka udarowa o wartości 120 zł, 10. aparat cyfrowy o wartości 240 zł, 11. depilator o wartości 100 zł, 12. meble zakupione do mieszkania przy ulicy (...) w Ł.: a. komoda o wartości 270 zł, b. szafa o wartości 100 zł, c. kredens do pokoju o wartości 390 zł, d. stół i krzesła do kuchni o wartości 390 zł, e. lampa do kuchni o wartości 30 zł, 13. nagrywarka P. o wartości 950 zł, 14. radiotelefon CB o wartości 430 zł, 15. hantle o wartości 60 zł, 16. kołdra wełniana i komplet pościeli o wartości 200 zł, 17. aparat do mierzenia

ciśnienia o wartości 120 zł z zasilaczem o wartości 25 zł, 18. pas wibracyjny o wartości 100 zł, 19. maszyna do szycia o wartości 400 zł, 20. lodówka turystyczna o wartości 120 zł, 21. waga łazienkowa o wartości 40 zł, 22. lutownica o wartości 60 zł, 23. dyktafon cyfrowy o wartości 100 zł, 24. parasol przeciwsłoneczny na działkę ze stojakiem o wartości 60 zł, 25. urządzenie do laminowania o wartości 60 zł, 26. podkaszarka o wartości 120 zł, 27. pilarka o wartości 80 zł, 28. plafon o wartości 50 zł, III. nakłady z majątku wspólnego na majątek odrębny uczestnika o wartości 400 zł w postaci zapłaty mandatu karnego uczestnika, IV. nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika stanowiący spłatę kredytu zaciągniętego przez uczestnika w dniu 5 maja 2004 roku na zakup samochodu marki T. (...) w kwocie 22.082,60 zł, V. nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika o wartości 1.338,47 zł z tytułu kosztów remontu lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł., przy ulicy (...), VI. nakład z majątku osobistego wnioskodawczynie na majątek wspólny w kwocie: 669,40 zł z tytułu zwróconej nadpłaty w podatku dochodowym za 2003 rok, 6.000 zł z tytułu ceny uzyskanej ze sprzedaży ruchomości stanowiących majątek osobisty wnioskodawczynie, 1.000 zł z tytułu wynagrodzenia za pracę wnioskodawczynie za styczeń 2004 roku wpłacone na wspólny rachunek bankowy stron, VII nakład z majątku osobistego wnioskodawczynie na majątek osobisty uczestnika w kwocie 1.000 zł stanowiący równowartość 20 m² glazury i 8 m² terakoty wykorzystanej do remontu lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...), VIII stanowiące majątek wspólny środki pieniężne w kwocie 1.308 zł z tytułu nadpłaty wnioskodawczynie w podatku dochodowym za 2007 rok, która została przelana przez Urząd Skarbowy w dniu 4 czerwca 2008 roku na rachunek (...) i przejęta w całości przez uczestnika, IX stanowiące majątek wspólny środki pieniężne w kwocie: a. 2.000 zł ze sprzedaży samochodu marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...), b. 5.300 zł ze sprzedaży samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), c. 8.300 zł ze sprzedaży samochodu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), X. stanowiące majątek wspólny środki pieniężne w kwocie 5.504,81 zł przekazane z rachunku uczestnika w czasie trwania wspólności ustawowej na rachunek M. S., XI. stanowiące majątek wspólny środki pieniężne w kwocie 103.178,38 zł pobrane przez uczestnika z rachunku (...) prowadzonego przez (...) Bank (...) Oddział w Ł.. Łączna wartość ruchomości 1-28 wynosi 10.545 zł, nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika wymienionych w pkt III – V wynosi kwotę 23.821,07 zł, nakładów z majątku osobistego wnioskodawczynie na majątek wspólny pkt VI wynosi 7.669,40 zł, nakładu z majątku osobistego wnioskodawczynie na majątek osobisty uczestnika pkt VII wynosi 1.000 zł, stanowiących majątek wspólny środków pieniężnych pkt VIII-XI wynosi 125.591,19 zł. Cały majątek wspólny stanowi kwotę 359.957,26 zł. Wnioskodawczynie żądała dokonania podziału majątku w ten sposób, że składniki opisane w pkt I, II 1-28, VIII-XI przypadną na wyłączną własność uczestnika z jednoczesnym zasądzeniem od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie kwoty 196.426,37 zł. spłaty tytułem wyrównania udziałów w majątku wspólnym. Ponadto, żądała zasądzenia od uczestnika na swoją rzecz kwoty 26.826,45 zł z tytułu różnicy pomiędzy wydatkami ponoszonymi przez wnioskodawczynie na mieszkanie po nakazaniu opuszczenia jej mieszkania przy ulicy (...) przez uczestnika, a wydatkami, jakie poniosłaby gdyby do tego nie doszło, za okres od listopada 2007 roku do maja 2012 roku.

(pismo pełnomocnika wnioskodawczynie k. 678-683)

Na rozprawie w dniu 9 sierpnia 2012 roku pełnomocnik wnioskodawczynie wniósł o uzupełnienie składników majątku wspólnego poprzez dodanie do wykazu wnioskodawczynie używanej pralki automatycznej, nowego zlewu aluminiowego dwukomorowego, lornetki, dużych słuchawek.

(protokół rozprawy k. 714-715)

Postanowieniem z dnia 20 listopada 2012 roku Sąd zwolnił wnioskodawczynie z zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego do spraw wyceny ruchomości.

(postanowienie k. 730)

W piśmie z dnia 1 marca 2013 roku pełnomocnik uczestnika podał, że pralka automatyczna została zakupiona przez uczestnika jeszcze przed zawarciem związku małżeńskiego, zlew dwukomorowy aluminiowy uczestnik nabył po ustaniu wspólności ustawowej, a poprzedni zlew używany przez byłych małżonków z uwagi na zużycie uczestnik wyrzucił.

(pismo pełnomocnika uczestnika k. 755-758)

W piśmie z dnia 18 marca 2013 roku pełnomocnik uczestnika kwestionował wskazaną przez wnioskodawczynię wartość spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu. W ocenie uczestnika wartość tego prawa nie przekracza kwoty 160.000 zł.

(pismo pełnomocnika uczestnika k. 762)

W piśmie z dnia 21 maja 2013 roku pełnomocnik wnioskodawczyni przyłączył się do stanowiska uczestnika w zakresie wartości spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu określonej na kwotę 160.000 zł. Zgłosił jako składnik majątku wspólnego odkurzacz o wartości 500 zł, który uczestnik sprzedał siedem miesięcy po opuszczeniu przez wnioskodawczynię mieszkania.

(pismo pełnomocnika wnioskodawczyni k. 768)

W piśmie przygotowawczym z dnia 8 lipca 2013 roku pełnomocnik wnioskodawczyni sprecyzował wartość nakładu z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika stanowiący koszt przegranego przez uczestnika procesu w sprawie XI P 1325/05 na kwotę 270 zł. Zmodyfikował stanowisko w przedmiocie kwoty 1.308 zł wskazując, iż z tej kwoty do majątku wspólnego może zostać zaliczone tylko 163 zł, pozostała nadpłata w zakresie kwoty 1.145 zł powstała z tytułu ulgi rodzicielskiej przysługującej wnioskodawczyni na wychowywanie jej córki. Kwota ta została w całości zabrana przez uczestnika w 2008 roku, kiedy strony nie mieszkały już razem. Kwota 163 zł stanowi zatem składnik majątku wspólnego, zaś 1.145 zł to majątek osobisty wnioskodawczyni. Pełnomocnik wnioskodawczyni rozszerzył kwotę z tytułu różnicy pomiędzy wydatkami ponoszonymi przez wnioskodawczynię na mieszkanie po nakazaniu jej opuszczenia mieszkania przy ulicy (...), przez uczestnika, a wydatkami, jakie poniosłaby gdyby do tego nie doszło o kolejne okresy, od czerwca 2012 roku do czerwca 2013 roku o kwotę 7.095,27 zł do kwoty 33.921,72 zł. Pełnomocnik wnioskodawczyni sprecyzował, że w skład majątku wspólnego J. T. i R. C. (1) wchodzi: I. spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) o wartości 160.000 zł, II ruchomości: 1. lodówka No F. o wartości 250 zł, 2. pistolet pneumatyczny o wartości 265 zł, 3. komputer z modemem i torbą o wartości 350 zł, 4. kserokopiarka o wartości 150 zł, 5. zestaw mebli M. o wartości 300 zł, 6. odkurzacz o wartości 500 zł, 7. pilarka elektryczna o wartości 140 zł, 8. suszarka do owoców i grzybów o wartości 40 zł, 9. wiertarka udarowa o wartości 80 zł, 10. aparat cyfrowy o wartości 50 zł, 11. depilator o wartości 100 zł, 12. meble zakupione do mieszkania przy ulicy (...): a. komoda o wartości 80 zł, b. szafa o wartości 70 zł, c. kredens do pokoju o wartości 130 zł, d. stół i krzesła do kuchni o wartości 130 zł, e. lampa do kuchni o wartości 20 zł, 13. nagrywarka P. o wartości 400 zł, 14. radiotelefon CB o wartości 430 zł, 15. hantle o wartości 80 zł, 16. kołdra wełniana i komplet pościeli o wartości 200 zł, 17. aparat do mierzenia ciśnienia z zasilaczem o wartości 60 zł, 18. pas wibracyjny o wartości 50 zł, 19. maszyna do szycia o wartości 400 zł, 20. lodówka turystyczna o wartości 90 zł, 21. waga łazienkowa o wartości 20 zł, 22. lutownica o wartości 15 zł, 23. dyktafon cyfrowy o wartości 50 zł, 24. parasol przeciwsłoneczny na działkę ze stojakiem o wartości 60 zł, 25. urządzenie do laminowania o wartości 15 zł, 26. podkaszarka o wartości 120 zł, 27. pilarka o wartości 60 zł, 28. plafon o wartości 30 zł, 29. pralka automatyczna o wartości 300 zł, 30. zew aluminiowy dwukomorowy o wartości 70 zł, 31. lornetka o wartości 30 zł, 32. słuchawki o wartości 30 zł., czyli ruchomości o łącznej wartości 5.165 zł., III. nakład z majątku wspólnego na majątek odrębny uczestnika o wartości 400 zł w postaci zapłaty mandatu karnego uczestnika, IV. nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika stanowiący spłatę kredytu zaciągniętego przez uczestnika w dniu 05 maja 2004 roku na zakup samochodu marki T. (...) w kwocie 22.082,60 zł, V. nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika stanowiący koszty przegranego przez uczestnika procesu w sprawie XI P 1325/05 w kwocie 270 zł, VI. nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika o wartości 1.338,47 zł z tytułu kosztów remontu lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł., przy ulicy (...), czyli nakłady o łącznej wartości 24.091,07 zł., VII. stanowiące majątek wspólny środki pieniężne w kwocie 163 zł z tytułu nadpłaty wnioskodawczyni w podatku dochodowym za 2007 rok, która została przelana przez Urząd Skarbowy w dniu 04 czerwca 2008 roku na rachunek (...), i przejęta w całości przez uczestnika, VIII. stanowiące majątek wspólny środki pieniężne w kwocie: a. 2.000 zł ze sprzedaży samochodu marki N. (...) o numerze rejestracyjnym (...), b. 5.300 zł ze sprzedaży samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), c. 8.300 zł ze sprzedaży samochodu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...),

przejęte w całości przez uczestnika, IX. stanowiące majątek wspólny środki pieniężne w kwocie 5.504,81 zł przekazane z rachunku uczestnika w czasie trwania wspólności ustawowej na rachunek M. S., X. stanowiące majątek wspólny środki pieniężne w kwocie 103.178,38 zł pobrane przez uczestnika z rachunku (...) prowadzonego przez (...) Bank (...) Oddział w Ł.. Jako łączną wartość aktywów wnioskodawczynie wskazała kwotę 313.702,26 zł. Ponadto zgłosiła do podziału XI. nakład z majątku osobistego wnioskodawczynie na majątek wspólny w kwocie: a. 669,40 zł z tytułu zwróconej nadpłaty w podatku dochodowym za 2003 rok, b. 6.000 zł z tytułu ceny uzyskanej ze sprzedaży ruchomości stanowiących majątek osobisty wnioskodawczynie, c. 1.000 zł z tytułu wynagrodzenia za pracę wnioskodawczynie za styczeń 2004 roku wpłacone na wspólny rachunek bankowy stron. Ponadto wnioskodawczynie żądała ustalenia: XII. nakładu z majątku osobistego wnioskodawczynie na majątek osobisty uczestnika w kwocie 1.000 zł stanowiący równowartość 20 m² glazury i 8 m² terakoty wykorzystanej do remontu lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł., przy ulicy (...), XIII. ustalenia, że środki pieniężne w kwocie 1.145 zł z tytułu nadpłaty wnioskodawczynie w podatku dochodowym za 2007 rok, która została przelana przez Urząd Skarbowy w dniu 04 czerwca 2008 roku na rachunek (...), i przejęta w całości przez uczestnika, stanowi majątek osobisty wnioskodawczynie. W tak ustalonym stanie wnioskodawczynie żądała: określenia wartości majątku wspólnego na kwotę 306.032,86 zł. W ramach podziału majątku żądała przyznania uczestnikowi składników określonych w pkt I i II 1-32, zasądzenia od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie kwoty 193.445,73 zł., jako spłaty tytułem wyrównania udziału w majątku wspólnym z ustawowymi odsetkami od dnia 12 sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty, zasądzenia od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie kwoty 33.921,72 zł tytułem różnicy pomiędzy wydatkami poniesionymi przez wnioskodawczynie na mieszkanie po nakazaniu jej opuszczenia mieszkania przy ulicy (...), przez uczestnika, a wydatkami, jakie poniosłaby, gdyby do tego nie doszło za okres od listopada 2007 roku do czerwca 2013 roku z ustawowymi odsetkami od kwot: a. 19.731,18 zł od dnia 26 kwietnia 2011 roku, b. 2.728,95 zł od dnia 14 września 2011 roku, c. 4.366,32 zł od dnia 14 maja 2012 roku, d. 7.095,27 zł od dnia 9 lipca 2013 roku - zasądzenia od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie kwoty 1.000 zł z tytułu nakładu z majątku osobistego wnioskodawczynie na majątek osobisty uczestnika stanowiącego równowartość 20 m² glazury i 8 m² terakoty wykorzystanej do remontu lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł., przy ulicy (...) z ustawowymi odsetkami od dnia 12 sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty, zasądzenia od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie kwoty 1.145 zł z tytułu nadpłaty wnioskodawczynie w podatku dochodowym za 2007 rok, która została przelana przez Urząd Skarbowy w dniu 04 czerwca 2008 roku na rachunek (...), i przejęta w całości przez uczestnika, stanowiąca majątek osobisty wnioskodawczynie z ustawowymi odsetkami od dnia 12 sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty.

(pismo przygotowawcze pełnomocnika wnioskodawczynie k. 781-786)

W piśmie z dnia 23 lipca 2013 roku pełnomocnik uczestnika żądał: 1. ustalenia stanu majątku zgodnie z pismem z dnia 11 stycznia 2011 roku w uwzględnieniu, iż mieszkanie stanowi majątek osobisty uczestnika, 2. ustalenia, iż udział uczestnika w majątku wspólnym wynosi 3/4, a wnioskodawczynie 1/4, 3. rozliczenia nakładów uczestnika z majątku osobistego na majątek wspólny zgodnie z pismem z dnia 11 stycznia 2011 roku. Uzasadniając żądanie ustalenia nierównych udziałów pełnomocnik podał, iż uczestnicy nie posiadali wspólnych dzieci. W trakcie trwania małżeństwa wnioskodawczynie mniej zarabiała, nie podjęła żadnej dodatkowej pracy. Wnioskodawczynie pracowała w trybie zmianowym w dużej odległości od miejsca zamieszkania. Zatrudnienie podjęła wyłącznie za namową uczestnika i nie starała się o lepiej płatną posadę. Wnioskodawczynie w domu bywała znacznie rzadziej niż uczestnik, na którym spoczywał szereg domowych obowiązków w zakresie przekraczającym równy ich podział między oboje małżonków. Jednocześnie uczestnik będąc rencistą starał się mimo przeciwwskazań zdrowotnych maksymalnie wykorzystać zachowane zdolności do zarobkowania na rzecz obojga małżonków. Wnioskodawczynie przekazywała kilkusetzłotowe kwoty na rachunek uczestnika, z których większość przeznaczana była na potrzeby jej córki i niewielką część kosztów eksploatacyjnych. Dochody wnioskodawczynie nie pozwalały na zebranie wspólnych oszczędności. Wnioskodawczynie niewiele wniosła do małżeństwa. Mieszkanie jak również samochód, stanowiły majątek osobisty uczestnika. Zdaniem pełnomocnika R. C. (1) to uczestnik finansował zakupy dla domu wprawdzie ze środków wspólnych, które jednak rzeczywiście były efektem pracy samego uczestnika. Od 2007 roku wnioskodawczynie nie przekazywała środków do majątku wspólnego. W zakresie żądania rozliczenia stanowiących majątek wspólny środków pieniężnych w kwocie 103.178,38 zł pobranych przez uczestnika z rachunku (...) prowadzonego przez (...) Bank (...) Oddział w

Ł., pełnomocnik wyjaśnił, iż kwota ta została wypłacona na cele działalności gospodarczej uczestnika i przekazana pośrednikowi. Pełnomocnik uczestnika oświadczył, że pojazdy: N. (...), R. (...), T. (...) sprzedawane były wspólnie z M. S. co oznacza, że uczestnik był ich współwłaścicielem. Jednocześnie pełnomocnik oświadczył, że to uczestnik poniósł koszty obowiązkowego ubezpieczenia OC pojazdów. Pełnomocnik podkreślił, że wnioskodawczyni z uwagi na bardzo niskie dochody rzędu około 800 zł nie dysponowała oszczędnościami na sfinansowanie spółdzielczego lokatorskiego prawa, które zostało nabyte w całości ze środków uczestnika. Pełnomocnik wniósł o oddalenie wniosku w zakresie zwrotu różnicy w kosztach zamieszkania przez wnioskodawczynię w hotelu podnosząc, iż wnioskodawczyni wyprowadziła się z domu i pomimo korzystnego wyroku przywracającego posiadanie nie powróciła do lokalu. Zabrała ze sobą ruchomości i dokumenty, co nie świadczy, iż jej przeprowadzka miała charakter nagły i przymusowy. Uczestnik po wprowadzeniu się do lokalu M. S. proponował wnioskodawczyni znalezienie ekonomicznego lokalu do wynajęcia. Po wyprowadzce wnioskodawczyni nie partycypowała w kosztach utrzymania mieszkania. Również w trakcie małżeństwa ponosiła minimalne koszty utrzymania lokalu. Opłata za hotel zawiera wszelkie opłaty eksploatacyjne za mieszkanie, których nie uwzględniono przy porównaniu kosztów ponoszonych przez uczestnika w związku z utrzymaniem mieszkania. Zdaniem pełnomocnika niezasadne jest żądanie różnicy kosztów za okres od chwili wyprowadzki do chwili obecnej skoro to wnioskodawczyni zdecydowała o zmianie miejsca zamieszkania i nigdy faktycznie nie starała się o ponowne zamieszkanie w przedmiotowym lokalu, ani nie uczestniczyła w kosztach jego utrzymania. Wnioskodawczyni nie wykazała również, że poczyniła jakiegokolwiek starania celem obniżenia kosztów najmu. Pełnomocnik oświadczył, że spłaty kredytu z dnia 9 lipca 2007 roku dokonała M. S. z własnego majątku w okresie od 20 grudnia 2007 roku do 09 kwietnia 2010 roku w wysokości 10.633,04 zł. Pozostała kwota 7.417,52 zł została spłacona przez uczestnika, przy czym większość tej kwoty pochodziła z jego majątku osobistego i M. S.. Zdaniem uczestnika wnioskodawczyni w ogóle nie interesowała się spłatą zobowiązania. Pełnomocnik oświadczył, że to uczestnik samodzielnie wykonał prace remontowe w lokalu mieszkalnym numer (...) przy ulicy (...). Pełnomocnik wyjaśnił, że środki pieniężne w kwocie 5.504,81 zł przekazane na rachunek M. S. podlegały zwrotowi, nie uszczupliły majątku wspólnego stron i związane były z rozliczeniem ze sprzedaży pojazdów. W przypadku uznania, iż mieszkanie stanowi majątek wspólny żądał rozliczenia nakładów dokonanych przez uczestnika z jego majątku wspólnego, w tym 13.000 zł pozyskanych ze sprzedaży pojazdu T. (...), oraz 50.000 zł przekazanych na spłatę kredytu (...) oraz wydatków na bieżące utrzymanie lokalu, tj. opłat czynszowych i za ogrzewanie lokalu.

(pismo pełnomocnika uczestnika k. 811-818)

W piśmie z dnia 3 września 2013 roku pełnomocnik wnioskodawczyni podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Oświadczył, że brak jest jakichkolwiek podstaw do ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym. Wskazał, iż twierdzenia uczestnika mają charakter pomówień, a nawet oszczerstw wobec wnioskodawczyni i nie zostały poparte dowodami. O tym, jakim mężem był uczestnik, świadczą w ocenie pełnomocnika wnioskodawczyni trzy prawomocne wyroki: orzekający rozwód z winy uczestnika, skazujący uczestnika za fizyczne i psychiczne znęcanie się nad wnioskodawczynią oraz przywracający wnioskodawczyni posiadanie lokalu mieszkalnego. Jak podkreślono w piśmie z dnia 3 września 2013 roku wnioskodawczyni przekazywała uczestnikowi większość swoich dochodów. To uczestnik był osobą rozrzutną, znaczącą część dochodów przeznaczal na alkohol, często zmieniał samochody, wydawał kwoty rzędu 300-400 zł na rozmowy telefoniczne. Nie informując wnioskodawczyni dawał wspólne pieniądze swojemu synowi, synowej na samochód i wózek dla wnuka oraz prezenty. Wnioskodawczyni, żeby oszczędzać pieniądze chodziła pieszo do pracy, pracowała po 10 godzin, dojscie trwało kolejne 2 godziny, nie korzystała z fryzjera, sama szyła sobie spódnice i przerabiała używane rzeczy. Co roku w czasie urlopu jeździła do siostry na wieś, przywoziła owoce i warzywa oraz własne przetwory na całą zimę. Z uwagi na pracę zawodową, sprzątanie, pranie i inne prace domowe wnioskodawczyni wykonywała w soboty i niedziele. Uczestnik, wbrew swoim twierdzeniom przesiadywał głównie z kolegami na ławkach przed blokiem. Pełnomocnik wyjaśnił, że wnioskodawczyni jeszcze przed zawarciem związku małżeńskiego ukończyła dodatkowe kursy pielęgniarские. Dzięki tym kwalifikacjom po przeprowadzce do Ł. znalazła bez trudu pracę. Pełnomocnik oświadczył, że wnioskodawczyni maksymalnie wykorzystywała swoje możliwości zarobkowe. W chwili zawarcia związku małżeńskiego to uczestnik miał długi, choćby w postaci kredytu zaciągniętego na zakup samochodu marki T. (...) w kwocie 22.082,60 zł, który został spłacony z majątku wspólnego. Pełnomocnik oświadczył, że uczestnik nie przedstawił żadnego dowodu na okoliczność

prawdziwości twierdzeń dotyczących pobranej przez siebie w gotówce kwoty 103.178,38 zł. Taka kwota zgodnie z zapisami ustawy o swobodzie działalności gospodarczej winna być przekazana na rachunek bankowy rzekomego pośrednika. Uczestnik nie przedstawił żadnych dokumentów na potwierdzenie źródła pochodzenia środków w tej kwocie ani też dokumentów, w jaki sposób, komu i z jakiego tytułu je przekazał. Ponadto, pełnomocnik oświadczył, że samochód N. (...) był składnikiem majątku wspólnego i niezależnie, komu uczestnik go sprzedał, kwota 2.000 zł jest składnikiem majątku wspólnego. Co do samochodów T. (...) i R. (...) uczestnik nie wykazał, aby M. S. dysponowała środkami na ich nabycie we współwłasności w jakiegokolwiek części oraz na remont samochodu R. (...). Uczestnik nie przedstawił także dowodów na opłacenie składek OC.

(pismo pełnomocnika wnioskodawczyni k. 826-829)

W piśmie z dnia 8 maja 2014 roku pełnomocnik wnioskodawczyni rozszerzył kwotę dochodzoną pozwem z tytułu różnicy w wydatkach za mieszkanie do kwoty 39.379,62 zł o kolejny okres od lipca 2013 roku do kwietnia 2014 roku łącznie, tj. o kwotę 5.457,90 zł.

(pismo pełnomocnika wnioskodawczyni k. 883)

Na rozprawie w dniu 8 maja 2014 roku pełnomocnik wnioskodawczyni podtrzymał stanowisko wyrażone w ostatnim piśmie procesowym. Pełnomocnik uczestnika zajął stanowisko jak dotychczas.

(protokół rozprawy k. 887)

Na rozprawie w dniu 4 września 2014 roku pełnomocnik wnioskodawczyni zajął stanowisko jak dotychczas. Pełnomocnik uczestnika zgłosił roszczenie dotyczące rozliczenia nakładów ponoszonych przez R. C. (1) na utrzymanie lokalu mieszkalnego bez podania kwoty. W tym zakresie pełnomocnik uczestnika powołał się na dowody ponoszenia opłat za czynsz, elektryczność, wodę, telewizję i telefon, dołączone do pisma z 20 maja 2014 roku.

(protokół rozprawy k. 913- 918)

Pismem złożonym na rozprawie w dniu 23 lipca 2015 roku pełnomocnik J. T. wniósł o zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwoty 41.772,99 zł tytułem różnicy pomiędzy wydatkami poniesionymi przez wnioskodawczynię na mieszkanie po nakazaniu jej opuszczenia mieszkania przy ulicy (...), przez uczestnika, a wydatkami, jakie poniosłaby gdyby do tego nie doszło za okres od maja 2014 roku do lipca 2015 roku.

(pismo pełnomocnika wnioskodawczyni k. 948- 949, protokół rozprawy k. 913- 918)

Na rozprawie w dniu 14 września 2015 roku wnioskodawczyni i uczestnik popierali zaprezentowane stanowiska.

(protokół rozprawy k. 956)

Postanowieniem z dnia 28 września 2015 roku wydanym w sprawie o sygn. akt II Ns 1134/10 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi rozstrzygnął w przedmiocie wniosku J. T..

(postanowienie k. 959-960)

Na skutek apelacji pełnomocnika wnioskodawczyni Sąd Okręgowy w Łodzi postanowieniem z dnia 1 lipca 2016 roku uchylił zaskarżone orzeczenie i przekazał sprawę tutejszemu Sądowi do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania apelacyjnego.

W uzasadnieniu Sąd Okręgowy wskazał, iż Sąd pierwszej instancji nie rozpoznał zgłoszonego przez wnioskodawczynię roszczenia w części dotyczącej ustalenia, że w skład majątku wspólnego stron wchodzi wskazane w apelacji nakłady z majątku wspólnego na majątek osobisty w postaci kwoty 400 zł tytułem otrzymanego przez uczestnika mandatu, a także kwoty 270 zł tytułem przegranego przez uczestnika procesu, a nadto iż w skład tego majątku wchodzi środki pieniężne: uzyskane tytułem zwrotu nadpłaty wnioskodawczyni za podatek za 2007 roku, uzyskane ze

sprzedaży wskazanych przez wnioskodawczynię składników majątkowych oraz kwot pobranych z konta (...) Bank (...) Oddział w Ł.. Wskazując na powyższe Sąd drugiej instancji stwierdził, iż Sąd Rejonowy nie orzekł w konsekwencji w przedmiocie rozliczenia tychże nakładów w ramach zasądzonej na rzecz wnioskodawczyni dopłaty. W ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy wydając orzeczenie w przedmiotowej sprawie winien był ocenić okoliczność, iż ze wspólnego majątku stron sfinansowano wydatki uczestnika postępowania z tytułu otrzymanego mandatu karnego oraz kosztów sądowych w związku z prowadzeniem sprawy przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi w sprawie XI P 1325/05 w łącznej kwocie 670 zł. Sąd Okręgowy wskazał także, iż Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pierwszej instancji nie odniósł się do nadpłaty wnioskodawczyni w podatku dochodowym za 2007 r. w kwocie 163 zł oraz środków ze sprzedaży odkurzacza, samochodu marki N. (...) nr rej. (...) i samochodu marki R. (...) nr rej. (...) oraz kwoty 5.504,81 zł przelanej z rachunku uczestnika w czasie trwania wspólności ustawowej na rachunek M. S.. W uzasadnieniu postanowienia Sądu II instancji wskazano ponadto, iż Sąd Rejonowy nie orzekł o żądaniu wnioskodawczyni zapłaty przez R. C. (1) kwoty 41.772,99 zł jako różnicy pomiędzy dotychczasowymi kosztami wspólnie zamieszkiwanego mieszkania, do którego prawo przysługuje wyłączenie uczestnikowi, a pomieszczeniem wynajmowanym przez wnioskodawczynię. Sąd odwoławczy podkreślił, iż roszczenie wnioskodawczyni jako rekompensata kosztów ponoszonych wskutek wyrzucenia jej ze wspólnie zajmowanego mieszkania przy ul. (...) ma charakter odszkodowawczy i Sąd Rejonowy powinien ocenić jego zasadność.

W oparciu o powyższą argumentację Sąd II instancji przekazując niniejszą sprawę Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania wskazał, że Sąd ten zobowiązany jest do ponownego ustalenia składników wchodzących w skład majątku wspólnego stron, tj. nakładów i środków pieniężnych, a w dalszej kolejności dokonania jego działu, orzekając o terminie uiszczenia dopłaty oraz wysokości i terminie uiszczenia odsetek.

(postanowienie i uzasadnienie k. 1052-1550dw.)

W piśmie procesowym z dnia 31 stycznia 2017 roku pełnomocnik podtrzymał swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie i wniósł o ustalenie, że w skład majątku wspólnego uczestników wchodzi:

a) składniki wymienione w pkt 1 sentencji postanowienia Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi z dnia 28 września 2015 roku wydanego w sprawie o sygn. akt II Ns 1134/10;

b) nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika stanowiący zapłatę mandatu za wykroczenie drogowe uczestnika - w kwocie 400 zł;

c) nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika stanowiący kwotę przegranego przez uczestnika procesu przed Sądem Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi - w kwocie 270 zł;

d) środki pieniężne z tytułu nadpłaty wnioskodawczyni w podatku dochodowym za 2007 roku, które zostały przelane przez Urząd Skarbowy w dniu 4 czerwca 2008 roku na wskazany w piśmie rachunek i które w całości przejął uczestnik – w kwocie 163 zł;

e) środki pieniężne w kwocie:

* 500 zł ze sprzedaży w czasie trwania wspólności ustawowej odkurzacza;

* 2.000 zł ze sprzedaży w czasie trwania wspólności ustawowej samochodu marki N. (...) nr rej. (...);

* 8.300 zł ze sprzedaży w czasie trwania wspólności ustawowej samochodu marki R. (...) nr rej. (...);

* 5.504,81 zł przelane z rachunku uczestnika w czasie trwania wspólności ustawowej na rachunek M. S.;

* 103.178,38 zł pobrane w czasie trwania wspólności ustawowej przez uczestnika z rachunku nr (...) prowadzonego przez (...) Bank (...) Oddział w Ł..

W dalszej kolejności pełnomocnik wnioskodawczynie wniósł o dokonanie podziału wymienionych w piśmie składników majątku wspólnego przez ich przyznanie na wyłączną własność uczestnikowi R. C. (1) i zasądzenie od uczestnika na rzecz J. T. kwoty 75.425,94 zł jako dopłaty tytułem wyrównania udziałów w majątku wspólnym, w terminie jednego miesiąca od dnia uprawomocnienia się orzeczenia w niniejszej sprawie z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wypadku opóźnienia w zapłacie. Nadto pełnomocnik wnioskodawczynie wniósł o zasądzenie od uczestnika na rzecz J. T. kwoty 41.772,99 zł z tytułu różnicy pomiędzy wydatkami ponoszonymi przez wnioskodawczynię na mieszkanie po wyrzuceniu jej z mieszkania przy ul. (...) przez R. C. (1), a wydatkami jakie poniosłaby gdyby do wyrzucenia nie doszło, za okres od listopada 2008 r. do lipca 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwot i od dat szczegółowo wymienionych w piśmie.

Nadto pełnomocnik wnioskodawczynie wniósł o zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych oraz o przyznanie pełnomocnikowi wnioskodawczynie z urzędu adw. A. K. kosztów pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczynie z urzędu przed Sądami pierwszej i drugiej instancji.

(pismo pełnomocnika wnioskodawczynie k. 1233-1235)

W piśmie procesowym z dnia 14 czerwca 2017 r. pełnomocnik wnioskodawczynie poinformował, iż wnioskodawczynie nie wyraża zgody na ujawnienie jej rachunku bankowego. Stanowisko J. T. według oświadczenia pełnomocnika było motywowane tym, iż z uwagi na przeszłość uczestnika potwierdzoną wyrokiem karnym skazującym wnioskodawczyni obawia się ujawnienia R. C. (1) swojego rachunku bankowego. Nadto pełnomocnik przypomniał, iż uczestnik wyrzucił wnioskodawczynię z mieszkania skazując ją na bezdomność, w konsekwencji czego brak jest nie tylko prawnych ale i moralnych podstaw do żądania przez R. C. (1) wskazania numeru rachunku bankowego J. T.. Jednocześnie w uzupełnieniu stanowiska zajętego w piśmie procesowym z dnia 31 stycznia 2017 r. pełnomocnik wniósł nadto o zasądzenie od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie kwoty 1.145 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 czerwca 2008 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w zapłacie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty. Uzasadniając powyższe żądanie pełnomocnik wnioskodawczynie wskazał, iż kwota ta powstała z tytułu ulgi na dziecko przysługującej wnioskodawczynie w 2007 r., tj. na córkę J. A. M. – niebędącą dzieckiem uczestnika. Z tych też względów zdaniem pełnomocnika wnioskodawczynie kwota ta stanowi majątek osobisty i powinna w całości zostać jej zwrócona. Do majątku wspólnego zaś zaliczyć należy pozostałą część kwoty zwróconej przez Urząd Skarbowy z tytułu nadpłaty podatku za rok 2007 r., tj. kwotę 163 zł.

(pismo pełnomocnika wnioskodawczynie k. 1308-1309)

Na rozprawie w dniu 6 września 2017 r. pełnomocnicy wnioskodawczynie i uczestnika podtrzymali swoje stanowiska prezentowane w toku postępowania. Pełnomocnik uczestnika wniósł nadto o rozłożenie ewentualnej spłaty od uczestnika na rzecz wnioskodawczynie na raty z terminem płatności poczynając od 1 miesiąca od uprawomocnienia się postanowienia. Z ostrożności procesowej, w razie odstąpienia przez Sąd od orzekania o kosztach postępowania na podstawie art. 520 § 1 k.p.c., pełnomocnik uczestnika wniósł o zasądzenie na rzecz R. C. (1) kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pełnomocnik wnioskodawczynie zaś wniósł o oddalenie wniosku pełnomocnika uczestnika o ustalenie nierównych udziałów oraz o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczynie w pierwszej instancji w sprawie o sygn. akt II Ns 1134/10 w kwocie 6.642 zł oraz o przyznanie kosztów pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczynie z urzędu w postępowaniu apelacyjnym, a także w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji rozpoznającym sprawę ponownie.

(protokół rozprawy k. 1350-1350odw.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

R. C. (1) i J. T. zawarli związek małżeński w dniu 26 czerwca 2004 roku w Ł.. Wyrokiem z dnia 1 lutego 2010 roku wydanym w sprawie o sygn. akt XII C 2292/07 Sąd Okręgowy w Łodzi rozwiązał przez rozwód związek małżeński

R. C. (1) i J. C. (1) z domu T. z winy R. C. (1). Wyrok ten nie został zaskarżony przez strony. Małżonkowie nie mieli wspólnych dzieci. Wnioskodawczyni miała córkę A. M.. R. C. (1) miał syna.

(kserokopia odpisu wyroku k. 12- 12odw., uzasadnienie wyroku k. 173-180, kserokopia wyroku z uzasadnieniem k. 181- 185odw., kserokopia odpisu skróconego aktu małżeństwa k. 13, kserokopia odpisu aktu urodzenia k. 11)

R. C. (1) przysługiwało spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) na podstawie umowy z dnia 3 września 2003 roku o przekształcenie spółdzielczego lokatorskiego prawa w spółdzielcze własnościowe prawo. Mieszkanie było zaadaptowane z pralni i suszarni. Prace adaptacyjne przeprowadził uczestnik.

(zaświadczenie k. 84, zeznania świadka J. C. (2) k. 216-218, zeznania uczestnika k. 846-850)

Przed zawarciem związku małżeńskiego wnioskodawczyni mieszkała w S. w woj. (...). Miała tam umeblowane dwa pokoje z kuchnią. Mieszkanie to wynajmowała na czas pracy w S., jej dom rodzinny znajdował się zaś w S.. W końcu stycznia 2004 roku J. T. przeprowadziła się do Ł. do jednopokojowego mieszkania uczestnika przy ulicy (...). Przed przeprowadzką wnioskodawczyni sprzedała swojej siostrze T. D. należące do niej meble, sprzęt AGD, lampy, dywany, kuchenkę gazową.

(zeznania świadków M. G. (1) k. 269-270, K. D. k. 321-322)

Pozostałe rzeczy: telewizor S. (...) cali, tapczan i dwa fotele kupione w 2003 roku, (...) z 1979 roku, 3 prodize: dwa okrągłe i jeden podłużny, garnki i całe wyposażenie szafek w kuchni: sztućce, zastawy stołowe, pościel, poduszki, ręczniki, ścierki, narzuta na tapczan, dywan zostały przewiezione do Ł. wypożyczoną w dniu 19 stycznia 2004 roku przez R. C. (1) przyczepą. Na poczet należności za wypożyczenie uczestnik uiścił kaucję w kwocie 100 zł. Wnioskodawczyni swoje rzeczy po przewiezieniu ich do Ł. umieściła w suszarni.

(umowa k. 150, zeznania wnioskodawczyni k. 801-805, zeznania świadka M. G. (1) k. 269-270)

W czerwcu i lipcu 2004 roku wnioskodawczyni z uczestnikiem przywiozła od swojej rodziny glazurę i terakotę w celu wykorzystania do remontu mieszkania przy ulicy (...). Glazura przywieziona ze S. była koloru białego, część z motywem kwiatowym, a terakota w kolorze jasno różowym. Remont mieszkania przy ulicy (...) rozpoczął się na wiosnę 2005 roku. W trakcie remontu położono płytki na podłodze i na ścianach. W łazience zamontowano brodzik za wspólne pieniądze. Wymieniono też instalację wodno-kanalizacyjną, założono nową umywalkę. Wiosną 2007 roku wyremontowano zaś kuchnię i przedpokój. W przedpokoju położono płytki na podłodze i panele na ścianach. W kuchni na jednej ścianie założono panele, na reszcie zaś glazurę, na podłodze natomiast położono terakotę.

Koszty remontu lokalu numer (...) przy ulicy (...) wyniosły: 838,47 zł.

(okoliczności bezsporne, a nadto faktury k. 156-166)

R. C. (1) przysługiwało prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...). W dniu 27 czerwca 2007 roku uczestnik zawarł z Biurem (...) umowę pośrednictwa w celu dokonania zamiany tego lokalu na inne spółdzielcze lub własnościowe prawo do lokalu do kwoty 240.000 zł. W dniu 3 lipca 2007 roku doszło do realizacji zamiany mieszkań, w wyniku której uczestnik zamienił się na lokal numer (...) przy ulicy (...). Z tytułu tejże zamiany R. C. (1) miał dokonać dopłaty w kwocie 165.000 zł. W dniu 3 lipca 2007 roku R. C. (1) wpłacił zaliczkę w kwocie 12.000 zł.

(umowa pośrednictwa k. 81-81odw, umowa realizacji zamiany lokali mieszkalnych k. 82)

W dniu 30 lipca 2007 roku R. C. (1), będąc członkiem Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. zawarł ze Spółdzielnią umowę o spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) przy ulicy (...). Zgodnie z § 2 umowy prawo to przysługiwało członkowi Spółdzielni i jego małżonce J. C. (1). Na podstawie § 4 ust. 1 umowy Uczestnik zobowiązał się wnieść wkład mieszkaniowy w wysokości 95.648,96 zł. Zgodnie z § 5 umowy lokal mieszkalny miał być

wykorzystywany na cele mieszkalne członka Spółdzielni i jego rodziny. W lokalu tym mieli prawo zamieszkiwać R. C. (1) i jego żona J. C. (1) (obecnie T.).

(kserokopia umowy k. 14-15odw, zaświadczenie k. 83)

W dniu 30 sierpnia 2007 roku R. C. (1) zawarł przedwstępną umowę sprzedaży spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) za kwotę 100.000 zł. W umowie ustalono, iż cena zapłaty zostanie zapłacona w ten sposób, że w dniu 30 sierpnia 2007 roku kupujący przekaże sprzedającemu zadatek w kwocie 10.000 zł zaś pozostała kwota 90.000 zł zostanie przez kupującego zapłacona w terminie 5 dni roboczych od dnia zawarcia umowy przyrzeczonej. W dniu 19 września 2007 roku sporządzono aneks do umowy przedwstępnej w którym zmieniono zasady płatności w ten sposób, że w dniu 30 sierpnia 2007 roku kupujący przekazał uczestnikowi zadatek w kwocie 10.000 zł, do dnia 20 września 2007 roku kupujący zobowiązał się wpłacić na konto bankowe J. C. (1) numer (...) kwotę 30.000 zł oraz resztę ceny sprzedaży w kwocie 60.000 zł przekazać uczestnikowi w terminie 5 dni roboczych od dnia zawarcia umowy przyrzeczonej.

(kserokopia umowy k. 93-94odw., aneks do przedwstępnej umowy k. 95, dowód wpłaty wyciąg k. 197)

W drodze umowy sprzedaży sporządzonej aktem notarialnym dnia 28 września 2007 roku R. C. (1) sprzedał spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) przy ulicy (...) za kwotę 100.000 zł. W umowie uczestnik potwierdził, iż część ceny sprzedaży w kwocie 40.000 zł została mu przekazana przed podpisaniem aktu notarialnego, pozostała kwota miała być uiszczona w ciągu 5 dni roboczych od podpisania umowy.

(kserokopia wypisu aktu notarialnego k. 96-97)

W dniu 31 sierpnia 2007 roku R. C. (1) wpłacił na konto Spółdzielni Mieszkaniowej (...) kwotę 95.648,96 zł tytułem wkładu mieszkaniowego.

(dowód wpłaty k. 98)

R. C. (1) rozliczył się całkowicie z Agencją (...) z tytułu zamiany lokalu numer (...) przy ulicy (...). Z tytułu rozliczenia w dniu 21 września 2007 roku dokonał wpłaty na kwotę 30.421 zł, w dniu 30 września 2007 roku zaś na kwotę 26.000 zł.

(oświadczenie k. 99, dowody wpłat k. 250)

R. C. (2) w okresie czasu od czerwca 2006 roku do października 2007 roku prowadził działalność gospodarczą pod nazwą (...) R. C. (1). Przedmiotem tej działalności był skup i sprzedaż złomu. W tym okresie czasu uczestnik utrzymywał się z wynagrodzenia uzyskiwanego z tytułu przedmiotowej działalności gospodarczej, a nadto z renty początkowo w wysokości 970 zł, a następnie w wysokości 1.030 zł.

(zeznania uczestnika k. 916)

W związku z działalnością gospodarczą o nazwie (...) uczestnik założył konto bankowe numer (...) w (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. (później (...) Bank (...) S.A. w W.) w dniu 14 lipca 2006 roku. Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2007 roku Prokuratura Okręgowa w Łodzi dokonała blokady powyższego rachunku bankowego do dnia 27 września 2007 roku. Przyczyną dokonania blokady rachunku bankowego było zawiadomienie Prokuratury o popełnieniu przestępstwa złożone przez Generalnego Inspektora Informacji Finansowej w sprawie dotyczącej popełnienia przestępstwa polegającego na podejmowaniu czynności, które mogą udaremnić lub znacznie utrudnić stwierdzenie przestępnego pochodzenia środków pieniężnych w wysokości około 4.000.000 zł lub też miejsca ich umieszczenia, wykrycia, zajęcia albo orzeczenia przepadku. W uzasadnieniu wskazano, iż z informacji pozyskanych od Generalnego Inspektora Informacji Finansowej wynika, że w dniu 25 czerwca 2007 roku na powyższym rachunku podmiotu (...) R. C. (1) zaksięgowano środki pochodzące z trzech przelewów od różnych podmiotów. Saldo na rachunku uczestnika wynosiło wówczas 228.981,58 zł. W tym samym dniu R. C. (1) dokonał dwóch wypłat gotówkowych na kwoty 40.000 zł i 60.000 zł oraz czterech wypłat z bankomatów w łącznej kwocie 10.000 zł. Dalej

w uzasadnieniu podkreślono, iż z uwagi na to, że przedmiotem działalności posiadacza rachunku – uczestnika, jest hurtowa sprzedaż odpadów i złomu, a w okresie krótszym niż rok uczestnik dokonał wypłat z rachunku kwoty przekraczającej cztery i pół miliona złotych, wypłaty dokonywane były w kwotach rozdrobnionych, aby uniknąć konieczności ich awizowania – uznać należy, że istnieje uzasadnione podejrzenie, że działania te ze względu na ich specyfikę i charakter wypełniają znamiona przestępstwa przeciwko obrotowi gospodarczemu, którego znamiona stypizowane są art. 299 § 1 k.k.

(postanowienie k. 148-149, wyciąg z konta k. 535-582, pismo z banku (...) S.A. k. 671)

Na rachunku bankowym posiadanym przez R. C. (1) w (...) Bank (...) S.A. w W. w okresie czasu od 28 sierpnia 2006 r. do dnia 16 października 2007 roku odnotowywano wpłaty i wypłaty znacznych środków pieniężnych. W dniu 16 października 2007 roku odnotowana została wypłata przez R. C. (2) kwoty 103.178,38 zł. Powyższy rachunek bankowy został ostatecznie zamknięty w dniu 24 października 2007 roku.

(historia rachunku k. 535 – 582)

W związku z prowadzoną działalnością gospodarczą pod nazwą (...) R. C. (1) został oskarżony, a następnie skazany prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi wydanym w sprawie o sygn. akt III K 202/13 za popełnienie przestępstwa podatkowego stypizowanego w art. 56 § 1 k.k.s. i art. 62 § 2 k.k.s. w zw. z art. 7 § 1 k.k.s. w zw. z art. 37 § 1 ust. 1 i 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. tj. za to, że w okresie od 26 lipca 2006 r. do 24 lipca 2007 r. działając wspólnie i w porozumieniu z L. N. i K. S. (1) w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu tego samego zamiaru, czyniąc z popełnienia przestępstwa stałe źródło dochodu nabywał złom od różnych podmiotów gospodarczych wskazanych przez L. N., które nie wystawiały na tę okoliczność dokumentu zbycia zawierającego podatek od towarów i usług, po czym sprzedawał surowce wtórne oraz przyjmował wystawione w sposób nierzetelny faktury VAT o podanych w wyroku numerach, dokumentujące zakup złomu i metali kolorowych w taki sposób, że w rubryce przeznaczonej dla danych sprzedającego znajdowała się pieczętka nieistniejącego podmiotu gospodarczego, a w miejscu przeznaczonym dla wystawcy faktury nazwisko osoby nieistniejącej, a następnie przedkładał je osobiście i za pośrednictwem innej osoby do rozliczenia księgowego i składał za pośrednictwem innej osoby w Urzędzie Skarbowym deklaracje podatkowe VAT, w których podawał nieprawdę w zakresie wykazania wyliczeń dotyczących nabycia towarów i usług oraz kwoty podatku podlegającego wpłacie do Urzędu Skarbowego w oparciu o nierzetelne dokumenty transakcji zakupu złomu i metali kolorowych od podmiotów wymienionych w wyroku i nie istniejących, a także nie rozliczających podatku VAT. Za popełnienie opisanego wyżej przestępstwa uczestnik został skazany na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę 70 stawek dziennych grzywny po 65 zł stawka, zakaz prowadzenia działalności gospodarczej na okres 2 lat, a nadto w stosunku do uczestnika orzeczono ściągnięcie równowartości pieniężnej przepadku korzyści majątkowej w kwocie 48.000 zł.

Inicjatorem i pomysłodawcą działalności gospodarczej, za której prowadzenie R. C. (1) został ostatecznie skazany wyrokiem karnym, był L. N.. To on właśnie współdziałając między innymi z uczestnikiem R. C. (1) polecił uczestnikowi zarejestrowanie firmy (...), która, podobnie jak wiele innych tego typu firm, wystawiała faktury VAT na sprzedaż złomu. Należny od tej firmy podatek podlegał obniżeniu o podatek VAT, który powinien być zapłacony we wcześniejszej fazie obrotu przez podmioty, od których firma ta nabywała złom na podstawie faktur VAT, które były jednak podrabiane.

Głównym przedmiotem działalności R. C. (1) w ramach firmy (...) był skup i sprzedaż złomu. To kiedy, od jakiego przedsiębiorstwa i jaką partię złomu uczestnik miał nabyć wskazywał mu L. N., który w celu nabycia złomu wręczał mu również określone kwoty pieniędzy w gotówce. Sam R. C. (2) nie dysponował własną gotówką na zakup złomu. Tak zakupiony towar był w dalszej kolejności transportowany do dużych odbiorców. Zapłata za przekazanie towaru następowała gotówkowo lub bezgotówkowo na założony przez R. C. (1) dla potrzeb prowadzenia powyższej działalności rachunek bankowy w banku (...). Tak przelane na konto bankowe środki finansowe uczestnik następnie wypłacał w całości, a następnie przekazywał gotówkę L. N. z pominięciem przelewów bankowych.

(akt oskarżenia k. 1028 – 1039, wyrok 1144odw. – (...), k. 1150 – 1151, zeznania uczestnika k. historia rachunku bankowego k. 535 – 582)

Ostatnia wypłata środków finansowych uzyskanych ze sprzedaży złomu przez R. C. (1) miała miejsce w dniu 16 października 2007 roku. W tej dacie uczestnik wraz z M. S. udał się do banku, gdzie podjął kwotę 103.178,38 zł. Kwota 103.178,38 zł nie stanowiła dochodu uczestnika, lecz była przeznaczona w celu dalszego obrotu. Kwotę tę R. C. (1) zawiózł następnego dnia do L. N. i wręczył mu ją osobiście. Za prowadzenie powyższej działalności oraz za uczestniczenie w przedsięwzięciu zorganizowanym przez L. N. uczestnik otrzymywał wynagrodzenie w gotówce. Wynagrodzenie to nie przekraczało kwoty 5.000 zł. Najczęściej była to kwota nieprzekraczająca 1.000 zł.

(zeznania uczestnika k. 1359, zeznania M. C. k. 1267 – 1267odw.)

J. C. (1) posiadała własne konto o numerze (...). Wnioskodawczyni systematycznie zasilala z tego konta konto uczestnika wpłacając kwoty rzędu 500 zł.

(wyciąg z rachunku bankowego k. 191-198)

R. C. (1) posiadał własne konto o numerze (...). Przez pewien okres konto numer (...) było wspólne dla małżonków. Na konto o numerze (...) J. C. (1) począwszy od lutego 2006 r. dokonywała ze swojego konta nr (...) regularnych przelewów kwot w wysokości po 500 zł. Najczęściej w jednym miesiącu dokonywała dwóch takich przelewów. Ostatni przelew na kwotę 850 zł tytułem zasilenia konta męża przez J. C. (1) miał miejsce w dniu 4 października 2007 roku.

(historia rachunku k. 128-130, k. 190, k. 191, k. 380-391, k. 589 - 642)

W dniu 15 kwietnia 2005 roku R. i J. małżonkowie C. zawarli z (...) Bankiem umowę kredytu na cele konsumpcyjne (...), w wyniku której Bank udzielił im kredytu w kwocie 1.150 zł na okres od dnia 15 kwietnia 2005 roku do 15 kwietnia 2006 roku. Pieniądze zostały przekazane na rachunek (...).

(umowa kredytu k. 650-651, OWU k. 652 -653v, potwierdzenie spłaty k. 654, wniosek k. 655-657, wyciąg k. 147)

W dniu 9 lipca 2007 roku R. i J. małżonkowie C. zawarli z (...) Bankiem umowę kredytu gotówkowego numer (...), w wyniku której Bank udzielił im kredytu w kwocie 20.000 zł na okres od dnia 9 lipca 2007 roku do 2 lipca 2012 roku. Pieniądze zostały przekazane na rachunek (...). Z tytułu spłaty tegoż kredytu z rachunku R. C. (1) w okresie od 9 lipca 2007 roku do 31 października 2007 roku dokonano wpłat w kwocie 7.417,52 zł. Kolejne spłaty w łącznej kwocie 10.633,02 zł dokonywano z rachunku M. S.. W spłacie tego kredytu nie uczestniczyła J. T.. Kredyt ten do dnia dzisiejszego nie został spłacony.

(umowa kredytu k. 85 -87, dowody wpłaty k. 89, historia rachunku za okres od 9 lipca 2007 roku do 31 marca 2011 roku k. 128-130, zeznania uczestnika k. 1359)

W dniu 16 sierpnia 2007 roku R. C. (1) zawarł z (...) Bank (...) S.A. umowę pożyczki na kwotę 52.500 zł płatną w 60 ratach. W dniu 9 października 2007 roku na rachunek pożyczki uczestnika wpłynęła wpłata w kwocie 53.951 zł, która pokryła całkowicie zobowiązania wobec banku. W dniu 11 października 2007 roku bank zwrócił uczestnikowi nadpłatę w kwocie 25,55 zł. Środki na spłatę powyższej pożyczki uczestnik R. C. (1) otrzymał od swoich rodziców. Początkowo kwota ta została R. C. (1) przekazana tytułem pożyczki od rodziców, jednak po jej wręczeniu rodzice uczestnika uznali, iż kwota ta stanowić będzie darowiznę dla ich syna, którą miał przeznaczyć na cel związany z zamianą lokali. W wyniku szybkiej spłaty kredytu uczestnik nie poniósł dodatkowych kosztów tego kredytu w postaci odsetek.

(kserokopia umowy k. 90-91 i to samo k. 665, OWU k. 92, pismo banku k. 125, zeznania uczestnika k. 917, k. 1359, zeznania świadka J. C. (2) k. 217, zeznania świadka M. C. k. 215)

Od 1975 roku R. C. (1) posiada zawsze samochód. Gdy jeden pojazd sprzedaje w niedługim okresie czasu kupuje następny.

(zeznania uczestnika – k. 848)

W dniu 5 lipca 2003 roku R. C. (1) sprzedał samochód marki N. (...) numer silnika (...), rok produkcji 1991 za kwotę 10.500 zł.

(umowa kupna - sprzedaży k. 240)

W dniu 6 lipca 2003 roku R. C. (1) kupił samochód A. (...), numer silnika (...), rok produkcji 1987 za kwotę 6.500 zł. Pojazd ten został sprzedany w dniu 29 kwietnia 2004 roku za kwotę 6.000 zł.

(umowy kupna - sprzedaży k. 241, k. 242)

W dniu 5 maja 2004 roku R. C. (1) kupił za kwotę 21.000 zł samochód marki T. (...), rok produkcji 1995, numer silnika 7A-U- (...). 71,43 % wartości ustalonej ceny zakupu została sfinansowana z zaciągniętego kredytu w (...) Bank S.A. Samochód ten R. C. (1) sprzedał za kwotę 13.000 zł w dniu 21 listopada 2006 roku, tj. po dokonaniu całkowitej spłaty kredytu.

(umowa k. 151, pismaz banku k. 243, k. 152, i to samo k. 244, dowody wpłat k. 245-246, harmonogram spłat k. 248-249, umowa sprzedaży k. 153)

W dniu 20 października 2006 roku R. C. (1) kupił samochód A. (...), rok produkcji 1994 z kwotę 20.000 zł. Pojazd ten został sprzedany w dniu 30 sierpnia 2007 roku za kwotę 20.000 zł.

(umowy sprzedaży k. 199, k. 200)

W dniu 17 października 2007 roku R. C. (1) sprzedał M. S. pojazd marki N. (...) kat za kwotę 2.000 zł. Pojazd ten został w dniu 12 listopada 2007 roku zarejestrowany czasowo na nazwisko M. S..

(umowa sprzedaży k. 472-473, zawiadomienie o zbyciu pojazdu k. 474, decyzja k. 475)

W dniu 19 listopada 2007 roku R. C. (1) i M. S. zakupili pojazd marki T. (...), rok produkcji 1992 za kwotę 5.200 zł. Pojazd ten został przez nich sprzedany w dniu 28 czerwca 2008 roku za kwotę 5.300 zł.

(umowa k. 481, decyzja k. 480, umowa komisowa k. 478, faktura VAT k. 479)

W dniu 30 czerwca 2008 roku R. C. (1) i M. S. zakupili samochód marki R. (...) za kwotę 5.000 zł. Pojazd ten został zarejestrowany na nazwisko R. C. (1) i M. S. w dniu 14 sierpnia 2008 r. Ostatecznie pojazd ten został sprzedany w dniu 21 stycznia 2010 roku za kwotę 8.300 zł.

(umowa sprzedaży k. 469, potwierdzenie rejestracji k. 470, umowa sprzedaży k. 471)

W dniu 10 marca 2005 roku R. C. (1) kupił pistolet pneumatyczny z wyciorem za kwotę 865,50 zł brutto. Na zakup pistoletu uczestnik otrzymał w dniu 4 marca 2005 roku kredyt w kwocie 951,13 zł w (...) Bank S.A. Filia we W., numer umowy (...).

(faktura k. 16, umowa kredytu k. 17)

W dniu 20 maja 2005 roku R. C. (1) kupił komputer T. z oprogramowaniem za łączną kwotę 3.765,98 zł brutto. Na zakup komputera otrzymał w dniu 5 maja 2010 roku kredyt w (...) Bank (...) S.A. w kwocie 3.526 zł.

(faktury k. 18-20, umowa kredytu k. 21)

W dniu 31 października 2005 roku zakupiono kserokopiarkę C. za kwotę 366,98 zł.

(dowód zakupu k. 22-23)

W dniu 25 marca 2006 roku R. C. (1) kupił zestaw mebli M. za kwotę 499,99 zł. Na zakup mebli uczestnik otrzymał w dniu 25 marca 2006 roku kredyt w kwocie 526,31 zł w (...) Bank S.A.

(dowód zapłaty k. 24, umowa kredytu k. 25)

W dniu 26 sierpnia 2006 roku zakupiono odkurzacz Zelmer – W. za kwotę 629 zł.

(dowód zapłaty k. 26, oferta k. 770 – 771)

W dniu 26 września 2006 roku zakupiono pilarkę za kwotę 230,58 zł.

(dowód zapłaty k. 27)

W dniu 3 stycznia 2007 roku R. C. (1) zakupił nagrywarkę P. za kwotę 1.610 zł.

(faktura k. 28)

W dniu 31 stycznia 2007 roku R. C. (1) kupił radiotelefon CB z akcesoriami za kwotę 720,94 zł.

(faktura k. 29)

W dniu 14 lutego 2007 roku zakupiono komplet hantli za kwotę 109,68 zł.

(dowód zakupu k. 31)

W dniu 14 lutego 2007 roku zakupiono kołdrę wełnianą i pościel z kory za łączną kwotę 318,11 zł.

(dowód zakupu k. 32)

W dniu 24 marca 2007 roku zakupiono maszynę do szycia za kwotę 400 zł.

(karta gwarancyjna k. 34)

W dniu 4 maja 2007 roku zakupiono lutownicę za kwotę 99,99 zł.

(paragon k. 35)

W dniu 25 maja 2007 roku zakupiono lodówkę turystyczną za kwotę 199 zł.

(paragon k. 35)

W dniu 27 maja 2007 roku zakupiono parasol słoneczny ze stojakiem za łączną kwotę 69,89 zł.

(paragon k. 36)

W dniu 22 czerwca 2007 roku zakupiono wagę osobową za kwotę 59 zł.

(paragon k. 35)

W dniu 18 lipca 2007 roku zakupiono urządzenie do laminowania za kwotę 99 zł.

(paragon k. 36)

W dniu 22 lipca 2007 roku zakupiono dyktafon cyfrowy za kwotę 159 zł.

(paragon k. 35)

W dniu 28 lipca 2007 roku zakupiono podkaszarkę za kwotę 198 zł.

(paragon k. 36)

W dniu 30 lipca 2007 roku zakupiono aparat do mierzenia ciśnienia z zasilaczem za kwotę 233 zł.

(paragon k. 33)

W dniu 18 sierpnia 2007 roku zakupiono pas wibrujący za kwotę 179 zł.

(paragon k. 33)

Koszt zakupu pilarki wynosił 113,19 zł.

(paragon k. 36)

W dniu 18 czerwca 2008 r. R. C. (1) sprzedał za pośrednictwem konta Allegro odkurzacz piorący Zelmer W. Trio.

(wydruk ze strony internetowej Allegro k. 770 – 771, zeznania uczestnika k. 1360)

W dniu 6 maja 2006 roku małżonkowie C. otrzymali od (...) Związku (...) w użytkowanie działkę pracowniczą numer (...) o powierzchni 300 m². Nasadzenie oszacowano na kwotę 2.000 zł. Działka ta w dniu 1 września 2007 roku została przekazana kolejnym użytkownikom. W dacie przekazania wartość nasadzenia i zabudowania określono na kwotę 5.500 zł, która to kwota została przekazana wnioskodawczyni i uczestnikowi przez osoby przejmujące działkę.

(okoliczność bezsporna, decyzja k. 202, protokoły przekazania k. 203, k. 586)

W dniu 22 sierpnia 2007 roku R. C. (1) został ukarany mandatem karnym za przekroczenie prędkości w wysokości 400 zł. Mandat ten został przez uczestnika przyjęty i opłacony w dniu 29 sierpnia 2007 roku.

(mandat karny k. 38, dowód wpłaty k. 39)

R. C. (1) przegrał proces przeciwko właścicielce firmy (...) w Ł.. Z tego tytułu w dniu 30 stycznia 2007 roku zapłacił na rzecz A. R. koszty procesu w kwocie 270 zł.

(wyrok k. 154, dowód przelewu k. 155)

Przed zawarciem małżeństwa J. C. (1) pracowała w S.. Za 2003 roku J. C. (1) miała nadpłatę w podatku w kwocie 669,40 zł. Kwota ta została przekazana przez Urząd Skarbowy przekazem pocztowym na polecenie wnioskodawczyni na adres ulicy (...), a następnie spożytkowana przez R. C. (1) na bieżące potrzeby rodziny.

(okoliczność bezsporna, a nadto zeznanie podatkowe k. 167-169)

Wnioskodawczyni z banku w S. pobrała w dniu 20 stycznia 2004 roku kwotę 640 zł i zlikwidowała rachunek. Były to jej oszczędności, które przeznaczyła na przeprowadzkę, a także na obrączkę.

(zaświadczenie k. 868, zeznania wnioskodawczyni k. 844-845)

Wnioskodawczyni dwa dni po przyjeździe do Ł. rozpoczęła pracę w przychodni przy ul. (...), gdzie pracowała w latach 2004-2006 roku. Wykonywała obowiązki pielęgniarki zabiegowej, szczepiennej i środowiskowej. Po godzinach urzędowania placówki przez dwie, trzy godziny dodatkowo sprzątała. Tak pracowała przez dwa lata. W tym okresie uczestnik pracował w zakładzie (...). Uczestnik otrzymywał również rentę. Od 2006-2007 r. wnioskodawczyni pracowała w (...) Lekarzy (...) przy ul. (...). Później krótko pracowała w Miejskiej Przychodni (...). Od dnia 1 sierpnia 2007 roku J. C. (1) była zatrudniona w Miejskiej Przychodni (...) w Ł. na podstawie umowy o pracę na

czas nieokreślony w wymiarze pełnego etatu. W czerwcu 2010 roku jej wynagrodzenie wynosiło kwotę 1.750,93 zł. Wynagrodzenie aktualnie wpływa na jej osobiste konto.

(zaświadczenie k. 8, k. 107, zeznania wnioskodawczynie k. 844-845, zeznania świadka T. D. k. 319-321)

Wnioskodawczynie wynagrodzenie za pracę w przychodni przy ulicy (...) otrzymywała gotówką. Po zmianie pracy na ZOZ przy ulicy (...) wnioskodawczynie założyła własne konto w (...) Banku numer (...).

(zeznania wnioskodawczynie k. 801-805 i k. 844-845, historia rachunku k. 191-198, k. 344-345)

Wnioskodawczynie celem zaoszczędzenia środków finansowych sama obcinała sobie włosy i szyła ubrania.

(zeznania wnioskodawczynie k. 844-845, zeznania świadka A. M. k. 297-298)

W dniu 31 grudnia 1999 roku R. C. (1) zawarł z Agencją Ochrony Mienia (...) s.c. z siedzibą w Ł. umowę zlecenia o świadczenie przez uczestnika usług porządkowych w obiekcie w Ł. przy ul. (...) polegająca na utrzymywaniu porządku na parkingu, omywaniu wjazdu i terenu wokół roгатki, utrzymywaniu czystości w portierni, udzielaniu informacji, obsłudze roгатki, otwieraniu i zamykaniu bramy wjazdowej i furtki, a także cyklicznych obchodach terenu obiektu. W § 2 umowy ustalono, że zleceniobiorca za jedną godzinę usługi będzie otrzymywał należność w kwocie 3,30 zł. W dniu 8 marca 2007 roku R. C. (1) wypowiedział powyższą umowę z dniem 17 marca 2007 roku.

(umowa k. 406-407, podanie k. 408)

R. C. (1) w okresie od 1 stycznia 2004 roku do 31 grudnia 2004 roku osiągnął przychód w kwocie 17.400 zł, od 1 stycznia 2005 roku do 30 listopada 2005 roku osiągnął przychód w wysokości 14.112 zł.

(zaświadczenie k. 442, informacja o uzyskanych przez podatnika dochodach oraz pobranych zaliczkach na podatek dochodowy k. 443 - 443odw.)

W dniu 4 czerwca 2008 roku na rachunek bankowy numer (...) R. i J. C. (1) została przekazana kwota 1.308 zł tytułem nadpłaty J. C. (1) wynikająca z jej zeznania podatkowego za 2007 rok. Kwotę powyższą podjął uczestnik postępowania wypłacając te środki z bankomatu, a następnie przeznaczył na swoje bieżące potrzeby. Gdy R. C. (1) podejmował tę kwotę, nie sprawdził z jakiego tytułu wpłynęła na jego konto. Nie wiedział, że środki te pochodzą z nadpłaty podatku J. T. za 2007 rok. Dopiero, gdy wnioskodawczynie zwróciła się do uczestnika wskazując, iż pobrał z konta środki finansowe, które były należne jej, udał się do banku po wydruk z konta i wówczas dowiedział się o źródle pochodzenia wskazanej kwoty.

(zawiadomienie k. 170, historia rachunku k. 640odw., zeznania uczestnika k. 1359odw., zeznanie o wysokości osiągniętego dochodu k. 787 - 791)

Wnioskodawczynie otrzymała od swojej rodziny cztery przekazy na łączną kwotę 2.700 zł w okresie od stycznia 2005 roku do listopada 2007 roku.

(przekazy k. 342 i k. 830)

J. T. miała córkę A. M.. Córka wnioskodawczynie nie pracowała w czasie studiów, w związku z czym wymagała pomocy finansowej matki. Po studiach została zarejestrowana w dniu 7 listopada 2011 r. w Urzędzie Pracy w W. jako osoba bezrobotna bez prawa do zasiłku. J. T. w związku z powyższym pomagała córce finansowo w ten sposób, że co miesiąc przekazywała jej po 200-300 zł.

(zeznania świadka A. M. k. 297-298, zaświadczenie z PUP k. 722)

W dniu 23 października 2007 roku pomiędzy R. C. (1) J. T. doszło do kłótni, w wyniku której, a także na skutek agresywnego zachowywania uczestnika względem wnioskodawczynie zmuszona była ona do opuszczenia mieszkania. Z

uwagi na nagłe opuszczenie mieszkania J. T. nie zdążyła zabrać ze mieszkania kluczy, a także nie miała ona przy sobie żadnych dokumentów. W lokalu pozostały również wszystkie rzeczy osobiste wnioskodawczynie, ubrania oraz meble.

(zeznania wnioskodawczynie k. 844-845, zeznania świadków M. G. (1) k. 269-270, A. M. k. 297-298, T. D. k. 319-321; kserokopia wyroku w sprawie o sygn. akt IV K 99/10)

W dniu 2 listopada 2007 roku R. C. (2) wniósł o rozwiązanie związku małżeńskiego z J. C. (1) z winy pozwanej oraz o nakazanie eksmisji pozwanej z mieszkania położonego w Ł. przy ul. (...).

(wyrok i uzasadnienie w sprawie o sygn. XII C 2292/07 k. 172, k. 173)

W dniu 6 listopada 2007 roku uczestnik zameldował M. S. (obecnie C.) w lokalu numer (...) przy ulicy (...) na pobyt czasowy. W dniu 12 grudnia 2007 roku M. S. i jej trzyletni wówczas syn K. S. (2) zostali zameldowani w lokalu przy ul. (...) na pobyt stały.

(potwierdzenia zameldowania na pobyt stały k. 410)

Od chwili zamieszkania z R. C. (1) M. S. cały czas pracowała otrzymując wynagrodzenie z pracy w sklepie. Od lutego 2009 roku M. S. przez okres pół roku przebywała na zwolnieniu lekarskim. Obecnie również nie pracuje i utrzymuje się z renty w wysokości 650 zł miesięcznie.

(pismo k. 347, zeznania świadka M. C. k. 215-216, zeznania uczestnika k. 917)

W roku 2007 M. S. (obecnie C.) osiągnęła dochód w wysokości 5.892,60 zł. W roku 2008 M. S. uzyskała dochód w kwocie 9.050 zł, w roku 2009 zaś osiągnęła dochód w wysokości 9.945,36 zł.

(zeznania podatkowe M. C. k. 1300)

W trakcie trwania małżeństwa wnioskodawczynie i uczestnika R. C. (1) począwszy od miesiąca listopada 2007 roku systematycznie dokonywał przelewów różnych kwot ze swojego konta bankowego na konto M. S. (obecnie C.). Przelewy te miały związek ze wspólnym zamieszkiwaniem uczestnika z jego obecną żoną od listopada 2007 roku w mieszkaniu przy ul. (...) w Ł. i prowadzeniem przez nich wspólnego gospodarstwa domowego. Każdorazowo po dokonaniu przez uczestnika przelewu określonej kwoty na konto bankowe M. S. dokonywała ona z tego konta opłat w postaci czynszu za lokal przy ul. (...) w Ł., opłaty za energię elektryczną, a nadto spłacała raty kredytów zaciągniętych na nazwisko R. C. (1). Przykładowo w miesiącu grudniu 2007 roku R. C. (1) dokonał przelewów na konto bankowe M. S. w łącznej kwocie 1.309 zł. Po dokonaniu powyższych przelewów M. S. dokonała opłat z tytułu czynszu, energii elektrycznej, a także spłat kredytów zaciągniętych na nazwisko uczestnika w łącznej kwocie 1.299,29 zł. Nadto M. S. dokonywała płatności tytułem zapłaty za faktury wystawione na nazwisko R. C. (1). Na powyższe konto wpływały również, poza przelewami od uczestnika, inne kwoty, np.: w dniu 11 grudnia 2007 roku wpłynął zasiłek rodzinny i opiekuńczy w kwocie 162 zł, a w dniu 28 marca 2008 roku wpłynęła kwota 2.000 zł od Towarzystwa (...) w W.. Odnotowywane były także wpłaty gotówkowe, np.: w dniu 19 listopada 2007 roku wpłacona została kwota 300 zł, w dniu 25 stycznia 2008 roku wpłacono kwotę 100 zł, w dniach 1 i 7 lutego 2008 roku wpłacono kwoty 400 zł i 300 zł, w dniu 3 marca 2008 roku wpłacono kwotę 760 zł, w dniu 28 kwietnia 2008 roku wpłacono kwotę 1.300 zł, w dniach 2 i 30 czerwca 2008 roku wpłacono kwoty po 1.200 zł, w dniu 14 sierpnia 2008 roku wpłacono kwotę 600 zł, w dniu 28 października 2008 roku kwotę 500 zł, a w dniu 3 listopada 2008 roku wpłacono kwotę 1.000 zł. Powyższy schemat płatności był taki sam przez cały okres czasu, jaki został udokumentowany w historii rachunku M. C. posiadanego przez nią w Banku (...).

(zeznania uczestnika k. 916, historia rachunku k. 1270 – 1285)

Wnioskodawczynią po zmuszeniu jej przez uczestnika do opuszczenia mieszkania przy ul. (...) zaopiekowały się jej koleżanki z pracy, a także siostra, stryj i koleżanka, którzy przesłali jej różne kwoty pieniędzy. Wnioskodawczynie J. T. w okresie od 29 listopada 2007 roku do 1 marca 2008 roku przebywała w Specjalistycznym Ośrodku (...) w Rodzinie

przy ul. (...) w Ł.. Potem przeniosła się do ośrodka dla osób bezdomnych przy ul. (...), gdzie przebywała przez kolejne 3 miesiące. Następnie została przeniesiona do ośrodka im. Brata A. przy ul. (...). Od grudnia 2008 roku do chwili obecnej wnioskodawczynie zamieszkuje w hotelu pracowniczym przy Instytucie Centrum (...).

W uzyskaniu miejsca w powyższych placówkach pomocy udzieliły wnioskodawczynie pracujące w tych ośrodkach osoby zajmujące się sprawami socjalnymi. W znalezieniu miejsca w hotelu pracowniczym przy Instytucie Centrum (...) pomogła natomiast J. T. dyrektor przychodni, w której wnioskodawczynie pracowała. Pobyt w hotelu pracowniczym, a także we wszystkich wskazanych wyżej placówkach był płatny. Bezpлатny był jedynie pobyt w ośrodku przy ul. (...) w Ł..

(zeznania wnioskodawczynie k. 844-845, k. 1357, zaświadczenie k. 348, zeznania świadków: M. G. (1) k. 269-270, T. D. k. 319-321, M. K. (1) k. 397-398)

Powierzchnia mieszkania w hotelu pracowniczym przy Instytucie Centrum (...) w Ł. wynosi około 21 m. Mieszkanie to składa się z jednego małego pokoju, przedpokoju z aneksem kuchennym i łazienki. Z tytułu zamieszkiwania w przedmiotowym mieszkaniu wnioskodawczynie uiszcza czynsz miesięczny, który od grudnia 2008 r. do lutego 2011 r. wynosił 672 zł, a od marca 2011 r. stanowi kwotę 735 zł. W skład powyższej kwoty wchodzi należności z tytułu opłat za wodę, prąd i centralne ogrzewanie.

(zeznania wnioskodawczynie k. 1357, zaświadczenie k. 950, dowody wpłat k. 9, k. 108, k. 188, k.189, k. 371 -374, k. 684 – 686, k. 721, k. 792 – 797, k. 884 - 886)

Mieszkanie przy ul. (...) składa się z dwóch pokoi, toalety i osobno łazienki. Powierzchnia tego mieszkania wynosi 51 m², w co wliczona jest także powierzchnia balkonu. W mieszkaniu tym zamieszkuje obecnie uczestnik wraz z żoną M. C. i ich wspólnym dzieckiem. Syn M. C. z pierwszego małżeństwa przebywa z małżonkami C. w weekendy oraz w święta. Na stałe natomiast mieszka z ojcem.

(zeznania uczestnika k. 1358odw.)

Wysokość opłat czynszowych za lokal przy ul. (...) począwszy od miesiąca lutego 2008 r. wynosiła 378,43 zł. W 2014 r. czynsz ten wynosił już 482 zł. Od maja 2014 r. czynsz za lokal przy ul. (...) wzrósł do kwoty 492 zł. Kwota powyższa nie obejmowała opłat z tytułu energii elektrycznej, zużycia wody, a nadto opłat abonamentowych za telefon, telewizję i internet, które rozliczane są na podstawie oddzielnych rachunków zgodnie ze zużyciem. Jedynie opłaty za gaz płatne są w formie ryczałtu i wliczają się do opłat czynszowych. Wszystkie powyższe opłaty od czasu opuszczenia przez wnioskodawczynię mieszkania przy ul. (...) ponosi uczestnik.

(zaświadczenie z D. Czynszów Spółdzielni Mieszkaniowej 187, zeznania uczestnika k. 847 – 849, k. 914, dowody wpłat k. 899 - 904)

Wnioskodawczynie po jej wyrzuceniu z mieszkania przy ul. (...) kilkakrotnie podejmowała próby powrotu do tego mieszkania. Na drugi dzień udała się do dzielnicowego, po telefonicznej interwencji którego uczestnik wydał wnioskodawczynie klucze do mieszkania. Na początku listopada 2007 wnioskodawczynie przysłała po swoje rzeczy do mieszkania, z uwagi na to, że zrobiło się zimno. Spakowała wówczas do reklamówki i zabrała ze sobą kilka sztuk ubrań. Uczestnik wówczas wyrwał jej klucze. Po opuszczeniu przez J. T. mieszkania uczestnik spakował jej rzeczy i przechowywał w suszarni, a część ubrań także w piwnicy. Wnioskodawczynie nie posiadała kluczy do piwnicy. Zimą 2007 roku wnioskodawczynie przysłała w asyście policjantów do mieszkania uczestnika i zabrała kołdrę, poduszkę, odzież zimową, w tym spodnie i buty, a także swoje dokumenty medyczne. W mieszkaniu pozostały jej rzeczy osobiste, pamiątki, a także lepsze ubrania i dywany.

(zeznania wnioskodawczynie k. 844-845, zeznania świadków: M. C. k. 214-216, A. M. k. 297-298)

Wnioskodawczynie wniosła do sądu pozew o przywrócenie naruszonego posiadania. Prawomocnym wyrokiem z dnia 22 stycznia 2010 roku w sprawie o sygn. akt II C 277/08 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi przywrócił J. C.

(1) posiadanie lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) poprzez nakazanie pozwanemu wydania powódce tegoż lokalu we współposiadanie z pozwanym oraz wydanie kluczy do zamków zamontowanych w drzwiach do lokalu. Wnioskodawczyni w sprawie wykonania powyższego wyroku kontaktowała się ze swoim pełnomocnikiem ustanowionym w sprawie o przywrócenie posiadania, a także pisała pisma do Sądu. Nie złożyła natomiast wniosku do komornika celem wyegzekwowania przez niego obowiązku nałożonego na uczestnika wyrokiem wydanym w sprawie o sygn. II C 277/08.

(wyroki k. 351- 352, zeznania wnioskodawczyni k. 844-845, k. 1357)

Uczestnik nie zastosował się ostatecznie dobrowolnie do wyroku Sądu. Wnioskodawczyni przyjeżdżała do mieszkania z córką i jej narzeczonym, a także z Policją i M. G. (2). Uczestnik odmawiał wydania kluczy, a w czasie jednego z takich spotkań zachował się agresywnie w stosunku do córki wnioskodawczyni popychając ją na klatce schodowej. W końcu uczestnik przygotował worek z poplamionymi rzeczami roboczymi, które nie należały do wnioskodawczyni. Uczestnik twierdził jednak, że są to jej rzeczy.

(zeznania wnioskodawczyni k. 844-845, k. 1357)

Wnioskodawczyni zabrała ostatecznie z lokalu dokumenty dotyczące jej pracy, swoją starą maszynę do szycia, wersalkę i 2 fotele, trochę ubrań, kołdrę i poduszkę, stanowiące jej majątek osobisty: serwis obiadowy na 6 osób, naczynie żaroodporne, garnek emaliowany 10 l, komplet sztućców, 2 wazony kryształowe i depilator. Nie odzyskała dowodu osobistego wobec czego musiała wyrobić sobie nowy.

(zeznania wnioskodawczyni k. 844-845, k. 1357)

Decyzją z dnia 28 lutego 2008 roku Prezydent Miasta Ł. orzekł o odmowie wymeldowania J. C. (1) z lokalu numer (...) przy ulicy (...).

(decyzja k. 349-350)

W dniu 27 sierpnia 2010 roku J. T. zwróciła się do Urzędu Miasta Ł. o niewymeldowanie jej z lokalu numer (...) przy ulicy (...). W uzasadnieniu wniosku podała, że pomimo wyroku z dnia 22 stycznia 2010 roku, w sprawie o sygn. akt II C 277/08 nie ma nadal dostępu do mieszkania.

(wniosek k. 831-832)

Prawomocnym wyrokiem z dnia 26 stycznia 2010 roku wydanym w sprawie o sygn. akt IV K 99/10 Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi IV Wydział Karny uznał R. C. (1) za winnego w okresie od lipca 2004 roku do 23 października 2007 roku znęcania się fizycznego i psychicznego nad swoją żoną J. C. (1), a także naruszenia czynności narządów ciała A. M. i za to wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby.

(kserokopia wyroków k. 51-52, k. 53-54)

Wartość zgłoszonych do podziału ruchomości wynosi: lodówka No F. - 250 zł, pistolet pneumatyczny - 265 zł, komputer z modemem i torbą - 350 zł, kserokopiarka 150 zł, zestaw mebli M. - 150 zł, suszarka do owoców i grzybów - 40 zł, wiertarka udarowa - 80 zł, aparat cyfrowy - 50 zł, depilator o wartości 100 zł, komoda - 80 zł, szafa - 70 zł, kredens -130 zł, stół i krzesła -130 zł, lampa - 20 zł, nagrywarka P. o wartości 400 zł, hantle o wartości 80 zł, kołdra wełniana i komplet pościeli o wartości 200 zł, aparat do mierzenia ciśnienia z zasilaczem - 60 zł, pas wibracyjny - 50 zł, maszyna do szycia o wartości 400 zł, lodówka turystyczna - 90 zł, waga łazienkowa - 20 zł, lutownica - 15 zł, dyktafon cyfrowy - 50 zł, parasol przeciwsłoneczny na działkę ze stojakiem o wartości 60 zł, urządzenie do laminowania - 15 zł, pilarka - 60 zł, plafon o wartości 30 zł, lornetka - 30 zł, słuchawki - 30 zł. Łączna wartość szacowanych ruchomości wynosi 3.455 zł.

(pisemna opinia biegłego d.s. szacunku ruchomości k. 734-743, a także częściowo okoliczności bezsporne w zakresie przyznanych kwot)

W dniu 28 sierpnia 2010 r. R. C. (1) zawarł związek małżeński z M. S..

(kserokopia odpisu aktu małżeństwa – k. 1288)

Aktualne dochody R. C. (2) i jego żony M. C. wynoszą około 2.700 zł. Na kwotę tę składa się dochód uczestnika w wysokości około 2.000 zł oraz renta jego żony w kwocie 650 zł miesięcznie. Powyższa kwota w całości jest przeznaczana na bieżące utrzymanie małżonków C. i ich syna. Na ich koszty utrzymania składają się: czynsz w kwocie 488 zł miesięcznie, opłata za energię elektryczną w wysokości 134 zł miesięcznie, składka na ubezpieczenie na życie – 123,60 zł miesięcznie, ubezpieczenie NW – 90 zł, składki na ZUS w kwocie 150 zł miesięcznie, abonament za telewizję i internet – 129 zł, abonament za dwa numery telefonów komórkowych – 60 zł miesięcznie, potrącenia komornicze – 700 zł, bieżące alimenty na syna M. C. – 200 zł, spłata pożyczki zaciągniętej w P. - 200 zł, rata kredytu w S. C. Banku – 120 zł, a także spłata innego kredytu – 284 zł oraz opłaty a przedszkole w wysokości 300 zł miesięcznie. Ponadto uczestnik i jego żona wydają kwoty po około 300 – 400 zł na zakup leków w związku z koniecznością leczenia chorób, na które oboje cierpią. Aktualnie po uiszczeniu powyższych opłat uczestnikowi i jego żonie nie pozostają żadne wolne środki finansowe. Zdarza się, że nie stać ich także na zrealizowanie recept przepisanych przez lekarzy.

(zeznania uczestnika k. 1359odw., zeznania M. C. k. 1267 – 1267odw., dokumentacja lekarska k. 1241 – 1265 i k. 1314 - 1355)

Powyższych ustaleń faktycznych Sąd dokonał na podstawie zeznań wnioskodawczyni i uczestnika w części, w jakiej uznane zostały one za wiarygodne, a nadto na podstawie zeznań powołanych świadków oraz na podstawie powołanych oryginałów i kserokopii dokumentów i załączonych odpisów wyroków. Ustaleń stanu faktycznego na podstawie kserokopii dokumentów dokonano na podstawie przepisu art. 308 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. Ustaleń zaś w zakresie wartości ruchomości Sąd dokonał na podstawie opinii biegłego do spraw wyceny ruchomości R. L., która to opinia nie była ostatecznie przez strony kwestionowana. Wprawdzie pełnomocnik wnioskodawczyni w piśmie z dnia 28 lutego 2013 r. oświadczył, iż w jego ocenie ceny ruchomości zostały przez biegłego zaniżone, wskazał jednakże, iż celem przyspieszenia zakończenia niniejszego postępowania nie będzie wnosił o wydanie pisemnej opinii uzupełniającej. Nie wnosił nadto o wezwanie biegłego na rozprawę celem wydania ustnej opinii uzupełniającej.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd nie dał wiary między innymi twierdzeniom wnioskodawczyni w części dotyczącej kosztów remontu lokalu nr (...) położonego przy ul. (...). W tym zakresie wnioskodawczyni zgłosiła do rozliczenia nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika w kwocie 1.338,47 zł. Na kwotę tę według wnioskodawczyni składał się koszt użytych do remontu materiałów w wysokość 838,47 zł oraz koszt robocizny w wysokości 500 zł. Należy wskazać, że o ile wnioskodawczyni zdołała wykazać rzeczywisty koszt materiałów na podstawie złożonych do akt faktur VAT, o tyle koszty robocizny nie zostały przez nią wykazane. Podkreślenia wymaga fakt, iż wnioskodawczyni i uczestnik odmiennie podawali, kto przeprowadzał remont lokalu. R. C. (1) twierdził, że remont w mieszkaniu przeprowadzał sam, a częściowo także z ojcem (k. 916). Powyższe znalazło oparcie w zeznaniach świadka J. C. (2) – ojca uczestnika, który podał, że pomagał synowi przy remoncie (k. 217). Z kolei świadek M. K. (2) podała, że podczas remontu lokalu, wdziała tylko jednego robotnika (k. 398). Nie wskazała jednak, czy był to uczestnik czy jego ojciec, czy też osoba trzecia będąca fachowym robotnikiem. Również relacja samej J. T. była w tym przedmiocie niejednolita. Wnioskodawczyni podała bowiem, że kuchnię remontował pan mieszkający w bloku obok, za co otrzymał kwotę 500 zł. Jednak w innej części zeznań J. T. przyznała, że remont, w tym remont łazienki, przeprowadził uczestnik. W konsekwencji twierdzenia wnioskodawczyni o tym, iż wraz z uczestnikiem ponieśli koszty remontu lokalu w zakresie robocizny w wysokości 500 zł należało uznać za nieudowodnione. Wnioskodawczyni bowiem nie tylko nie zdołała wykazać, kto ten remont przeprowadzał, ale nadto nie wykazała, iż w związku z jego przeprowadzeniem strony poniosły koszty robocizny w kwocie 500 zł. Na tę okoliczność wnioskodawczyni nie przedstawiła bowiem żadnych dokumentów, w szczególności nie przedłożyła umowy, z której wynikałaby wysokość uzgodnionego wynagrodzenia. Nie złożyła także do akt

jakiegokolwiek pokwitowania na dowód uiszczenia takiego wynagrodzenia osobie mającej ten remont przeprowadzić. Wobec powyższego fakt poniesienia przez małżonków C. kosztów remontu lokalu położonego przy ul. (...) w kwocie 500 zł należało uznać za nieudowodniony.

Za niewiarygodne należało uznać także twierdzenia wnioskodawczynie, jakoby wartość glazury i terakoty przywiezionej przez wnioskodawczynię ze S. celem przeprowadzenia remontu lokalu przy ulicy (...) i użytej do tego remontu wynosiła dokładnie 1.000 zł. Podkreślenia wymaga fakt, iż uczestnik zakwestionował podaną przez wnioskodawczynię ilość materiału zużytego do remontu, wskazując, iż mieszkanie było bardzo małe. Istotne jest również to, że wnioskodawczynie przyznała, że wyrzuciła rachunki za zakup płytek. W tym stanie rzeczy należało uznać, iż twierdzenia wnioskodawczynie w zakresie poniesienia przez nią nakładu z jej majątku osobistego na majątek osobisty uczestnika nie zostały udowodnione, gdyż nie znalazły oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Za niewiarygodne Sąd uznał również twierdzenia wnioskodawczynie w zakresie poczynienia przez nią nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny wnioskodawczynie i uczestnika poprzez wpłacenie na ich wspólny rachunek pobranego wynagrodzenia za pracę wnioskodawczynie za miesiąc styczeń 2004 r. Uczestnik nie potwierdził, aby taka kwota została wpłacona na ich wspólny rachunek i przez niego spożytkowana, wnioskodawczynie zaś poza swoimi twierdzeniami nie zaoferowała żadnych dowodów, w tym w szczególności wydruków z kont bankowych, z których wynikałoby, że taka kwota faktycznie na wspólny rachunek wnioskodawczynie i uczestnika została wpłacona. Dla udowodnienia powyższego faktu niewystarczające byłoby przedłożenie jedynie zaświadczenia o wysokości uzyskiwanego przez J. T. wynagrodzenia w latach 2004 – 2005, które to zaświadczenie ostatecznie nie zostało nawet załączone do pisma pełnomocnika wnioskodawczynie z dnia 28 kwietnia 2011 roku. Takie zaświadczenie mogłoby ewentualnie potwierdzić wysokość uzyskiwanego przez wnioskodawczynię dochodu tytułem wynagrodzenia za pracę, nie stanowiłoby natomiast dowodu na okoliczność wpłacenia kwoty wskazanej w piśmie pełnomocnika wnioskodawczynie na wspólny rachunek stron.

Należy mieć także na względzie, iż zgodnie z treścią art. 32 § 2 k.r.o. pobrane wynagrodzenie za pracę oraz za inne usługi świadczone osobiście przez któregokolwiek z małżonków stanowi dorobek małżonków i nie należy do składników majątku osobistego w rozumieniu art. 33 k.r.o. Pobrane przez małżonka wynagrodzenie wchodzi zatem do majątku wspólnego małżonków, a tym samym nie może być oceniane jako nakład z majątku osobistego na majątek wspólny.

Jak już wcześniej wskazano do akt sprawy nie złożono żadnego potwierdzenia wypłaty wnioskodawczynie powyższego wynagrodzenia i jego wpłacenia przez J. T. na wspólny rachunek wnioskodawczynie i uczestnika. Nie można zatem dokładnie ustalić ewentualnej daty pobrania przez wnioskodawczynię tego wynagrodzenia, celem ustalenia, czy kwota ta istotnie weszła do majątku wspólnego. Należy bowiem przypomnieć, iż strony zawarły związek małżeński w dniu 26 czerwca 2004 roku. Uwzględniając zatem datę zawarcia małżeństwa przez J. T. i R. C. (1) jest wysoce prawdopodobne, że kwota ta nie weszła do majątku wspólnego stron, bo taki majątek jeszcze nie istniał. W świetle powyższych uwag kwota ta nie mogłaby zatem podlegać rozliczeniu według reżimu rozliczania nakładów z majątku osobistego na majątek osobisty drugiego z małżonków, jak również w ramach rozliczenia nakładów poczynionych z majątku osobistego na majątek wspólny stron.

Sąd nie dał wiary również zeznaniom J. T. w zakresie kwoty 6.000 zł, która miała zostać uzyskana ze sprzedaży ruchomości pozostawionych w S.. Wnioskodawczynie na potwierdzenie wysokości kwoty uzyskanej ze sprzedaży mebli zaoferowała jedynie dowód z zeznań świadków, nie przedstawiła natomiast żadnego pokwitowania, czy też dowodu wpłaty powyższej kwoty na konto bankowe. Oceniając zeznania świadków M. G. (1), A. M., A. J. i K. D. należało wziąć pod uwagę przede wszystkim to, że żaden z wymienionych świadków nie był obecny przy wręczaniu wnioskodawczynie przez jej siostrę T. D. pieniędzy w zamian za meble, co wynika wprost z zeznań wnioskodawczynie, która podała, że pieniądze otrzymała w kopercie od siostry i nikogo innego przy tym nie było. Wszyscy ci świadkowie informacje w powyższym zakresie czerpali zatem od osób najbardziej zainteresowanych, tj. od wnioskodawczynie, ewentualnie od jej siostry. Należy także zauważyć, iż zeznania wnioskodawczynie i wymienionych świadków nie są spójne i różnią się między sobą. Córka wnioskodawczynie A. M. nie potrafiła na przykład wskazać dokładnie kwoty. Oświadczyła wyłącznie, iż kwota ta wynosiła 5.000 zł lub 6.000 zł, jednakże dokładnie jej nie pamięta. Również mąż T. K. D. wskazał

jedynie, iż ta kwota to około 6.000 zł, a nadto oświadczył, iż to nie on lecz jego żona rozliczała się z wnioskodawczynią. Świadkowie M. G. (1) i A. J. nie byli natomiast obecni przy sprzedaży mebli, wiedzieli o tym jedynie z opowiadań.

W świetle powyższych uwag, a nadto wobec faktu, iż uczestnik konsekwentnie zaprzeczał temu, aby kwota uzyskana ze sprzedaży mebli wnioskodawczyni stanowiących wyposażenie jej mieszkania w S. wynosiła 6.000 zł, wskazując, iż w jego obecności wnioskodawczyni otrzymała kwotę 2.000 zł, należało uznać, że wysokość kwoty uzyskanej ze sprzedaży mebli nie została przez wnioskodawczynię wykazana.

Odnosząc się w dalszej kolejności do twierdzeń wnioskodawczyni o tym, iż kwota ze sprzedaży mebli miała być przeznaczona na zamianę mieszkania w Ł. na większe, należy wskazać, iż twierdzenia te nie mogły zostać uznane za prawdziwe. Jak wynika bowiem z poczynionych ustaleń, do sprzedaży mebli doszło w styczniu 2004 r., zamiana mieszkania zaś miała miejsce dopiero w lipcu 2007 r. W świetle powyższego nie można zatem uznać, aby środki uzyskane ze sprzedaży mebli stanowiły jakiegokolwiek nakład z majątku osobistego wnioskodawczyni na majątek wspólny R. C. (1) i J. T. w postaci spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu przy ul. (...) w Ł., tym bardziej, iż, jak wskazał uczestnik wszystkie środki finansowe uzyskane ze sprzedaży mebli zostały przeznaczonej na transport: tj. wynajem przyczepy i benzynę, reszta zaś na bieżące potrzeby wnioskodawczyni i uczestnika postępowania.

Za nieudowodnione należało uznać również twierdzenia wnioskodawczyni o tym, aby część kwoty uzyskanej ze sprzedaży mebli została przez uczestnika przeznaczona na jego własne wydatki związane np. ze spłatą kredytu zaciągniętego na zakup sprzętu grającego. Uczestnik okoliczności tej nie potwierdził, wnioskodawczyni zaś nie przedstawiła żadnego dowodu na okoliczność wysokości powyższego kredytu, a także okresu, w jakim miałyby być spłacany oraz dokładnej kwoty z majątku osobistego wnioskodawczyni, która miała zostać przeznaczona na tę spłatę.

Ostatecznie należy wskazać, iż, podobnie jak w przypadku pobranego wynagrodzenia za pracę wnioskodawczyni w kwocie 1.000 zł, porównanie daty sprzedaży mebli oraz daty zawarcia przez R. C. (1) i J. T. związku małżeńskiego uzasadnia stwierdzenie, że kwota uzyskana ze sprzedaży mebli nie weszła do majątku wspólnego stron, bo taki majątek jeszcze w dacie sprzedaży mebli, tj. w styczniu 2004 roku, nie istniał. W świetle powyższych uwag kwota ta nie mogłaby zatem podlegać rozliczeniu według reżimu rozliczania nakładów z majątku osobistego na majątek osobisty drugiego z małżonków, jak również w ramach rozliczenia nakładów poczynionych z majątku osobistego na majątek wspólny stron.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka M. C. oraz zeznaniom uczestnika postępowania, w zakresie jakoby wnioskodawczyni dobrowolnie opuściła lokal i miała pełny dostęp do lokalu przy ulicy (...). W szczególności za nieprawdziwe w świetle zgromadzonego materiału dowodowego należało uznać twierdzenia R. C. (1) o tym, że J. T. już wcześniej planowała opuszczenie lokalu przy ul. (...) i się do wyprowadzki przygotowywała, a nadto iż swoje plany komunikowała sąsiadom w trakcie rozmowy z nimi na ławce przed blokiem. Zeznaniom uczestnika oraz świadka w powyższym zakresie przeczy cały zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, z którego jednoznacznie wynika, iż uczestnik wyrzucił wnioskodawczynię z lokalu oraz pozbawił dostępu do lokalu nawet mimo wydania wyroku przywracającego jej posiadanie. Twierdzenia uczestnika o dobrowolnym i planowanym przez wnioskodawczynię opuszczeniu mieszkania pozostają w całkowitej sprzeczności z ustaleniami, poczynionymi również na podstawie zeznań samego R. C. (1), o tym, że wnioskodawczyni wielokrotnie zarówno sama, jak i w asyście jej córki, narzeczonego córki, a także Policji usiłowała dostać się do mieszkania celem odzyskania swoich rzeczy osobistych. Również fakt wytoczenia przez wnioskodawczynię przeciwko uczestnikowi powództwa o przywrócenie posiadania, a tym bardziej uwzględnienie przez Sąd powyższego roszczenia powódki prawomocnym wyrokiem z dnia 22 stycznia 2010 roku w sprawie o sygn. akt II C 277/08 wskazuje, iż opuszczenie przez wnioskodawczynię mieszkania przy ul. (...) nie było dobrowolne. Ustalenie, iż w dniu 23 października 2010 roku doszło między małżonkami C. do kłótni w wyniku, której uczestnik użył względem wnioskodawczyni przemocy znajduje także oparcie w prawomocnym wyroku z dnia 26 stycznia 2010 roku wydanym w sprawie o sygn. akt IV K 99/10 przez Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, w którym Sąd ten uznał R. C. (1) za winnego tego, że w okresie od lipca 2004 roku do 23 października 2007 roku znęcał się fizycznie i psychicznie nad swoją żoną J. C. (1). Wszystkie powyższe okoliczności pozwalają na stwierdzenie,

że opuszczenie przez wnioskodawczynię mieszkania przy ul. (...) w Ł. spowodowane było zachowaniem uczestnika i nie było dobrowolne.

Na wiarę w świetle zasad doświadczenia życiowego nie mogą też zasługiwać twierdzenia uczestnika i świadka M. C. o tym, że wnioskodawczyni dzień po opuszczeniu przez nią mieszkania przysłała do R. C. (2) z gazetą (...) w celu wspólnego przeglądania ofert mieszkań do wynajęcia. Wnioskodawczyni konsekwentnie kwestionowała prawdziwość zeznań uczestnika i świadka w powyższym zakresie. Uwzględniając zaś atmosferę, w jakiej nastąpiło opuszczenie przez wnioskodawczynię mieszkania, nie do zaakceptowania jest stanowisko, iż już w dniu następnym powróciła do uczestnika w celu zgodnego poszukiwania dla niej lokalu do wynajęcia.

Za wiarygodne nie można było uznać również twierdzeń uczestnika i świadka M. C. o tym, że zaoferowali oni wnioskodawczyni do wynajęcia za niewielką kwotę czynszu w wysokości 250 zł miesięcznie mieszkanie ich znajomych o nazwisku S. znajdujące się przy ul. (...) w Ł.. Wskazać należy, iż poza własnymi zeznaniami, a także zeznaniami świadka w tym zakresie, uczestnik nie zaoferował żadnych innych dowodów, w tym w szczególności dowodu z zeznań tych osób, których mieszkanie rzekomo oferowane było wnioskodawczyni do wynajęcia. W tym stanie rzeczy wobec konsekwentnego zaprzeczania przez wnioskodawczynię, aby taka oferta została jej przedstawiona ze strony uczestnika, zeznania R. C. (1) i M. C. w powyższym zakresie należało uznać za niewiarygodne.

Sąd nie dał wiary również twierdzeniom uczestnika, aby wnioskodawczyni opuszczając mieszkanie zabrała kwotę 2.000 zł w gotówce, stanowiącą majątek osobisty uczestnika. J. T. fakt ten zanegowała, uczestnik zaś nie przedstawił żadnych dowodów na to, że w dacie opuszczenia przez wnioskodawczynię lokalu przy ul. (...) posiadał w gotówce kwotę 2.000 zł oraz, że kwota ta stanowiła jego majątek osobisty.

W zakresie dokonywania ustaleń dotyczących majątku ruchomego wnioskodawczyni i uczestnika Sąd uznał za nieudowodnione twierdzenia uczestnika o tym, że pilarka została zakupiona za środki pochodzące z jego majątku osobistego. Wnioskodawczyni konsekwentnie twierdziła, że zakupiła pilarkę wraz z uczestnikiem za ich wspólne środki w celu przeprowadzenia remontu w mieszkaniu. Uczestnik temu zaprzeczył twierdząc, że środki na zakup pilarki dostał w całości od ojca. Jego zeznania w tym zakresie pozostają jednak w sprzeczności z zeznaniami świadka J. C. (2), który podał, że środki na zakup pilarki wręczyła uczestnikowi żona świadka. W konsekwencji biorąc pod uwagę fakt, że pilarka została zakupiona w trakcie trwania małżeństwa wnioskodawczyni i uczestnika, a także, iż uczestnik nie wykazał ostatecznie za jakie środki została ona nabyta, Sąd uznał, iż pilarka wchodziła do majątku wspólnego R. C. (1) i J. T..

Sąd pominął zeznania świadków M. A., G. K. i L. M. jako nieprzydatne do poczynienia w oparciu o nie ustaleń faktycznych. Dowód z zeznań tych świadków został zgłoszony na okoliczność składników majątku wspólnego stron, źródeł finansowania spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego oraz spłaty kredytu. Wszyscy wymienieni świadkowie zeznawali w sposób bardzo ogólny i nie mieli szczegółowej wiedzy na okoliczności na jakie dowód z ich zeznań został zgłoszony. Z tych też względów ich zeznania należało pominąć.

Sąd pominął również dowody w postaci kserokopii zeznań o wysokości osiągniętego dochodu przez uczestnika (k. 482-532), a także kserokopii deklaracji na zaliczkę miesięczną (k. 411 – 441). Wskazać należy, iż wszystkie te dokumenty mają postać niepoświadczonych za zgodność kserokopii zeznań i deklaracji w wielu przypadkach niezawierających nawet podpisu uczestnika. Nie jest w konsekwencji wiadomy wynik kontroli tych zeznań przez Urząd Skarbowy. Pominięciu podlegały także kserokopie tych zeznań nadesłane przez Urząd Skarbowy (k. 700). Wskazać bowiem należy, iż dotyczą one w istocie wyłącznie lat 2008 i 2009, zaś dla pełnego zobrazowania wysokości uzyskiwanych przez uczestnika dochodów w trakcie trwania wspólności ustawowej konieczne byłoby posiadanie pełnej dokumentacji z Urzędu Skarbowego za lata 2004 - 2010. Istotne wreszcie jest to, że główna oś roszczeń wnioskodawczyni w niniejszej sprawie koncentrowała się wokół jednej konkretnej kwoty, tj. kwoty 103.178,38 zł wypłaconej przez uczestnika z jego konta w banku (...) S.A. w październiku 2007 r. Do poczynienia ustaleń w powyższym zakresie zaś nadesłana przez Urząd Skarbowy dokumentacja nie była przydatna.

Wskazać należy, iż pełnomocnik wnioskodawczyni w piśmie procesowym z dnia 14 września 2011 roku wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu budownictwa na okoliczność cen glazury i terakoty w 2004 roku i ich ilości użytej do remontu wykonanego w lokalu mieszkalnym nr (...) w Ł. przy ul. (...). Wniosek powyższy nie został wprawdzie formalnie oddalony. Należy jednak wskazać, iż w toku dalszego postępowania, a w szczególności po przeprowadzeniu dowodów z wnioskowanych świadków, po przeprowadzeniu których miał zostać dopuszczony dowód z opinii biegłego, pełnomocnik wnioskodawczyni powyższego wniosku już nie popierał, jak również, iż fakt nieprzeprowadzenia powyższego dowodu nie był przedmiotem apelacji, a nadto przeprowadzenie przedmiotowego dowodu nie zostało objęte wytycznymi Sądu drugiej instancji. Wskazać należy także, iż pełnomocnik wnioskodawczyni nie podtrzymywał wniosku o przeprowadzenie powyższego dowodu przy ponownym rozpoznawaniu sprawy przez Sąd pierwszej instancji, a nadto, iż spór pomiędzy wnioskodawczynią i uczestnikiem ogniskował się już wokół innych składników majątku wspólnego, a także wokół innych nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty i z majątku osobistego wnioskodawczyni na majątek wspólny stron.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, iż wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii wskazanego biegłego był w okolicznościach rozpoznawanej nieuzasadniony. Wartość przywieziona ze S. glazury i terakoty, która została zakupiona przez wnioskodawczynię, winna bowiem wynikać z paragonów oraz faktur zakupu. Wnioskodawczyni oświadczyła, iż wszystkie paragony wyrzuciła. Nie podała nadto żadnych danych technicznych dotyczących tych materiałów, które mogłyby posłużyć biegłemu do dokonania prawidłowej wyceny. Przeprowadzenie powyższej opinii w oparciu o źródła osobowe nie było możliwe zaś z tego względu, iż wnioskodawczyni i uczestnik podawali sprzeczne informacje w zakresie rodzaju, ilości i jakości materiałów zużytych do prac oraz powierzchni ich wykorzystania. Poczynienie przez biegłego ustaleń w powyższym zakresie na podstawie oględzin mieszkania nie było już natomiast możliwe z uwagi na to, iż nowy lokator, według informacji pochodzących od uczestnika, skuł wszystkie płytki w pomieszczeniu łazienkowym i dokonał jego przebudowy.

Z tych wszystkich względów przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego wskazanej specjalności było w niniejszej sprawie nie tylko niecelowe, ale wręcz niemożliwe.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie zastosowanie znajdują przepisy ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy w brzmieniu obowiązującym po nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 17 czerwca 2004 roku o zmianie ustawy Kodeks rodzinny i opiekuńczy oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2004r, Nr 162, poz. 1691), która weszła w życie z dniem 20 stycznia 2005 roku. Stosownie bowiem do przepisu art. 5 ust. 1 powoływanej ustawy z dnia 17 czerwca 2004 roku przepisy ustawy stosuje się do stosunków w niej unormowanych, chociażby powstały przed jej wejściem w życie, chyba że przepisy ust. 2-7 stanowią inaczej. Zgodnie zaś z ust. 2, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy stosunki majątkowe małżonków podlegały wspólności ustawowej, składniki majątków istniejące w tym dniu zalicza się do majątku wspólnego albo do majątków osobistych, stosownie do przepisów ustawy. Ust. 5 pkt 3 stanowi, iż dotychczasowe przepisy stosuje się do podziału majątku wspólnego małżonków i do zwrotu wydatków i nakładów dokonanych z majątku wspólnego na majątek osobisty lub z majątku osobistego na majątek wspólny, jeżeli wspólność majątkowa małżeńska ustała przed wejściem ustawy w życie.

Zgodnie z art. 31 § 1 k.r.o., w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 17 czerwca 2004 roku, z chwilą zawarcia małżeństwa powstaje między małżonkami z mocy ustawy wspólność majątkowa (wspólność ustawowa) obejmująca przedmioty majątkowe nabyte w czasie jej trwania przez oboje małżonków lub przez jednego z nich (majątek wspólny). Przedmioty majątkowe nieobjęte wspólnością ustawową należą do majątku osobistego każdego z małżonków. W świetle § 2 art.31 k.r.o., do majątku wspólnego należą w szczególności: pobrane wynagrodzenie za pracę i dochody z innej działalności zarobkowej każdego z małżonków, dochody z majątku wspólnego, jak również z majątku osobistego każdego z małżonków, środki zgromadzone na rachunku otwartego lub pracowniczego funduszu emerytalnego każdego z małżonków, kwoty składek zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych.

Natomiast, jak wynika z art.33 k.r.o., do majątku osobistego każdego z małżonków należą przedmioty i prawa enumeratywnie w nim wymienione.

Rozwiązanie małżeństwa przez rozwód skutkuje ustaniem wspólności majątkowej. Od tej chwili do majątku, który był objęty wspólnością ustawową, zgodnie z art.46 k.r.o., w sprawach nieunormowanych w artykułach poprzedzających od chwili ustania wspólności ustawowej do majątku, który był nią objęty, jak również do podziału tego majątku, stosuje się odpowiednio przepisy o wspólności majątku spadkowego i o dziale spadku. Także przepis art. 567 § 3 k.p.c. stanowi, iż do podziału majątku objętego wspólnością ustawową w kwestiach nieunormowanych stosuje się przepisy o dziale spadku od art. 680 do art. 689 k.p.c. Te ostatnie zaś (art. 688 k.p.c.) odsyłają do odpowiedniego stosowania przepisów o zniesieniu współwłasności. W świetle art. 210 k.c., każdy ze współwłaścicieli może żądać zniesienia współwłasności.

Jak wynika z powołanych powyżej przepisów normujących postępowanie o podział majątku wspólnego, w postępowaniu tym Sąd w pierwszej kolejności ustala skład i wartość majątku wspólnego. W tym zakresie Sąd zobligowany jest do działania z urzędu (art. 684 w związku z art. 567 § 3 k.p.c.).

W niniejszej sprawie Sąd ustalił, że w skład majątku wspólnego byłych małżonków J. T. i R. C. (1) wchodzi spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...), należącego do zasobów Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w Ł. o wartości 160.000 zł. Ponadto w skład małżeńskiej wspólności ustawowej wchodzi: lodówka No F. o wartości 250 zł, pistolet pneumatyczny o wartości 265 zł, komputer z modemem i torbą o wartości 350 zł, kserokopiarka o wartości 150 zł, zestaw mebli M. o wartości 150 zł, suszarka do owoców i grzybów o wartości 40 zł, wiertarka udarowa o wartości 80 zł, aparat cyfrowy o wartości 50 zł, depilator o wartości 100 zł, komoda zakupiona do mieszkania przy ulicy (...) o wartości 80 zł, szafa zakupiona do mieszkania przy ulicy (...) o wartości 70 zł, kredens zakupiony do mieszkania przy ulicy (...) do pokoju o wartości 130 zł, stół i krzesła zakupione do mieszkania przy ulicy (...) do kuchni o wartości 130 zł, lampa do kuchni zakupiona do mieszkania przy ulicy (...) o wartości 20 zł, nagrywarka P. o wartości 400 zł, hantle o wartości 80 zł, kołdra wełniana i komplet pościeli o wartości 200 zł, aparat do mierzenia ciśnienia z zasilaczem o wartości 60 zł, pas wibracyjny o wartości 50 zł, maszyna do szycia o wartości 400 zł, lodówka turystyczna o wartości 90 zł, waga łazienkowa o wartości 20 zł, lutownica o wartości 15 zł, dyktafon cyfrowy o wartości 50 zł, parasol przeciwsłoneczny na działkę ze stojakiem o wartości 60 zł, urządzenie do laminowania o wartości 15 zł, pilarka o wartości 60 zł, plafon o wartości 30 zł, lornetka o wartości 30 zł oraz słuchawki o wartości 30 zł.

Ustalając wartość spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego Sąd oparł się na zgodnym stanowisku stron. Zważyć bowiem należy, iż mimo początkowych rozbieżnych stanowisk wnioskodawczyni i uczestnika w zakresie wartości wskazanego wyżej prawa ostatecznie R. C. (1) i J. T. doszli do porozumienia w przedmiocie wyceny tego prawa zgadzając się na ustalenie jego wartości na kwotę 160.000 zł (k. 800).

Ustalenie wartości wymienionych powyżej ruchomości nastąpiło zaś na podstawie zgodnych stanowisk stron w tym przedmiocie (tj. w odniesieniu do kserokopiarki, kołdry wełnianej z kompletem pościeli, maszyny do szycia oraz plafonu), zaś w odniesieniu do rzeczy, co do których stanowiska wnioskodawczyni i uczestnika były odmienne, ich wartość ustalono w oparciu o niekwestionowaną przez pełnomocników opinię biegłego.

Ustalając, iż spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) w Ł. weszło do majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika, a nie zaś do majątku osobistego R. C. (1) na zasadzie surogacji Sąd oparł się przede wszystkim na ugruntowanym już w tym zakresie stanowisku orzecznictwa i doktryny. Należy podkreślić, iż przepisy obecnie obowiązującej ustawy z dnia 15 grudnia 2000 roku o spółdzielniach mieszkaniowych (t. jedn. Dz. U. 2003r., Nr 119, poz. 1116 ze zm.) nie regulują problemu przynależności praw spółdzielczych do majątków małżonków, wobec czego zastosowanie powinny znaleźć przepisy kodeksu rodzinnego i opiekuńczego, tj. art. 31 i art. 33 k.r.o. Zgodnie zaś z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego prawo do lokalu uzyskane w trakcie małżeństwa i ustroju wspólności majątkowej stanowi dorobek bez względu na pochodzenie środków przeznaczonych na wkład (tak np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 października 1999 r., III CKN 431/99, LEX nr 528118). Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 lutego 1982 r., I CR 432/81, LexisNexis nr (...), w którym stwierdził nadto, iż spółdzielcze

prawo do lokalu przyznane w drodze przydziału jednemu z małżonków w trakcie trwania wspólności majątkowej stanowi przedmiot majątku wspólnego małżonków, chociażby wkład mieszkaniowy lub wkład budowlany pochodził – w całości lub w części – z majątku odrębnego jednego lub obojga małżonków i został wpłacony przed powstaniem wspólności majątkowej. W innym jeszcze orzeczeniu, tj. w postanowieniu z dnia 19 marca 1975 r., III CRN 484/74, LexisNexis nr (...), Sąd Najwyższy orzekł, iż spółdzielcze prawo do lokalu, przyznane jednemu z małżonków w czasie trwania wspólności majątkowej w drodze przydziału, uwzględniającego potrzeby rodziny, w szczególności żony i dziecka, stanowi przedmiot majątku wspólnego małżonków także wtedy, gdy na poczet wkładu mieszkaniowego został zaliczony wkład wniesiony przez tego małżonka w związku z przydzielonym mu przed powstaniem wspólności innym, mniejszym lokalem, dostosowanym do zaspokojenia jego ówczesnych osobistych potrzeb.

Podobny stan faktyczny, jak ten, który legł u podstaw wydania przez Sąd Najwyższy powołanych wyżej orzeczeń, które Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela, miał miejsce również w przedmiotowej sprawie. Jak ustalono, spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) zostało przyznane R. C. (1) na podstawie umowy zawartej ze Spółdzielnią Mieszkaniową (...) w Ł. w dniu 30 lipca 2007 roku, czyli w czasie trwania małżeńskiej wspólności ustawowej wnioskodawczyni i uczestnika. W paragrafie 2 umowy wprost zostało wskazane, iż prawo to przysługuje Członkowi Spółdzielni (czyli R. C. (1)) i jego małżonce J. C. (1). W paragrafie 5 zaś określono, iż przyznany lokal mieszkalny będzie wykorzystywany na cele mieszkalne Członka Spółdzielni i jego rodziny. W świetle powyższego, a także uwzględniając powołane wyżej orzeczenia Sądu Najwyższego, należało stwierdzić, iż spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego przy ul. (...), niezależnie od źródła pochodzenia środków na pokrycie wkładu mieszkaniowego związanego z tym lokalem, a także środków na pokrycie kosztów związanych z zamianą mieszkań, weszło do majątku wspólnego małżonków C.. Zostało ono bowiem przyznane im w trakcie trwania małżeństwa i, jak wynika z treści powołanej wyżej umowy z dnia 30 lipca 2007 roku, w celu zaspokojenia potrzeb mieszkaniowych rodziny. W tym stanie rzeczy należało uznać, iż twierdzenia uczestnika o całkowitym pokryciu przez niego ze środków pochodzących z jego majątku osobistego kosztów związanych z zamianą lokali nie miały znaczenia dla oceny do jakiego majątku opisane wyżej spółdzielcze lokatorskie prawo weszło. Ustalenia w powyższym zakresie miały natomiast znaczenie przy orzekaniu o ewentualnej spłacie na rzecz wnioskodawczyni, w sytuacji, gdy prawo to przyznane zostało uczestnikowi postępowania, o czym będzie mowa w dalszej części uzasadnienia.

Wskazać należy, iż stosownie do treści art. 567 § 1 k.p.c., w postępowaniu o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej między małżonkami, sąd rozstrzyga także o żądaniu ustalenia nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym oraz o tym, jakie wydatki, nakłady i inne świadczenia z majątku wspólnego na rzecz majątku odrębnego lub odwrotnie podlegają zwrotowi. Zgodnie z art. 45 § 1 k.r.o., każdy z małżonków powinien zwrócić wydatki i nakłady poczynione z majątku wspólnego na jego majątek osobisty, z wyjątkiem wydatków i nakładów koniecznych na przedmioty majątkowe przynoszące dochód. Może żądać zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny. Nie można żądać zwrotu wydatków i nakładów zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny, chyba że zwiększyły wartość majątku w chwili ustania wspólności. Zwrotu dokonuje się przy podziale majątku wspólnego, jednakże sąd może nakazać wcześniejszy zwrot, jeżeli wymaga tego dobro rodziny (art. 45 § 2 k.r.o.).

Wprawdzie Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 16 grudnia 1980 roku (III CZP 46/80 OSN 1981, Nr 11, poz. 206) uznał, że w postępowaniu o podział majątku wspólnego rozliczeniu podlegają również nakłady z majątku odrębnego małżonków na majątek odrębny jednego z nich, jednakże teza ta została sformułowana zbyt kategorycznie i wbrew rzeczywistym zamierzeniom wynikającym z uzasadnienia uchwały. Dlatego też wbrew dosłownemu brzmieniu cytowanej uchwały zgodnie z jej uzasadnieniem należałoby uznać za dopuszczalne rozliczenie w postępowaniu o podział majątku wspólnego nakładów poczynionych z jednego majątku osobistego na drugi majątek osobisty, ale tylko w tego rodzaju szczególnej sytuacji, gdy np. na nieruchomości stanowiącej osobisty majątek jednego z małżonków powstał kompletny obiekt kosztem zarówno majątku wspólnego jak i majątków osobistych każdego z małżonków.

W doktrynie i orzecznictwie panuje zgodność, iż rozliczenie nakładów z majątku odrębnego na majątek wspólny, jak również nakładów z majątku wspólnego na majątki odrębne następuje jedynie na wniosek uczestników postępowania. Natomiast ciężar udowodnienia wysokości nakładu dokonanego przez jednego z małżonków z jego majątku odrębnego

na majątek wspólny, zgłoszonego do rozliczenia w postępowaniu o podział majątku wspólnego, zgodnie z ogólną regułą wyrażoną w art. 6 k.c., spoczywa na tym z uczestników, który się na tę okoliczność powołuje i z której wywodzi skutki prawne (tak m.in. Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 16 października 1997 roku, II CKN 395/97, niepubl.).

Zgodnie z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Ten kto, powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie.

Stosownie zaś do art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód niewskazany przez stronę. Sąd podejmuje z urzędu inicjatywę dowodową jedynie w sytuacjach szczególnych. Ani w toku postępowania dowodowego, ani po wyczerpaniu wniosków dowodowych stron sąd nie ma już obowiązku ustalania, czy „sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia stosunku spornego”. Nakaz uzupełniania z urzędu udzielanych przez strony wyjaśnień i przedstawianych przez nie dowodów, jak i dokonywania oceny stopnia wyjaśnienia sprawy, skreślony został zarówno z art. 232 in fine, jak i z art. 316 § 1 k.p.c. Wobec powyższego aktualnie obowiązek dowodzenia obciąża strony. Zachowana nadal w art. 232 zd. drugie k.p.c. możliwość stanowi jedynie wspierające uprawnienie sądu. Może być ono wykorzystywane tylko w szczególnie wyjątkowych sytuacjach. Nie może zaś prowadzić do zastępowania strony w spełnianiu ich obowiązków. Takie działanie sądu z urzędu może być zawsze odbierane jako naruszenie prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron (art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP). Powyższe wnioski dotyczą także postępowania nieprocesowego na podstawie art. 13 § 2 k.p.c., tam gdzie sąd nie jest zobowiązany do działania z urzędu, i odnoszą się do wszystkich nieudowodnionych kwestii w tej sprawie.

Przechodząc do dalszych rozważań wskazać należy, iż w toku postępowania pełnomocnik uczestnika zgłosił wniosek o ustalenie, że udział uczestnika w majątku wspólnym byłych małżonków wynosi 3/4, zaś wnioskodawczyni 1/4. Wniosek ten w ocenie Sądu nie był zasadny.

Przypomnieć należy, iż zgodnie z art. 43 § 1 k.r.o., oboje małżonkowie mają równe udziały w majątku wspólnym.

W doktrynie i orzecznictwie powszechnie przyjmuje się, iż małżonek może żądać ustalenia nierównych udziałów małżonków w całym majątku wspólnym, a nie w niektórych składnikach majątku wspólnego.

Z treści przytoczonego art. 43 § 1 k.r.o. wynika zasada, że po ustaniu małżeńskiej wspólności majątkowej i majątku, który był objęty tą wspólnością - udziały małżonków w majątku wspólnym są równe. Jednakowe pod względem wielkości udziały małżonków w majątku wspólnym są wyrazem równego traktowania małżonków i ich równouprawnienia w stosunkach majątkowych po ustaniu wspólności majątkowej. To rozwiązanie jednak nie we wszystkich okolicznościach będzie właściwe, w pewnych bowiem wypadkach może okazać się krzywdzące dla jednego z małżonków. Dlatego ustawodawca w art. 43 § 2 k.r.o. przewidział możliwość ustalenia nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym, jeżeli zostaną spełnione przesłanki wskazane w tym przepisie.

Art. 43 § 2 k.r.o. określa dwie przesłanki ustalenia nierównych udziałów małżonków w majątku wspólnym. Pierwszą jest niejednakowy sposób przyczyniania się małżonków do powstania tego majątku. Drugą stanowią „ważne powody”. Obie przesłanki muszą być spełnione łącznie i pozostawać w określonej relacji. Z jednej strony żadne „ważne powody” nie uzasadniają same przez się ustalenia nierównych udziałów, jeżeli stopień przyczynienia się małżonków do powstania majątku wspólnego jest równy. Z drugiej, różny stopień przyczynienia się małżonków do powstania tego majątku bierze się pod uwagę dopiero wtedy, gdy za ustaleniem nierównych udziałów przemawiają „ważne powody”.

Pod pojęciem „przyczynienia się” małżonków do powstania majątku wspólnego należy rozumieć nie tylko działania małżonków prowadzące bezpośrednio do powiększenia substancji majątku wspólnego, ale całokształt ich starań o założoną przez zawarcie małżeństwa rodzinę i zaspokojenie jej potrzeb. O stopniu tego przyczynienia się nie decyduje

wyłącznie wysokość zarobków lub innych dochodów osiągniętych przez małżonków. Dla jego określenia ma znaczenie także np. nakład pracy przy wychowywaniu dzieci i we wspólnym gospodarstwie domowym (art. 43 § 3 k.r.o.).

Przyjmuje się, iż „ważne powody” w rozumieniu § 2 art. 43 k.r.o. winny być rozumiane jako względy natury etycznej, które sprawiają, że w danych okolicznościach równość udziałów małżonków w majątku wspólnym wyraźnie kolidowałaby z zasadami współżycia społecznego. Zaś, z uwagi na daleko idące skutki ustalenia nierównych udziałów w majątku wspólnym, przepis art. 43 § 2 k.r.o. winien być stosowany z dużą ostrożnością.

U podstaw art. 43 § 2 k.r.o. leży założenie, że tylko w małżeństwie prawidłowo funkcjonującym usprawiedliwione są równe udziały w majątku wspólnym, mimo że małżonkowie przyczyniali się do jego powstania w różnym stopniu. Opiera się ono na więzach osobistych i gospodarczych istniejących między małżonkami oraz na obowiązku wzajemnej pomocy. To założenie odpada jednak, gdy małżonek rażąco lub uporczywie naruszał swe obowiązki wobec rodziny. Nie bez znaczenia pozostaje także kwestia winy w spowodowaniu rozkładu pożycia małżeńskiego. Dlatego też art. 43 § 2 k.r.o. nie powinien działać na niekorzyść małżonka, któremu nie można przypisać winy.

Ważne powody w rozumieniu art. 43 § 2 k.r.o. nie zachodzą w każdym wypadku faktycznej nierówności przyczyniania się małżonków do powstania majątku wspólnego, lecz wówczas, gdy małżonek, przeciwko któremu zostało skierowane żądanie ustalenia nierównego udziału, w sposób rażąco lub uporczywy nie przyczynił się do powstania majątku wspólnego stosownie do posiadanych sił i możliwości zarobkowych.

Przy ocenie istnienia „ważnych powodów” w rozumieniu art. 43 k.r.o. należy mieć na uwadze całokształt postępowania małżonków w czasie trwania wspólności majątkowej w zakresie wykonywania ciężących na nich obowiązków względem rodziny, którą przez swój związek założyli (tak między innymi Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 27 czerwca 2003 roku, IV CKN 278/01, Monitor Prawniczy 2004 rok, nr 6, poz.276; w postanowieniu z dnia 30 listopada 1972 roku, III CRN 235/72, OSNC 1973 rok, nr 10, poz. 174; w postanowieniu z 26 listopada 1973 roku, III CRN 227/73, OSNC 1974 rok, nr 11, poz. 189 oraz w postanowieniu z dnia 5 października 1974 roku, III CRN 190/74, Lex 7598).

W świetle powyższych uwag należało uznać, iż żądanie uczestnika ustalenia nierównych udziałów J. T. w majątku wspólnym nie znajdowało żadnego uzasadnienia na gruncie ustalonego w niniejszej sprawie stanu faktycznego. Należy przede wszystkim zauważyć, iż wnioskodawczyni zarówno przed zawarciem związku małżeńskiego jak i przez cały okres jego trwania wykonywała pracę zarobkową odpowiadającą jej przygotowaniu zawodowemu i wykształceniu. Mimo przeprowadzenia się ze S. do Ł. nie rezygnowała z zamiaru dalszej pracy w zawodzie pielęgniarki i w krótkim okresie czasu po zmianie miejsca zamieszkania znalazła pracę we wskazanym zawodzie. Nie można w tych okolicznościach czynić wnioskodawczyni zarzutu, iż nie przyczyniała się do zaspokojenia potrzeb rodziny, czy też do powstania majątku wspólnego, skoro przez cały okres trwania jej małżeństwa z uczestnikiem wykonywała pracę zarobkową uzyskując stosowne wynagrodzenie. Co więcej podkreślenia wymaga fakt, iż J. T. zmieniała miejsca zatrudnienia, aby uzyskiwać wyższe wynagrodzenie. Twierdzenia zatem uczestnika o braku inicjatywy po stronie wnioskodawczyni w powiększaniu dochodów uzyskiwanych z pracy, są zupełnie bezpodstawne. Należy nadto zauważyć, iż J. T. podejmowała dodatkowe czynności w postaci sprzątania przychodni, w której pracowała. Obok tego wnioskodawczyni zajmowała się obowiązkami domowymi, prowadząc przy tym oszczędne życie, chodząc pieszo do pracy, czy też szyjąc dla siebie samodzielnie ubrania, a także rezygnując z usług fryzjera i samodzielnie obcinając sobie włosy.

Jak ustalono wnioskodawczyni co miesiąc przekazywała określone ilości środków pieniężnych swojej córce A. M.. Nie można jednak powyższego zachowania uznać za trwonienie majątku wspólnego małżonków, tym bardziej, iż kwoty przekazywane przez wnioskodawczynię na rzecz jej córki nie były znaczne. W ocenie Sądu postawa polegająca na udzielaniu pomocy finansowej własnemu dziecku nie może podlegać negatywnej ocenie, tym bardziej, iż, jak wskazano, wnioskodawczyni nie przekazywała swojej córce znacznych sum pieniędzy, a nadto w podobny sposób zasilala rachunek bankowy uczestnika postępowania dokonując na ten rachunek co miesiąc stałych, regularnych przelewów w kwotach rzędu nawet około 1.000 zł.

W tych okolicznościach wniosek uczestnika o ustalenie nierównych udziałów jawi się jako całkowicie nieuzasadniony, tym bardziej, iż, jak ustalono, to zachowanie uczestnika doprowadziło ostatecznie do rozpadu rodziny, a rozwód został orzeczony z jego winy. Należy również zauważyć, iż wbrew stanowisku R. C. (1), to nie wnioskodawczyni nie przyczyniała się do powstania majątku wspólnego, czy też doprowadzała do jego uszczuplenia poprzez przekazywanie różnych sum pieniędzy na rzecz jej córki, lecz to działania uczestnika prowadziły ostatecznie do uszczuplenia majątku wspólnego stron i były dokonywane ze szkodą dla tego majątku. Podkreślenia wymaga bowiem fakt, iż, jak zostało przesądzone prawomocnym wyrokiem skazującym uczestnika za przestępstwo wydanym w sprawie o sygn. akt III K 202/13, wnioskodawca w czasie trwania małżeństwa uczestniczył w przestępczym procederze, za co został w stosunku do niego orzeczony między innymi środek karny w postaci przepadku korzyści uzyskanej z przestępstwa w wysokości 48.000 zł.

Ostatecznie za chybiony należało uznać zarzut uczestnika nieprzyczyniania się przez wnioskodawczynię do utrzymania majątku wspólnego i nieponoszenia przez nią kosztów związanych z lokalem przy ul. (...).

Wprawdzie po opuszczeniu przedmiotowego lokalu, spółdzielcze lokatorskie prawo do tego lokalu nadal wchodziło w skład majątku wspólnego uczestników, nie można jednak tracić z pola widzenia tego, w jaki sposób doszło do opuszczenia przez wnioskodawczynię przedmiotowego lokalu. Zauważyć należy, iż J. T. została przez uczestnika zmuszona do opuszczenia tego lokalu, a w konsekwencji do ponoszenia kosztów utrzymania związanych z zamieszkiwaniem w innym miejscu. W tym stanie rzeczy czynienie wnioskodawczyni zarzutów z powodu zaprzestania przez nią łżenia środków finansowych na utrzymanie mieszkania, z którego została wyrzucona, należało uznać za bezprzedmiotowe w świetle oceny przesłanek ustalenia nierównych udziałów uczestników w majątku wspólnym.

Wobec powyższego wniosek uczestnika o ustalenie nierównych udziałów jako nieuzasadniony podlegać musiał oddaleniu.

W dalszej kolejności Sąd dokonał podziału majątku wspólnego byłych małżonków J. T. i R. C. (1) w ten sposób, że spółdzielcze lokatorskie prawo do lokalu mieszkalnego numer (...) położonego w Ł. przy ulicy (...) oraz wszystkie ruchomości - z wyjątkiem depilatora - przyznał na wyłączną własność R. C. (1). Uczestnik w dalszym ciągu zajmuje powyższy lokal wraz z rodziną, którą założył po rozwiązaniu jego małżeństwa z wnioskodawczynią przez rozwód. Lokal ten zatem stanowi jego centrum życiowe. Poza tym, o czym będzie szerzej mowa w dalszej części uzasadnienia, środki na zakup spółdzielczego lokatorskiego prawa do przedmiotowego lokalu mieszkalnego pochodziły w całości z majątku osobistego R. C. (3). Również przyznając własność ruchomości na rzecz R. C. (1) Sąd kierował się tym, że niemal w całości znajdowały się one w posiadaniu uczestnika. J. T. Sąd przyznał natomiast depilator, który – zgodnie z twierdzeniami wnioskodawczyni - znajdował się w jej posiadaniu.

Wartość spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) ustalono na kwotę 160.000 zł. Pomimo jednak ustalenia, że prawo to wchodzi do majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika postępowania oraz przyznania powyższego prawa na wyłączną własność R. C. (1), wnioskodawczyni nie przysługiwała żadna spłata z tego tytułu. Ocena Sądu wynika z faktu, że R. C. (1) udowodnił, iż cena zakupu spółdzielczego lokatorskiego prawa do powyższego lokalu mieszkalnego została w całości uiszczona z majątku osobistego uczestnika. Jak bowiem ustalono, koszt zamiany lokali, obejmujący również pokrycie wkładu mieszkaniowego, wynosił 165.000 zł. Kwota ta w większości, tj. w kwocie 100.000 zł, została pokryta ze środków uzyskanych przez uczestnika ze sprzedaży stanowiącego jego majątek osobisty lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ul. (...) w Ł.. Uczestnik wykazał również, iż resztę ceny pokrył z kredytu zaciągniętego w (...) Bank (...) S.A. w wysokości 50.000 zł, a także z pożyczki zaciągniętej w (...) Bank S.A. w wysokości 20.000 zł. Odnośnie powyższych kredytów istotne jest to, że wnioskodawczyni w żadnym zakresie nie uczestniczyła w ich spłacie, mimo że zostały zaciągnięte w czasie trwania wspólności ustawowej. Jak bowiem zdołał w toku niniejszego postępowania wykazać uczestnik, kredyt w kwocie 50.000 zł został w krótkim okresie czasu spłacony w całości na skutek otrzymania przez uczestnika darowizny od jego rodziców również w kwocie 50.000 zł. Wnioskodawczyni nie zdołała w toku postępowania skutecznie zakwestionować prawdziwości twierdzeń uczestnika w powyższym zakresie. Fakt udzielenia synowi pożyczki, która następnie miała stać się darowizną na rzecz uczestnika, potwierdził świadek J. C. (2). Jak nadto ustalono, wnioskodawca i uczestniczka

nie mieli w tamtym okresie czasu takich dochodów, czy też oszczędności, które pozwoliłyby im na tak szybką spłatę zaciągniętego kredytu. Świadczy o tym chociażby fakt, iż drugi z kredytów zaciągnięty na niższą kwotę w wysokości 20.000 zł jest spłacany przez uczestnika do chwili obecnej. Wobec powyższego Sąd nie miał podstaw do tego, aby zaprzeczyć prawdziwości twierdzeń uczestnika o darowaniu mu przez rodziców kwoty w wysokości 50.000 zł.

Reszta ceny zamiany mieszkań pochodziła, jak wskazano, z kredytu gotówkowego w kwocie 20.000 zł. Kredyt ten początkowo spłacał uczestnik, a od listopada 2007 r. jego obecna żona M. C. w ratach po 357,97 zł, co znalazło potwierdzenie w załączonych do akt potwierdzeniach przelewów (np. k. 89), a także w historii rachunku M. C. (k. 1270-1285). Wnioskodawczyni w spłacie powyższego kredytu zaś nie partycypowała, zwłaszcza, iż w niedługim okresie czasu po dokonaniu zamiany mieszkań, opuściła lokal przy ul. (...) w Ł..

W świetle powyższych uwag należało stwierdzić, iż cały koszt związany z nabyciem opisanego wyżej prawa do lokalu przy ul. (...) w Ł. został poniesiony przez R. C. (1) z jego majątku osobistego. Za nieprawdziwe Sąd uznał natomiast w tym zakresie twierdzenia wnioskodawczyni jakoby cena zamiany lokali została częściowo poniesiona ze środków uzyskanych ze sprzedaży mebli ze S., a także ze sprzedaży samochodu A. (...) za kwotę 20.000 zł oraz ze sprzedaży działki pracowniczej za kwotę 5.500 zł. Wprawdzie sprzedaż samochodu, a także działki miały miejsce w bliskości czasowej do daty dokonania przez uczestników zamiany lokali, zauważyć jednak należy, iż gdyby kwoty uzyskane z ich sprzedaży małżonkowie C. rzeczywiście zamierzali przeznaczyć na pokrycie kosztów związanych z zamianą lokali, to niezrozumiałym byłby cel zawierania przez nich dodatkowej umowy kredytu na kwotę 20.000 zł, który to kredyt w dalszym ciągu jest przez uczestnika spłacany. Na to, iż to właśnie kwota uzyskana tytułem tego kredytu została przeznaczona na pokrycie kosztów zamiany lokali wskazuje zaś data jego zaciągnięcia, tj. 9 lipca 2007 r., w sytuacji gdy umowa realizacji zamiany lokali mieszkalnych została zawarta w dniu 3 lipca 2007 r. i określona w niej już została dokładnie dopłata w kwocie 165.000 zł. Powyższe wskazuje zatem na to, iż to właśnie umowa kredytu zawarta przez uczestników z (...) Bank S.A. w dniu 9 lipca 2007 r. miała na celu częściowe pokrycie kosztów związanych z zamianą lokali.

Zupełnie nieuzasadnione jest natomiast twierdzenie wnioskodawczyni o tym, iż na pokrycie kosztów zamiany mieszkań przeznaczono także cenę uzyskaną ze sprzedaży mebli z mieszkania wnioskodawczyni w S.. O nieprawdziwości powyższych twierdzeń świadczy już chociażby porównanie daty sprzedaży tych mebli (styczeń 2004 r.) i daty zawarcia umowy realizacji zamiany lokali mieszkalnych (3 lipca 2007 r.).

Dokonując powyższej analizy Sąd doszedł ostatecznie do wniosku, iż całość kwoty wpłaconej przez R. C. (1) z tytułu zamiany lokali pochodziła z jego majątku osobistego, a w konsekwencji przyznając uczestnikowi prawo do lokalu mieszkalnego przy ul. (...) należało uznać, iż wnioskodawczyni nie należy się z tego tytułu żadna spłata.

Jednocześnie wobec ustalenia, iż J. T. nie należy się spłata z tytułu przyznania powyższego lokalu R. C. (1) uwzględnieniu nie podlegało roszczenie uczestnika o rozliczenie w ramach wzajemnych spłat i dopłat jego nakładu na majątek wspólny w kwocie 50.000 zł. Nakład ten bowiem został rozliczony w ten sposób, że od uczestnika nie zasądzono na rzecz wnioskodawczyni z tytułu przyznania mu spółdzielczego lokatorskiego prawa do lokalu żadnej spłaty.

Przechodząc w dalszej części do rozliczenia pomiędzy wnioskodawczynią i uczestnikiem z tytułu ruchomości wskazać w pierwszej kolejności należy, iż, jak ustalono, łączna wartość ruchomości wynosiła 3.455 zł. Wnioskodawczyni otrzymała składnik o wartości 100 zł, uczestnik zaś otrzymał składniki o wartości 3.355 zł. J. T. w ramach podziału majątku należne były składniki o wartości 1.727,50 zł (tj. 3.355 zł / 2). Skoro zaś otrzymała składnik o wartości 100 zł, to tytułem dopłaty do wyrównania jej udziału w majątku wspólnym powinna otrzymać kwotę 1.627,50 zł.

Ostatecznie jednak na wysokość należnej wnioskodawczyni spłaty miała w niniejszej sprawie ocena wzajemnych roszczeń uczestników zgłoszonych tytułem rozliczenia nakładów zarówno z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika, jak i z majątku osobistego wnioskodawczyni na majątek wspólny stron oraz na majątek osobisty uczestnika, o czym będzie szerzej w dalszej części uzasadnienia.

Wskazać należy, iż wnioskodawczynie zgłosiła do rozliczenia następujące nakłady:

1) nakłady z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika:

- a) 400 zł uiszczone tytułem zapłaty przez uczestnika za mandat karny;
- b) 270 zł uiszczone tytułem kosztów sądowych wynikających z przegranego przez uczestnika procesu;
- c) 1.338,47 zł uiszczone tytułem remontu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...);
- d) 22.082,60 zł uiszczone tytułem spłaty kredytu zaciągniętego przez uczestnika w dniu 5 maja 2004 r. na zakup samochodu marki T. (...);

2) nakłady z majątku osobistego wnioskodawczynie na majątek wspólny stron:

- a) 669,40 zł z tytułu zwróconej nadpłaty w podatku dochodowym za rok 2003;
- b) 6.000 zł z tytułu ceny uzyskanej ze sprzedaży ruchomości stanowiących wyposażenie mieszkania wnioskodawczynie w S.;
- c) 1.000 zł z tytułu wynagrodzenia za pracę wnioskodawczynie za styczeń 2004 roku wpłacone na wspólny rachunek wnioskodawczynie i uczestnika;
- d) 1.145 zł z tytułu ulgi rodzicielskiej uzyskanej na córkę A. M. w roku 2007, którą w całości przejął uczestnik;
- e) 1.000 zł, która to kwota stanowi równowartość 20 m² glazury i 8 m² terakoty wykorzystanej do remontu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...);

Nadto wnioskodawczynie wносиła o zaliczenie do majątku wspólnego wnioskodawczynie i uczestnika następujących składników, które zostały zbyte lub wydatkowane przez uczestnika w czasie trwania wspólności ustawowej:

- a) 2.000 zł ze sprzedaży samochodu marki N. (...) nr rej. (...);
- b) 5.300 zł ze sprzedaży samochodu T. (...) nr rej. (...);
- c) 8.300 zł ze sprzedaży samochodu marki R. (...) nr rej. (...);
- d) 500 zł ze sprzedaży odkurzacza Zelmer W. Trio.

Według oświadczenia wnioskodawczynie kwoty uzyskane ze sprzedaży powyższych przedmiotów zostały przez uczestnika przejęte w całości.

Ponadto wnioskodawczynie wniosła o zaliczenie do majątku wspólnego i rozliczenie następujących środków pieniężnych:

- a) 5.504,81 zł stanowiących kwotę przelaną z rachunku uczestnika w czasie trwania wspólności ustawowej na rachunek M. S.;
- b) 103.178,38 zł stanowiących kwotę pobraną przez uczestnika z rachunku nr (...) prowadzonego przez (...) Bank (...) Oddział w Ł..

Uczestnik natomiast zgłosił do rozliczenia kwotę 2.000 zł stanowiącą według jego twierdzeń jego majątek osobisty, którą to kwotę wnioskodawczynie miała zabrać opuszczając mieszkanie przy ul. (...) w październiku 2007 roku.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do roszczenia uczestnika należało uznać, iż nie podlegało ono uwzględnieniu wobec jego nieudowodnienia przez uczestnika - o czym była mowa szerzej w części uzasadnienia poświęconego ocenie dowodów.

Oceniając w dalszej kolejności żądania wnioskodawczyni należy wskazać, iż w zakresie zgłoszonych przez nią do rozliczenia nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika uwzględnieniu podlegało jedynie roszczenie o rozliczenie kwoty 22.082,60 zł uiszczonej tytułem spłaty kredytu zaciągniętego przez uczestnika w dniu 5 maja 2004 roku na zakup samochodu marki T. (...), a także częściowo roszczenie o rozliczenie kwoty 1.338,47 zł uiszczonej tytułem remontu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...).

Odnosząc się do roszczenia wnioskodawczyni o rozliczenie nakładów w postaci spłaty kredytu zaciągniętego przez uczestnika w kwocie 22.082,60 zł na zakup samochodu marki T. (...) wskazać należy, iż podlegało ono uwzględnieniu w całości. Uczestnik nie zdołał bowiem wykazać, aby w dacie zaciągnięcia powyższego kredytu dysponował taką ilością środków finansowych, uzyskaną chociażby ze sprzedaży poprzednich pojazdów, która pozwoliłaby mu na sfinansowanie w całości pojazdu marki T. (...). Jak ustalono w dniu 5 lipca 2003 roku R. C. (1) sprzedał samochód marki N. (...) za kwotę 10.500 zł. W dniu 6 lipca 2003 roku R. C. (1) kupił samochód A. (...) za kwotę 6.500 zł, który to pojazd został następnie sprzedany w dniu 29 kwietnia 2004 roku za kwotę 6.000 zł. W dacie zakupu pojazdu marki T. (...) uczestnik mógł zatem dysponować kwotą uzyskaną ze sprzedaży poprzednich pojazdów w wysokości najwyżej 11.000 zł o ile do czasu zakupu pojazdu marki T. (...) w 2004 roku zdołał zaoszczędzić środki finansowe uzyskane ze sprzedaży w 2003 roku pierwszego z samochodów, tj. N. S., jakie mu pozostały po zakupie samochodu A. (...). Wskazać należy, iż na zakup pojazdu marki T. (...) za cenę 21.000 zł uczestnik zaciągnął kredyt w kwocie 15.845,66 zł (wraz z odsetkami stanowiącej kwotę ostatecznej spłaty w wysokości 22.082,60 zł – k. 248). Oznacza to, iż z własnych środków musiał wyłożyć kwotę około 5.000 zł. I taką też kwotę dysponował po sprzedaży samochodu marki A. (...)CL w 2004 roku. Powyższe pozwala zatem na stwierdzenie, iż w pozostałym zakresie spłata kredytu zaciągniętego w (...) Banku S.A. nastąpiła ze środków należących do majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika postępowania, a w konsekwencji zasadne było żądanie wnioskodawczyni dokonania rozliczenia kwoty 22.082,60 zł jako nakładu z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika.

Odnosząc się zaś do roszczenia wnioskodawczyni o rozliczenie kwoty 1.338,47 zł poniesionej w związku z remontem lokalu przy ul. (...) wskazać należy, iż w tym zakresie wnioskodawczyni zdołała jedynie udowodnić fakt poniesienia kosztów związanych z zakupem materiałów w wysokości 838,47 zł, która to kwota w pełni została udokumentowana załączonymi fakturami VAT. Wnioskodawczyni nie udowodniła natomiast, iż wraz z uczestnikiem poniosła koszt robocizny w wysokości 500 zł – o czym szerzej była mowa w części poświęconej ocenie dowodów. Z tych też względów rozliczeniu jako nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika podlegała wyłącznie kwota udokumentowana fakturami VAT, tj. 838,47 zł.

Nie podlegało natomiast uwzględnieniu żądanie wnioskodawczyni rozliczenia tytułem nakładów z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika następujących kwot: 400 zł uiszczonej tytułem zapłaty przez uczestnika za mandat karny oraz 270 zł uiszczonej tytułem kosztów sądowych wynikających z przegranego przez uczestnika procesu.

W odniesieniu do kwoty 400 zł uiszczonej przez uczestnika tytułem mandatu karnego wskazać należy, iż kwota ta w świetle obowiązujących przepisów prawa karnego wykonawczego nie może stanowić nakładu z majątku wspólnego na majątek osobisty któregośkolwiek z małżonków. Należy bowiem zauważyć, iż zgodnie z przepisem art. 28 k.k.w. orzeczone w stosunku do jednego z małżonków, pozostających we wspólności majątkowej, kary grzywny, nieważki i należności sądowe podlegają zaspokojeniu z odrębnego majątku skazanego oraz z wynagrodzenia za pracę lub za inne usługi świadczone przez niego osobiście, jak również z praw twórcy wynalazku, wzoru użytkowego oraz projektu racjonalizatorskiego. Jeżeli zaspokojenie z tych źródeł okaże się niemożliwe, egzekucja może być prowadzona z majątku wspólnego. Niemożność zaspokojenia z majątku odrębnego skazanego stwierdza się w protokole. Paragraf 2 cytowanego przepisu stanowi natomiast, iż egzekucja z majątku wspólnego jest niedopuszczalna w razie skazania za przestępstwo, którym pokrzywdzony jest małżonek skazanego albo osoby, w stosunku do których małżonek ten obciążony jest obowiązkiem alimentacyjnym. Paragraf 3 powołanego przepisu stanowi zaś, iż w razie skierowania

egzekucji do majątku wspólnego, małżonek skazanego może żądać ograniczenia lub wyłączenia w całości zaspokojenia należności, wymienionych w § 1, z majątku wspólnego lub niektórych jego składników, jeżeli skazany nie przyczynił się lub przyczynił się w stopniu nieznacznym do powstania tego majątku albo do nabycia określonych jego składników lub jeżeli zaspokojenie z majątku wspólnego tych należności jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego.

Z powyższego wynika wyraźnie, iż przepisy prawa karnego wprost przewidują możliwość egzekucji z wynagrodzenia za pracę stanowiącego składnik majątku wspólnego, bądź też wprost z majątku wspólnego. W niniejszej sprawie nie zachodzi również żadna z przesłanek wyłączających, bądź ograniczających odpowiedzialność majątkową drugiego z małżonków.

W świetle powyższych uwag, a w szczególności zważywszy, iż przepisy prawa przewidują możliwość egzekucji orzeczonych kar finansowych z majątku wspólnego, uiszczenie przez uczestnika mandatu karnego w kwocie 400 zł nie może być ocenione jako nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika i z tych też względów kwota ta nie podlegała w ramach niniejszego postępowania rozliczeniu.

Nakładu z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika nie stanowi także kwota 270 zł uiszczona przez R. C. (1) tytułem kosztów sądowych w wyniku przegrania przez niego postępowania sądowego. Wskazać należy, iż ustrój wspólności majątkowej z istoty swej przewiduje, że małżonkowie wspólnie zarobkują i ponoszą koszty utrzymania rodziny. Za wydatek związany z takimi codziennymi sprawami związku małżeńskiego można również uznać koszty procesu w postępowaniu o naruszenie prawa pracy. Nie ulega wątpliwości, iż celem wszczęcia tego postępowania było uzyskanie przez uczestnika rekompensaty pieniężnej, która stanowiłaby przysporzenie do majątku wspólnego. Samo podjęcie ryzyka procesowego i przegranie sprawy nie uprawnia wnioskodawczyni do żądania zwrotu połowy poczynionych z tego tytułu wydatków. Proces uczestnika nie był bowiem jego sprawą osobistą, z której oczekiwał korzyści dla siebie, lecz postępowaniem, które w razie wygranej skutkowałoby zwiększeniem masy majątkowej obojga małżonków. Zasądzona kwota w tym postępowaniu stanowiłaby bowiem należność związaną ze stosunkiem pracy. W świetle powyższego żądanie zwrotu kwoty 270 zł stanowiącej koszty przegranego przez uczestnika procesu należy ocenić wręcz jako niezgodne z zasadami współżycia społecznego, a w szczególności z zasadą lojalności małżeńskiej i solidarnej odpowiedzialności za zobowiązania związane z funkcjonowaniem rodziny.

Z tych też względów również żądanie wnioskodawczyni rozliczenia kwoty 270 zł nie mogło zasługiwać na uwzględnienie.

W dalszej kolejności odnieść się należy do zgłoszonego przez wnioskodawczynię żądania rozliczenia nakładów z majątku osobistego wnioskodawczyni na majątek wspólny. W ocenie Sądu żadna ze zgłoszonych przez wnioskodawczynię kwot nie podlegała rozliczeniu w ramach podziału majątku.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do kwoty 669,40 zł wypłaconej tytułem nadpłaty podatku dochodowego za rok 2003 wskazać należy, iż kwota ta, jak słusznie uznała wnioskodawczyni, stanowiła jej majątek osobisty. Wprawdzie bowiem kwoty zwracane przez Urząd Skarbowy tytułem nadpłaty podatku stanowią w istocie kwoty bezpośrednio związane z uzyskiwanymi przez małżonków dochodami i z tych też względów winny być zaliczane do majątku wspólnego, podobnie jak pobrane wynagrodzenie. Należy jednak zauważyć, iż w okolicznościach rozpoznawanej sprawy kwota ta należała jednak do majątku osobistego wnioskodawczyni, bowiem została jej przyznana za rok 2003, kiedy wnioskodawczyni i uczestnik nie byli jeszcze małżeństwem. Niezależnie od powyższego w ocenie Sądu wnioskodawczyni nie była jednak uprawniona do zgłoszenia żądania rozliczenia powyższej kwoty z tytułu nakładu z jej majątku osobistego na majątek wspólny. Przypomnieć należy, iż zgodnie z art. 45 § 1 k.r.o., każdy z małżonków może żądać zwrotu wydatków i nakładów, które poczynił ze swojego majątku osobistego na majątek wspólny. Nie można jednak żądać zwrotu wydatków i nakładów zużytych w celu zaspokojenia potrzeb rodziny, chyba że zwiększyły wartość majątku w chwili ustania wspólności. W niniejszej sprawie jak ustalono, kwotę przysługującą wnioskodawczyni z tytułu nadpłaty w podatku za rok 2003 przejął ostatecznie uczestnik i spożytkował na zaspokojenie bieżących potrzeb rodziny. Początkowo, jak wynika z pism procesowych, pełnomocnik uczestnika podnosił, iż kwotę tę wnioskodawczyni zwyczajowo i w całości przekazała swojej córce. J. T. faktowi temu zaprzeczyła. W toku dalszego postępowania

uczestnik ostatecznie przyznał, iż istotnie przejął tę kwotę. Jednocześnie jednak podał, że została ona po prostu spożytkowana na bieżące potrzeby rodziny. Twierdzeniom tym wnioskodawczyni już nie zaprzeczała. Skoro zatem kwota powyższa została spożytkowana na zaspokojenie bieżących potrzeb rodziny to oznacza to, iż zgodnie ze zdaniem drugim art. 45 § 1 k.r.o. wnioskodawczyni nie może już żądać jej zwrotu jako nakładu z majątku osobistego na majątek wspólny.

W dalszej kolejności odnieść się należy do żądania wnioskodawczyni rozliczenia kwoty 1.145 zł stanowiącej ulgę rodzicielską zamiast, jak pierwotnie J. T. wnosiła, całej kwoty nadpłaconego podatku za rok 2007, tj. kwoty 1.308 zł. W ocenie Sądu J. T. nietrafnie rozłożyła kwotę 1.308 zł na dwie kwoty, tj. 163 zł stanowiącą w jej ocenie nadpłatę podatku oraz kwotę 1.145 zł stanowiącą ulgę rodzicielską. Należy bowiem zauważyć, iż zwrotowi nie podlegają odrębnie kwoty z tytułu ulg podatkowych i odrębnie kwoty z tytułu nadpłaconego podatku. Zwrotowi podlega bowiem tylko finalnie ustalona jedna kwota wypłacana właśnie tytułem zwrotu nadpłaconego podatku. Urząd Skarbowy nie wypłaca natomiast ulg podatkowych, w tym ulg rodzicielskich. Ulgi takie mają wpływ na obniżenie kwoty podatku, co ostatecznie skutkuje wyliczeniem określonej kwoty nadpłaty podatku i ta właśnie kwota nadpłaconego podatku podlega zwrotowi. Ulga podatkowa ma zatem pośredni wpływ na wysokość kwoty podlegającej zwrotowi w ramach nadpłaconego podatku, sama nie podlegając zwrotowi.

Z tych też względów nietrafne jest stanowisko, iż Urząd Skarbowy zwrócił wnioskodawczyni w ramach kwoty 1.308 zł kwotę 163 zł tytułem nadpłaty podatku oraz kwotę 1.145 zł tytułem ulgi rodzicielskiej, jak również niewłaściwe jest ocenianie tak wyliczonych kwot raz jako kwoty wchodzącej do majątku wspólnego (tj. kwoty 163 zł) i raz jako kwoty wchodzącej do majątku osobistego wnioskodawczyni (tj. kwoty 1.145 zł). Zwrotowi z tytułu nadpłaconego podatku podlegała bowiem jednak kwota 1.308 zł i kwota ta stanowi majątek wspólny stron jako wynikająca pośrednio z opodatkowanego dochodu w postaci uzyskiwanego przez wnioskodawczynię wynagrodzenia za pracę, która została wypłacona wnioskodawczyni w okresie trwania wspólności majątkowej.

Jak w niniejszej sprawie ustalono, uczestnik całą kwotę należnego wnioskodawczyni zwrotu tytułem nadpłaty podatku, tj. kwotę 1.308 zł, stanowiącą jednocześnie składnik majątku wspólnego, wypłacił w bankomacie, a następnie przeznaczył na swoje bieżące potrzeby. W tej sytuacji zachowanie uczestnika winno być w tym zakresie ocenione w świetle art. 415 k.c., tj. należało rozważyć, czy podjęcie przez niego środków finansowych stanowiących nadpłatę podatku wnioskodawczyni za rok 2007 stanowiło nieuzasadnione roztrwonienie składników majątku wspólnego. W ocenie Sądu w okolicznościach rozpoznawanej sprawy brak jest podstaw do takiego wniosku. Jak ustalono, R. C. (1) wypłacając środki finansowe z bankomatu nie miał wiedzy o źródle pochodzenia tych środków. Podjętą kwotę spożytkował następnie na bieżące potrzeby, nie trwoniąc jej w sposób złośliwy i nieuzasadniony. Nie można zatem w tym zakresie mówić o umyślnym roztrwonieniu środków majątku wspólnego na szkodę wnioskodawczyni.

W konsekwencji należało uznać, iż kwota ta nie podlegała zaliczeniu do składników majątku wspólnego w dacie ustania wspólności majątkowej małżonków C., a tym samym nie podlega ona rozliczeniu w ramach podziału tego majątku.

Odnosząc się w dalszej kolejności do żądania wnioskodawczyni rozliczenia kwot: 6.000 zł z tytułu ceny uzyskanej ze sprzedaży ruchomości stanowiących wyposażenie mieszkania wnioskodawczyni w S., 1.000 zł z tytułu wynagrodzenia za pracę wnioskodawczyni za styczeń 2004 roku wpłaconego na wspólny rachunek wnioskodawczyni i uczestnika oraz kwoty 1.000 zł, która to kwota stanowi równowartość 20 m² glazury i 8 m² terakoty wykorzystanej do remontu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...) należy wskazać, iż żadna z tych kwot nie podlegała rozliczeniu wobec nieudowodnienia ich wysokości. Jak już wcześniej bowiem wskazano - w części poświęconej ocenie dowodów - wnioskodawczyni nie udowodniła wysokości ceny uzyskanej ze sprzedaży mebli, jak również nie udowodniła faktu oraz wysokości kwoty wpłaconej na wspólne konto bankowe wnioskodawczyni i uczestnika i stanowiącej jej wynagrodzenie za pracę w styczniu 2004 roku. Dodatkowo kwoty te nie mogły podlegać rozliczeniu w ramach niniejszego postępowania, z tych względów, iż do ich przekazania uczestnikowi miało dojść przed powstaniem wspólności majątkowej, tj. przed zawarciem przez J. T. i R. C. (1) związku małżeńskiego. Nie podlegałyby one zatem rozliczeniu w ramach podziału majątku wspólnego.

Na uwzględnienie nie mogło również zasługiwać roszczenie wnioskodawczynie rozliczenia kwoty 1.000 zł mającej stanowić równowartość 20 m² glazury i 8 m² terakoty wykorzystanej do remontu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...). Wnioskodawczynie nie udowodniła bowiem dokładnej ilości przywiezionej przez nią glazury i terakoty, jakości tych materiałów, jak również ich wartości, wskazując, iż wyrzuciła rachunki za zakup tych materiałów. Roszczenie wnioskodawczynie w powyższym zakresie nie mogło zostać w konsekwencji uwzględnione ani w całości, ani też w części. Wprawdzie bowiem pełnomocnik uczestnika przyznał w jednym z pism procesowych, że uwzględnieniu w tym zakresie mogłaby co najwyżej podlegać kwota 200 zł. W ocenie Sądu sformułowanie to nie stanowiło jednak przyznania przez uczestnika wartości glazury i terakoty. Nie było ono bowiem jednoznaczne, a nadto w toku dalszego postępowania nie było ono podtrzymywane.

Zaliczeniu do majątku wspólnego wnioskodawczynie i uczestnika postępowania nie podlegała żadna z kwot uzyskanych ze sprzedaży samochodów: N. (...) nr rej. (...), R. (...) nr rej. (...) oraz Toyota Carina nr rej. (...), a także kwota uzyskana ze sprzedaży odkurzacza Zelmer W. Trio.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do żądania rozliczenia kwot uzyskanych ze sprzedaży samochodów wskazać należy, iż odmiennie aniżeli w trakcie rozpoznawania niniejszej sprawy po raz pierwszy przez Sąd pierwszej instancji, przy ponownym rozpoznawaniu sprawy wnioskodawczynie nie podtrzymywała już swojego żądania w zakresie rozliczenia kwoty uzyskanej ze sprzedaży pojazdu marki T. (...). Żądała natomiast rozliczenia kwot uzyskanych ze sprzedaży samochodów: N. (...) nr rej. (...), R. (...) nr rej. (...) wskazując, iż pojazdy te uczestnik sprzedał już po ustaniu ich wspólnego pożycia i się z nią z uzyskanej ceny sprzedaży nie podzielił. Wskazać należy, iż roszczenie wnioskodawczynie w powyższym zakresie miało charakter odszkodowawczy i znajdowało swą podstawę w treści art. 415 k.c. Jak podnosi się w orzecznictwie Sądu Najwyższego w razie nieuzasadnionego zbycia przedmiotów wspólnych przez jednego z małżonków i tym samym wyrządzeniu drugiemu małżonkowi szkody temu ostatniemu należy się odszkodowanie w wysokości wartości połowy zbytego przedmiotu. Roszczenia z tego tytułu należy traktować analogicznie do roszczeń z tytułu zwrotu wydatków z majątku wspólnego na majątek osobisty jednego z małżonków i w związku z tym zasądzić odpowiednie odszkodowanie (tak np. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18 sierpnia 1958 r., 1 CR 547/58, OSN 1959, nr II, poz. 58). W postanowieniu zaś z dnia 20 stycznia 1974 r. (III CRN 384/73, LexisNexis nr (...)) dotyczącym podziału majątku wspólnego Sąd Najwyższy, odwołując się do treści art. 684 k.p.c., przyjął, że skład majątku wspólnego ustala się w zakresie według stanu w dacie ustania wspólności. Tylko w wypadkach wyjątkowych, gdy jeden z małżonków celowo wyzybywa się przedmiotów należących do majątku wspólnego przed ustaniem wspólności, przedmioty te lub ich równowartość podlegają rozliczeniu przy podziale. W innym postanowieniu z kolei, tj. w postanowieniu z dnia 4 listopada 1999 r. (II CKN 532/98, Lex nr 737256) Sąd Najwyższy potwierdził, że przedmiotem podziału mogą być jedynie przedmioty majątkowe, które były objęte wspólnością w chwili jej ustania i które nadal znajdują się w majątku małżonków jako objęte ich współuprawnieniem w częściach ułamkowych. Zaznaczył jednak, że każdy z małżonków może żądać rozliczenia z tytułu nieuzasadnionego zbycia przez drugiego małżonka składników majątku wspólnego w czasie trwania wspólności majątkowej. Roszczenie takie ma charakter odszkodowawczy i znajduje podstawę ogólną w art. 415 k.c. (tak np. uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2011 r., IV CSK 521/10, LexisNexis nr (...)).

W rozpoznawanej sprawie, jak ustalono, uczestnik od roku 1975 roku posiadał zawsze samochód. Gdy jeden pojazd sprzedawał w niedługim okresie czasu kupował następny. Wbrew stanowisku pełnomocnika uczestnika w ramach nabywania i sprzedaży kolejnych pojazdów, począwszy od wykazanej w toku niniejszego postępowania sprzedaży pojazdu N. (...) w 2003 r., nie można mówić o zjawisku surogacji. Zauważyć bowiem należy, iż kolejne z kupowanych przez R. C. (1) pojazdów różniły się od siebie ceną, a nadto, iż zakup pojazdu T. (...) został sfinansowany w przeważającej części z kwoty uzyskanej z kredytu spłacanego wspólnie przez wnioskodawczynię i uczestnika postępowania. W ramach kolejnych zatem pojazdów, nabywanych w czasie trwania małżeństwa nie można mówić, iż stanowiły one surogaty posiadanych przez uczestnika pojazdów jeszcze przed powstaniem wspólności ustawowej. Wobec powyższego nie można zgodzić się ze stanowiskiem uczestnika, iż samochody N. (...) oraz R. (...) należały do jego majątku osobistego. Zostały bowiem nabyte w trakcie trwania wspólności ustawowej i za środki pochodzące z majątku wspólnego. Z uwagi jednak na to, że zostały one sprzedane przez uczestnika w trakcie trwania małżeństwa

z wnioskodawczynią, należało ocenić, czy w niniejszej sprawie spełnione są przesłanki rozliczenia ich równowartości w ramach podziału majątku. W ocenie Sądu przesłanki takie nie zostały spełnione. Zauważyć bowiem należy, iż uczestnik poczynawszy od 2003 r., w niedługich odstępach czasu sprzedawał posiadane samochody, a następnie kupował nowe. Taki sposób postępowania R. C. (1) nie zmieniał się na przestrzeni lat, a w szczególności w trakcie trwania małżeństwa uczestnika z J. T.. W czasie trwania wspólnego pożycia wnioskodawczyni i uczestnika J. T., która sama nie prowadzi pojazdów, korzystała z tego, że uczestnik ją podwoził w różne miejsca, zwłaszcza do pracy. Jak nadto ustalono samochody N. (...) oraz R. (...) zostały przez uczestnika sprzedane już po rozstaniu z wnioskodawczynią. Niewątpliwie nie otrzymała ona od uczestnika żadnych środków uzyskanych z ich sprzedaży. W ocenie Sądu cena uzyskana ze sprzedaży wskazanych pojazdów nie podlegała jednak rozliczeniu w ramach niniejszego postępowania. Podkreślenia wymaga bowiem fakt, iż uczestnik nie roztrwonił w ukryciu przed wnioskodawczynią powyższego majątku w postaci pojazdów mechanicznych. Sprzedając powyższe samochody nie działał również celowo na szkodę wnioskodawczyni, a jedynie postępował w sposób, w który zwykł był postępować od lat, tj. sprzedając jeden samochód i nabywając następnie kolejny.

Z tych też względów należało uznać, iż nie zaistniały w niniejszej sprawie owe szczególne okoliczności, na które powoływał się w swoim orzecznictwie Sąd Najwyższy, przemawiające za rozliczeniem w ramach podziału majątku wspólnego równowartości wskazanych wyżej pojazdów. Dokonanie powyższego rozliczenia byłoby nadto nieuzasadnione z tego względu, iż koszty utrzymania wskazanych wyżej pojazdów, a także nakłady poniesione celem polepszenia ich stanu, a tym samym podniesienia ich wartości, jak to było w przypadku samochodu marki R. (...) nabytego za kwotę 5.000 zł i sprzedanego za kwotę 8.300 zł, ponosił wyłącznie uczestnik.

Żądanie rozliczenia w ramach podziału majątku kwoty uzyskanej ze sprzedaży odkurzacza Zelmer nie podlegało natomiast uwzględnieniu wobec jego nieudowodnienia. Wskazać bowiem należy, iż uczestnik konsekwentnie podawał, że zakupiony wspólnie z wnioskodawczynią odkurzacz Zelmer, został przez nich sprzedany jeszcze w czasie wspólnego zamieszkiwania. Uczestnik przyznał wprawdzie, że odkurzacz widniejący na załączonym do akt wydruku z aukcji na stronie internetowej Allegro został przez niego sprzedany, zaprzeczył jednak temu, aby był to odkurzacz zakupiony wspólnie z wnioskodawczynią, jak również nie potwierdził widniejącej na tym wydruku ceny sprzedaży odkurzacza. W tym stanie rzeczy należało uznać, iż sam wydruk ze strony internetowej Allegro nie stanowił wystarczającego dowodu na potwierdzenie faktu sprzedaży przez uczestnika wspólnego odkurzacza stron, jak również nie mógł on stanowić podstawy do ustalenia ostatecznie otrzymanej przez R. C. (1) ceny ze sprzedaży przedmiotowego odkurzacza.

Na uwzględnienie nie zasługiwało również roszczenie wnioskodawczyni zaliczenia do majątku wspólnego i rozliczenia następujących środków pieniężnych: 5.504,81 zł stanowiących kwotę przelaną z rachunku uczestnika w czasie trwania wspólności ustawowej na rachunek M. S. oraz 103.178,38 zł stanowiących kwotę pobraną przez uczestnika z rachunku nr (...) prowadzonego przez (...) Bank (...) Oddział w Ł..

Dokonywanie na rzecz M. S. przelewów środków pieniężnych należących do majątku wspólnego wnioskodawczyni i uczestnika należało ocenić również w oparciu o art. 415 k.c., gdyż kwoty wydatkowane w ten sposób nie znajdowały się już na rachunku uczestnika w dacie ustania wspólności ustawowej, a zatem nie było ich już w majątku wspólnym stron. W ocenie Sądu przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej uczestnika postępowania z tego tytułu w niniejszej sprawie nie zachodziły. Jak bowiem ustalono dokonywane przez uczestnika przelewy miały w całości związek ze wspólnym zamieszkiwaniem uczestnika z jego obecną żoną i prowadzeniem przez nich wspólnego gospodarstwa domowego w ramach konkubinatu. Jak nadto ustalono, każdorazowo po dokonaniu przez uczestnika przelewu określonej kwoty na konto bankowe M. S. dokonywała ona z tego konta opłat w postaci czynszu za lokal przy ul. (...) w Ł., opłaty za energię elektryczną, a nadto spłacała raty kredytów zaciągniętych na nazwisko R. C. (1), między innymi spłacała kredyt zaciągnięty w (...) Banku S.A. przez wnioskodawczynię i uczestnika. Istotne jest również to, że, jak ustalono, wysokość kwot przelanych przez uczestnika na konto bankowe M. S. w zasadzie odpowiadała następującym po tych przelewach płatnościom związanym z utrzymaniem lokalu przy ul. (...), a także ze spłatą kredytów i innych zobowiązań R. C. (1). Jak nadto ustalono, M. S. w dacie rozpoczęcia wspólnego zamieszkiwania z uczestnikiem posiadała własne źródła dochodów, o czym świadczy także fakt, że na jej konto bankowe wpływały

również inne środki pieniężne, aniżeli te, które były jej przekazywane przez R. C. (1). Fakt posiadania przez M. S. własnych dochodów potwierdzony został także na podstawie informacji wynikających z nadesłanych z Urzędu Skarbowego zeznań podatkowych w zakresie PIT dotyczących obecnej żony uczestnika.

W tym stanie rzeczy z całą pewnością nieuprawnione byłoby stwierdzenie, iż M. S. od listopada 2011 roku pozostawała na utrzymaniu R. C. (1), a nadto, iż przekazywanie na jej konto określonych środków finansowych przez uczestnika stanowiło trwonienie środków stanowiących składnik majątku wspólnego będące umyślnym działaniem R. C. (1) na szkodę wnioskodawczyni.

Z tych też względów nie zasługiwało na uwzględnienie żądanie wnioskodawczyni zaliczenia do majątku wspólnego J. T. i R. C. (1) kwoty 5.504,81 zł, zwłaszcza, że wnioskodawczyni nie udowodniła zasady rozliczenia tej kwoty, ani nie wskazała dokładnie, w jaki sposób i na jakiej podstawie dokonała jej obliczenia, mimo, iż to na niej w tym zakresie spoczywał ciężar dowodu zgodnie z art. 6 k.c.

W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego zaliczeniu do majątku wspólnego stron nie podlegała również kwota 103.178,38 zł stanowiąca środki finansowe pobrane przez uczestnika z rachunku nr (...) prowadzonego przez (...) Bank (...) Oddział w Ł.. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy pozwolił ostatecznie na ustalenie, iż kwota powyższa nigdy nie weszła do majątku wspólnego stron i nigdy też nie należała do R. C. (1). Jak ustalono, w czasie prowadzenia przez R. C. (1) działalności pod nazwą (...) na założonym przez niego dla potrzeb tej działalności koncie bankowym w okresie od czerwca 2006 roku do października 2007 roku wielokrotnie odnotowywane były wpłaty i wypłaty znacznych sum pieniędzy. R. C. (1) za udział w przestępczym procederze związanym z tą działalnością został ostatecznie skazany prawomocnym wyrokiem karnym wydanym w sprawie o sygn. akt III K 202/13. Ustalenia powyższego wyroku co do popełnienia przez R. C. (1) przestępstwa wiążą Sąd w postępowaniu cywilnym (art. 11 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.). Złożona do akt dokumentacja w postaci aktu oskarżenia skierowanego między innymi przeciwko uczestnikowi, a także w postaci odpisu wydanego przeciwko R. C. (1) i prawomocnego w stosunku do uczestnika wyroku karnego skazującego pozwoliła ostatecznie na poczynienie ustaleń w przedmiocie charakteru działalności, za postępowanie w ramach której uczestnik został skazany. Jak ustalono, środkami finansowymi zgromadzonymi na koncie w banku (...) Oddział w Ł. uczestnik jedynie obracał. Nigdy nie stanowiły one jego własności. To bowiem współoskarżony L. N. wręczał między innymi uczestnikowi określone środki pieniężne na zakup złomu. Na konto w banku (...) wpływały zaś środki finansowe od innych podmiotów za zakup złomu u R. C. (1). Środki te były przez uczestnika rozdysponowywane zgodnie z nadrzędną inicjatywą L. N. i podlegały dalszemu obrotowi. Tak też było w przypadku ostatniej z kwot wypłaconych z konta w banku (...), tj. kwoty 103.178,38 zł. Ustalenia wynikające ze złożonych do akt sprawy dokumentów w postaci aktu oskarżenia oraz obszernego wyroku karnego w pełni korelują z zeznaniami uczestnika w powyższym zakresie. W świetle powyższych ustaleń Sąd nie miał zatem podstaw do kwestionowania wiarygodności zeznań uczestnika na okoliczność, iż wypłaconą w dniu 16 października 2007 roku z banku (...) i nienależącą do niego kwotę wręczył on ostatecznie w całości L. N..

Należy również zauważyć, iż w okresie prowadzenia przestępczej działalności wiążącej się między innymi z obracaniem znacznymi środkami pieniężnymi R. C. (1) w dalszym ciągu spłacał i do chwili obecnej spłaca własne kredyty. W okresie czasu 2006-2007r. nie zostało także odnotowane, aby uczestnik nabył jakikolwiek majątek, w tym nieruchomości, czy też wartościowe samochody. Sytuacja finansowa R. C. (1) w okresie czasu, na który przypadła działalność uczestnika w ramach firmy (...) nie pozwala zatem na przyjęcie, iż w tym okresie czasu wzbogacił się o jakąkolwiek kwotę. Za całkowicie zaś nieuzasadnione należałoby uznać stwierdzenie, iż podjęte w październiku 2007 roku środki finansowe po prostu roztrwonil umyślnie działając w tym zakresie na szkodę wnioskodawczyni.

Ostatecznie wskazać należy, iż przeciwko zaliczeniu jakichkolwiek środków uzyskanych przez uczestnika w toku transakcji objętych postępowaniem karnym przemawia również okoliczność, iż względem uczestnika został zastosowany środek karny ściągnięcia równowartości pieniężnej przypadku korzyści majątkowej w kwocie 48.000 zł. Skoro bowiem wyrok karny zapadł w okresie obowiązywania między uczestnikami rozdzielnosci majątkowej, to wyłącznie uczestnik obowiązany jest do zwrotu na rzecz Skarbu Państwa korzyści uzyskanej wskutek popełnienia zarzucanego czynu.

Z tych wszystkich względów, a w szczególności mając na względzie fakt, iż wypłacona przez R. C. (1) kwota 103.178,38 zł nigdy do niego nie należała, brak było podstaw do rozliczania powyższej kwoty w ramach niniejszego postępowania.

W świetle przytoczonych powyżej uwag należało uznać, iż spośród wszystkich zgłoszonych przez wnioskodawczynię nakładów rozliczeniu w ramach podziału majątku podlegały wyłącznie kwoty: 22.082,60 zł z tytułu spłaconego kredytu w D. Bank związanego z zakupem przez R. C. (1) przed zawarciem związku małżeńskiego samochodu T. (...) oraz kwota 838,47 zł stanowiąca równowartość materiałów nabytych w związku z remontem mieszkania przy ulicy smoczej. Obie te kwoty stanowiły nakład z majątku wspólnego na majątek osobisty uczestnika. Wobec powyższego wnioskodawczyni należało przyznać kwotę w wysokości połowy powyższych nakładów (tj. 838,47 zł + 22.082,60 zł = 22.921,07 zł / 2 = 11.460,54 zł).

O terminie uiszczenia przez uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwot tytułem dopłaty, a także tytułem rozliczenia nakładów oraz o należnych wnioskodawczyni odsetkach na wypadek uchybienia terminowi płatności Sąd orzekł na podstawie art. 212 § 3 k.c. w zw. z art. 46 k.r.o. i w zw. z art. 1035 k.c. oraz w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c.

W świetle zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego na uwzględnienie nie zasługiwał natomiast wniosek uczestnika o rozłożenie ewentualnej spłaty na raty. Stosownie do treści art. 320 k.p.c. w szczególności uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Powołany przepis przewiduje jedną z zasad orzekania zwaną moratorium sędziowskim. Jej zastosowanie pozwala na oznaczenie sposobu spełnienia świadczenia w sposób odmienny niż to wynika z odpowiednich przepisów prawa materialnego. Instytucja ta ma służyć urzeczywistnieniu dobrowolnego spełnienia świadczenia przez dłużnika, co jest korzystne nie tylko dla dłużnika, ale również dla wierzyciela, który w ten sposób unika konieczności wszczynania często długotrwałego i żmudnego postępowania egzekucyjnego (tak np. Komentarz do art. 320 k.p.c. T. I, pod red. Piasecki 2016, wyd. 7/Markiewicz).

Jedynym kryterium zastosowania rozważanej zasady przez sąd orzekający jest ustalenie istnienia w danej sprawie „wypadku szczególnie uzasadnionego”. Przyjmuje się, że okoliczności, które uzasadniają wyjątkowość danej sytuacji mogą wynikać z szeroko rozumianego stanu majątkowego i rodzinnego pozwanego. Bez znaczenia pozostają przy tym przyczyny, dla których dłużnik nie może spełnić świadczenia od razu, w szczególności fakt, czy sam dłużnik przyczynił się do ich powstania. W każdym przypadku należy jednak wziąć pod uwagę również sytuację wierzyciela, której specyfika może przemawiać za spełnieniem na jego rzecz świadczenia niezwłocznie po uprawomocnieniu się orzeczenia.

W ocenie Sądu ustalenia poczynione w niniejszej sprawie nie przemawiały za rozłożeniem zasądzonej od uczestnika na rzecz wnioskodawczyni kwoty na raty. Wskazać należy, iż sytuacja majątkowa, a także osobista i zdrowotna uczestnika jest wprawdzie aktualnie trudna. Podana przez niego wysokość dochodów uzyskiwanych wspólnie z M. C. równa jest w zasadzie wysokości ponoszonych przez nich kosztów utrzymania. Zdarza się, iż uczestnik nie jest w stanie zrealizować recept i zakupić koniecznych leków dla siebie, bądź dla M. C. mimo, iż oboje cierpią z powodu chorób i wymagają leczenia. Powyższe okoliczności nie przemawiały jednak zdaniem Sądu za rozłożeniem zasądzonych od uczestnika kwot na raty. Należy bowiem mieć na względzie fakt, iż postępowanie w niniejszej sprawie trwa już od ponad siedmiu lat. Uczestnik miał zatem wystarczająco dużo czasu, aby zgromadzić środki finansowe w niezbędnym zakresie na wypadek uwzględnienia przez Sąd roszczeń wnioskodawczyni, zwłaszcza, iż żądania J. T. dotyczyły znacznych kwot (por. postanowienie Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 14 lipca 2017 r. w sprawie o sygn. akt III Ca 548/17, Portal Orzeczeń Sądów Powszechnych).

Przy rozkładaniu zasądzonego świadczenia na raty należy mieć także na względzie interes wierzyciela. W niniejszej sprawie w ocenie Sądu rozłożenie i tak niewysokiej w stosunku do zgłoszonych przez wnioskodawczynię roszczeń kwoty na raty niewątpliwie godziłoby w jej interesy finansowe. Również bowiem J. T. znajduje się w trudnej sytuacji finansowej i najbardziej korzystne dla niej byłoby jednorazowe wypłacenie zasądzonych świadczeń.

Ostatecznie wskazać należy, iż rozłożenie świadczenia na raty między innymi ma służyć, jak powyżej wskazano, urzeczywistnieniu dobrowolnego spełnienia świadczenia przez dłużnika. Uwzględniając zaś poczynione ustalenia faktyczne, a w szczególności mając na względzie zeznania uczestnika, w których oświadczył, iż po uiszczeniu wszystkich koniecznych kosztów w miesiącu nie pozostają mu już żadne wolne środki finansowe, uzasadnione jest przypuszczenie, iż w razie ewentualnego rozłożenia zasądzonych świadczeń na raty, które, przy uwzględnieniu słusznego interesu wnioskodawczyni nie mogłyby być ratami jedynie symbolicznymi, również nie byłby w stanie tych rat terminowo, czy też w ogóle uiszczać. Wobec powyższego niecelowe jest rozkładanie zasądzonego świadczenia na raty.

Z tych też względów wniosek uczestnika w powyższym zakresie nie podlegał uwzględnieniu.

W toku postępowania wnioskodawczyni zgłosiła dodatkowe żądanie zasądzenia na jej rzecz kwoty 41.772,99 zł z tytułu różnicy pomiędzy wydatkami ponoszonymi przez nią na mieszkanie po zmuszeniu jej do opuszczenia mieszkania przy ul. (...) w Ł. przez uczestnika, a wydatkami jakie ponosiłaby, gdyby do wyrzucenia jej z lokalu nie doszło, za okres od listopada 2008 roku do lipca 2015 roku wraz z odsetkami ustawowymi od wskazanych przez nią kwot i dat. Powyższe roszczenie wnioskodawczyni jako rekompensata kosztów ponoszonych wskutek wyrzucenia jej ze wspólnie zajmowanego mieszkania ma charakter odszkodowawczy. Na możliwość, a wręcz konieczność rozpoznania powyższego roszczenia w ramach toczącego się postępowania o podział majątku wskazał w swoich wytycznych Sąd Okręgowy, którym to stanowiskiem Sąd Rejonowy jest związany.

Jak już wskazano powyższe żądanie wnioskodawczyni ma charakter odszkodowawczy. Podstawę rozstrzygnięcia w powyższym zakresie stanowił zatem przepis art. 415 k.c.

Zgodnie z tym przepisem obowiązującym do naprawienia szkody jest tylko ten, kto z własnej winy wyrządził drugiemu szkodę.

Przesłankami odpowiedzialności na gruncie tego przepisu są: fakt spowodowania szkody przez sprawcę, wystąpienie zdarzenia powodującego szkodę w postaci działania albo zaniechania, związek przyczynowy pomiędzy działaniem bądź zaniechaniem, a skutkiem w postaci szkody, zaś działanie sprawcy musi być zawinione.

O zawinieniu po stronie sprawcy szkody można stwierdzić, gdy jego zachowanie w kontekście całokształtu porządku prawnego ma charakter obiektywnie bezprawny oraz, gdy można mu postawić zarzut, iż mając świadomość szkodliwego skutku swego zachowania i przewidując jego wystąpienie, celowo zmierzał do osiągnięcia owego skutku (wina umyślna) lub nie dołożył należytej staranności, aby skutkom owego zachowania zapobiec (wina nieumyślna - niedbalstwo). Niedbalstwo polega na niedołożeniu wymaganej w stosunkach danego rodzaju staranności niezbędnej do uniknięcia skutku, którego sprawca nie chciał wywołać. Sprawca szkody odpowiada w razie istnienia choćby lekkiego niedbalstwa - culpa levissima. Przypisanie danej osobie winy jest przy tym uwarunkowane tym, czy mogła ona w sposób należyty postrzegać swe zachowanie i pokierować nim, a więc zależy od poczytalności danej osoby.

W prawie cywilnym bezprawność trzeba rozumieć szerzej i przyjmować, iż stanowi ona złamanie reguł postępowania określonych nie tylko przez normy prawne, ale też zasady współżycia społecznego (dobrych obyczajów). Bezprawne jest, zatem zachowanie, przez które sprawca szkody nie zastosował się do określonego nakazu, czy postąpił wbrew zakazowi wynikającemu z przepisów prawa, ale też, kiedy jego zachowanie, choć nie narusza żadnej normy prawnej, przekracza potrzebę ostrożności wymaganą przez zasady współżycia między ludźmi.

Bezprawność w rozumieniu art. 415 k.c. nie musi mieć swojego źródła w naruszeniu przepisów prawa, wystarczy stwierdzenie, że zachowanie sprawcy było obiektywnie nieprawidłowe, co w konsekwencji doprowadziło do wyrządzenia szkody.

Uwzględniając powyższe uwagi należało uznać, iż roszczenie wnioskodawczyni o zapłatę odszkodowania stanowiącego rekompensatę kosztów ponoszonych przez nią w wyniku wyrzucenia jej z mieszkania przez uczestnika nie zasługiwało na uwzględnienie zarówno jako nieudowodnione co do wysokości, jak i wobec braku wykazania związku

przyczynowego pomiędzy wyrzuceniem wnioskodawczynie z mieszkania przy ul. (...) oraz jej szkodą w postaci ponoszonych przez nią kosztów mieszkania w hotelu pracowniczym.

Podkreślenia wymaga fakt, iż w świetle poczynionych ustaleń wina i bezprawne zachowanie R. C. (2) nie budzą wątpliwości. Jak w niniejszej sprawie ustalono, uczestnik swoim zachowaniem uniemożliwił dalsze wspólne zamieszkiwanie jego i wnioskodawczynie w lokalu przy ul. (...), a w konsekwencji przyczynił się bezpośrednio do opuszczenia przez wnioskodawczynię tego mieszkania. Wina i bezprawność zachowania uczestnika były zatem w niniejszej sprawie w kontekście powyższego roszczenia wnioskodawczynie niewątpliwe. Sąd nie dopatrywał się jednak istnienia adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem uczestnika i koniecznością ponoszenia przez wnioskodawczynię opłat z tytułu zamieszkiwania w hotelu pracowniczym, a szkodą jaką miała z tego tytułu ponieść wnioskodawczynie. J. T. nie wykazała przede wszystkim, aby rzeczywiście dążyła do realizacji wyroku przywracającego jej posiadanie lokalu. Wprawdzie udała się kilkakrotnie – sama, bądź wraz z córką i jej narzeczonym oraz w asyście Policji - do mieszkania uczestnika. Wizyty te miały jednak na celu, jak ustalono, odebranie z mieszkania uczestnika reszty rzeczy. Wnioskodawczynie nie udowodniła jednak, iż rzeczywiście dążyła do ponownego wspólnego zamieszkania z uczestnikiem. Należy zauważyć, iż po wydaniu przez Sąd prawomocnego wyroku w sprawie o przywrócenie posiadania nie podjęła żadnych skutecznych kroków w celu wyegzekwowania obowiązku nałożonego na uczestnika powyższym wyrokiem, w szczególności nie udała się do komornika sądowego będącego organem właściwym do egzekwowania roszczeń wynikających z prawomocnych wyroków sądowych. Wobec powyższego, a nadto mając na względzie atmosferę, w jakiej wnioskodawczynie opuściła lokal przy ul. (...), czy też agresywne zachowania uczestnika względem J. T., za które został skazany prawomocnym wyrokiem Sądu, a w końcu również uwzględniając fakt, iż w mieszkaniu przy ul. (...) w Ł. zamieszkała konkubina uczestnika wraz z jej dzieckiem, nie są przekonujące twierdzenia wnioskodawczynie o tym, że chciała ona ponownie zamieszkać w jednym mieszkaniu z uczestnikiem, M. S. oraz jej synem.

W konsekwencji wobec braku rzeczywistych działań wnioskodawczynie podjętych w celu wyegzekwowania wyroku w sprawie o przywrócenie posiadania, a także mając na względzie poczynione w niniejszej sprawie ustalenia, z których wynika, że uczestnik wielokrotnie stosował wobec wnioskodawczynie akty przemocy, za co został prawomocnie skazany wyrokiem karnym, za nieprawdziwe należy uznać twierdzenie, że wnioskodawczynie rzeczywiście zamierzała powrócić do lokalu przy ul. (...) w celu dalszego zamieszkiwania z uczestnikiem. Uznanie powyższych twierdzeń za prawdziwe nie jest bowiem do zaakceptowania zwłaszcza w świetle powszechnie przyjętych zasad doświadczenia życiowego. Należy również zauważyć, iż od 6 listopada 2007 roku wraz z uczestnikiem w jego dwupokojowym mieszkaniu przy ul. (...) zamieszkiwała jego konkubina M. S. wraz z jej synem z pierwszego małżeństwa. Jak nadto ustalono, małżeństwo J. T. i R. C. (1) po dniu 23 października 2007 roku właściwie się rozpadło, uczestnik w grudniu 2007 roku złożył pozew o rozwód i zaczął na nowo układać swoje życie osobiste z inną kobietą i jej dzieckiem. Rozstanie stron i związany z tym fakt osobnego zamieszkiwania były zatem naturalną konsekwencją rozpadu małżeństwa.

Niezależnie od braku wykazania przez wnioskodawczynię związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem uczestnika, a poniesioną przez J. T. szkodą, należy wskazać, iż roszczenie odszkodowawcze uczestniczki podlegało oddaleniu również wobec nieudowodnienia jego wysokości. Wnioskodawczynie bowiem jako swoją szkodę upatrywała prostą różnicę pomiędzy wysokością ponoszonych przez nią opłat za mieszkanie w hotelu pracowniczym przy Instytucie Centrum (...) w Ł., a wysokością czynszu, jaki ponosiłaby mieszkając wraz z uczestnikiem przy ul. (...). Taki sposób dokonywanych wyliczeń nie był jednak właściwy do wykazania wysokości poniesionej przez wnioskodawczynię szkody. Należy bowiem wskazać, iż jak podała wnioskodawczynie, czynsz przez nią płacony obejmuje również opłaty za wodę, energię elektryczną i centralne ogrzewanie. Czynsz zaś uiszczany przez uczestnika należności tych nie uwzględnia, gdyż płatne są one przez niego osobno. Wskazywana zatem przez wnioskodawczynię różnica w wysokości opłat nie obrazuje rzeczywistej różnicy w opłatach, jakie J. T. ponosi, a jakie ponosiłaby zamieszkując w dalszym ciągu z uczestnikiem przy ul. (...). Mając na względzie fakt, iż roszczenie wnioskodawczynie w powyższym zakresie stanowi roszczenie odszkodowawcze, ciężar dowodu w tym zakresie spoczywał na wnioskodawczynie zgodnie z dyspozycją art. 6 k.c., którego procesowym odpowiednikiem jest art. 232 k.p.c. Wnioskodawczynie popierając swoje roszczenie w

powyższym zakresie nie zaoferowała jednak takiego materiału dowodowego, który w sposób rzetelny pozwoliłby na przeprowadzenie, kontroli, czy dochodzona przez nią kwota odszkodowania została obliczona w sposób prawidłowy.

Z tych też względów roszczenie odszkodowawcze wnioskodawczyni jako nieuzasadnione, a nadto nieudowodnione podlegać musiało oddaleniu w całości.

Uwzględniając fakt, iż wnioskodawczyni była reprezentowana w toku postępowania przez pełnomocnika ustanowionego z urzędu Sąd przyznał i nakazał wypłacić ze Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi na rzecz adw. A. K. kwotę 17.712 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej wnioskodawczyni z urzędu. Na powyższą kwotę złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika za:

a) pomoc prawną udzieloną wnioskodawczyni w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji w kwocie 4.428 zł ustalonej w oparciu o § 6 pkt 6 w związku z § 6a ust. 1 pkt. 10 obowiązującego w dacie wszczęcia postępowania rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. (Dz.U Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.);

b) pomoc prawną udzieloną wnioskodawczyni w toku postępowania apelacyjnego przed Sądem Okręgowym w Łodzi w kwocie 4.428 zł ustalonej oparciu o § 2, § 4 ust.1 i § 8 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 8 i w zw. z § 16 ust. 1 pkt 1 obowiązującego w dacie wszczęcia postępowania odwoławczego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015, poz. 1801);

c) pomoc prawną udzieloną wnioskodawczyni w toku ponownego postępowania przed Sądem pierwszej instancji w kwocie 8.856 zł ustalonej oparciu o § 2, § 4 ust.1 i § 8 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 8 obowiązującego w dacie przekazania sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2015, poz. 1801).

W ocenie Sądu stopień skomplikowania niniejszej sprawy nie uzasadniał przyznania pełnomocnikowi wnioskodawczyni wynagrodzenia za pomoc prawną udzieloną z urzędu J. T. w toku pierwszego postępowania przed Sądem pierwszej instancji w podwójnej wysokości stawki minimalnej. Należy zauważyć, iż to właśnie między innymi postawa uczestników niniejszego postępowania skutkowałą długotrwałym postępowaniem w niniejszej sprawie, czy wręcz jego przewlekaniem. Podkreślenia wymaga, iż taktyka prowadzenia postępowania polegająca na składaniu kolejnych pism procesowych zawierających nowe lub zmodyfikowane, ale w większości nieuzasadnione, roszczenia w ramach podziału majątku nie sprzyjała szybkiemu zakończeniu niniejszego postępowania i niweczyła możliwość polubownego zakończenia sprawy.

Z tych też względów wniosek pełnomocnika wnioskodawczyni o przyznanie mu wynagrodzenia w wysokości 150% stawki minimalnej za pomoc prawną udzieloną wnioskodawczyni z urzędu w toku pierwszego postępowania przed Sądem pierwszej instancji nie zasługiwał na uwzględnienie.